ANECDOTA DELPHICA.

ANECDOTA DELPHICA

EDIDIT

ERNESTUS CURTIUS

ACCEDUNT TABULAE DUAE DELPHICAE.

Plistum vides, Crissaea rura, Locridem, — Parnassia saxa cum sepulcris Delphicis.

BEROLINI

IMPENSIS GUILELMI BESSER

MDCCCXLIII.

TYPIS ACADEMICIS.

PIAE · RECORDATIONI ·

CAROLI · ODOFREDI · MUELLERI

ΓΕΡΑΣΕΣΤΙΘΑΝΟΝΤΟΣ

CONSPECTUS ARGUMENTI.

PROLEGOMENA.

Historia topographiae Delphicae.

Accurata locorum Graecorum scientia atque cognitio, quae quam coniuncta sit cum universa antiquitatis Graecae disciplina, nemini hodie dubium est, quum omni ex parte his ultimis lustris magnopere aucta et amplificata sit, nullus tamen inter illustriores Graeciae locos tam diu fere incognitus latuit et tam subito his ipsis diebus ex tenebris quibus circumfusus erat emersit quam clarissimus ille Graeciae umbilicus. Primus, qui renascentibus per Italiam litteris Delphorum reliquias invisit sacramque Apollinis sedem non omnino evanuisse aequales docuit, fuit *Cyriacus Anconitanus* (A. D. 1436.), cuius fides quantumvis iniuria saepe videatur addubitata esse (B. C. I. Gr. praef. IX et alibi), omnes tamen, qui eius itinerarii fragmenta pervolverunt, ad cognoscendum ipsum locorum situm atque naturam fere nullum inde fructum percipi posse fatebuntur. Etenim practer litterarum ductus, quos ex antiquis marmoribus imitari studuit, cetera omnia, quae protulit et scribendo et delineando, ea levitate et negligentia confecta sunt, ut errare mihi videantur quicunque aliquam iis auctoritatem tribuant. Delphorum ille affert tria aedificia, falsis omnia nominibus appellata, hippodromum pro stadio, amphitheatrum pro theatro, rotundum denique Apollinis templum, ut videtur, pro exedra quadam, quae nunc evanuit. Cf. lemmata Böckhii ad titt. 1693 et 94. Ceterum Cyriacus quantamcunque aequalium admirationem movit, exemplo suo non effecisse videtur, ut locos illos, quorum antiquitates temporum superstites primus significavit, accuratius alii inquisituri adirent; neque enim ante saeculum decimum septimum, quo medio Angli illuc commeare inceperunt, quidquam quod memoratu dignum esset, in hoc genere susceptum fuisse audimus. Atque tum quoque *Athenae* fere solae omnium studia adeo consumebant, ut ad cognoscendas ceteras provincias Graecas fere nulla ex itineribus illis prodiret utilitas. Sed nominandi sunt hoc loco duumviri, de hac disciplina optime meriti Sponius et Whelerus (A.D.1676.),

quorum libris primam accuratiorem locorum Graecorum descriptionem Europa cultior debet et qui post illos toto fere saeculo interlapso eadem itinera aggressus est, Rich. Chandlerus. Sponius postquam Salonae i. e. Amphissae (adeo omnis locorum scientia rursus perierat) Delphorum rudera frustra quaesivit, veram Apollinis arcem ab occidente ascendit, S. Eliae ecclesiam in ipsius templi Pythii locum successisse censuit, Castaliae vero et gymnasii locos recte vidit. Accuratius Delphos perlustravit Chandlerus (A. D. 1765.), de area templi iam rectius iudicavit, ad S. Eliam nonnulla, quae nunc evanuerunt, antiquitatis rudera descripsit, sepulcra saxis incisa indicavit, inscriptiones, quas templi parietibus inscriptas putabat, non paucas edidit. Qui sequuti sunt, Clarkius, Dodwellius, Gellius ad illustrandas Delphorum antiquitates non multum novi attulerunt, nisi quod nonnulla accuratius descripserunt, templi quaedam fragmenta invenerunt, titulorum plures ediderunt. Gellius etiam thesaurorum Delphicorum unum se vidisse ait (v. itin. p. 183: Below the village is a circular edifice probably a treasury 23 feet in diameter). *Leakius* V. C. qui indefesso studio totam Graeciam peragravit, etiam Delphorum descriptionem exhibuit bonae frugis plenam; veterum scriptorum locos, qui huc pertinent, congestos ad explicandum Delphorum situm diligenter adhibuit, totius convallis denique delineationem proposuit priori cuique omnino praeferendam. Non pauca tamen viri clarissimi, qui parum temporis illic commorabatur, acumen fugerunt; in his templi ac fontium situs. *Rossius*, qui post illum maximam in his litteris laudem sibi comparavit, praeter ea, quae ad titt. Delphicos in Inscr. ined. fasciculo I. p. 67 sq. a se editos monuit de his locis nullibi uberius exposuit. *Thierschius* denique ad illustrandum Delphorum situm peculiarem disputationem instituit (editam in actis acad. Monacensis 1840), severior ille in castigandis aliorum erroribus quam in vitandis suis cautior.

Sed iam antequam hic Thierschii libellus ederetur, anno 1838 *Ulrichsius* Bremanus, professor nunc Atheniensis, qui iam superiore anno Delphos inviserat, per complures hebdomades sedem suam ad Parnassi radices collocavit atque omni qua opus erat doctrina instructus Delphos cum vicinia tam accurate pervestigavit, ut tunc primum topographia Delphica, quae hoc nomine digna esset, existeret. Quaestionum Delphicarum, quas instituit, summam continet liber, quem Bremae 1840 edidit ita inscriptum: Reisen und Forschungen in Griechenland von H. N. Ulrichs.

Vol. I. Eodem fere tempore factum est, ut rex Graeciae et qui sub eo rebus publicis administrandis praesunt, praeclarum cousilium inirent, ut si fieri posset, vico Castritarum in vicinum locum translato, totum Dei delubrum quod subesset, detegeretur. Quod consilium nunc quidem rursus abiectum est, sed aliquem fructum bonis litteris reliquit. Architectus enim Germanus Laurent tunc Delphos missus est, ut totum locum accurate emetiretur; cuius opera factum est, ut Delphorum tabulam egregie delineatam, quam libro suo addidit Ulrichsius, acciperemus et quaecunque hic invenerat, et comprobarentur et complerentur. Hoc modo contigit, ut nunc, si unas Athenas exceperis, nullus Graeciae locus melius cognitus sit quam Delphi. Hoc loco quum non id agamus, ut topographiam Delphicam componamus, tantummodo pauca quaedam, quibus ad intelligenda ea, quae sequuntur, opus est, praefati eos qui accuratius doceri voluerint, ad librum Ulrichsii delegamus.

Brevis locorum descriptio.

Inter duas praealtas rupes obtuso fere angulo coeuntes Delphi ita quasi pendent, ut meridiem versus ad Plistum pateant, ab occidente vero et oriente prominentibus saxis ita secludantur, ut unus tantum et angustus ab oriente aditus detur, ab occidente duo, quos castello olim obstruxit Philomelus. Delubrum Apollinis Phaedriadibus proxime suberat, ita ut a Plisto atque ex oppido Delphorum per multos quasi gradus ad Dei aedem escenderetur. Fontes Delphorum sunt tres, qui a radicibus saxorum ad Plistum defluunt, infima Castalia, ex intimo Phaedriadum recessu proruens, summa Delphusa sacro peribolo imminens, qui fons quum pro Cassotide haberetur, omnia mirifice confusa erant; Cassotis denique (*ἡ βρύσις τοῦ ἁγίου Νικολάου*) dimidio stadio inferior, in ipso *τεμένει* sita est totius regionis sacrae quasi centrum. Etenim qui fonti proxime supereminent, muri antiqui ad leschen pertinent; occidentem versus triginta vix pedibus distant maximi theatri rudera; sub fonte denique celeberrimi laureti una progenies superest; hinc in ipsius templi aream descendis, Castritarum nunc tuguriis obrutam; meridionalium vero graduum (*ἡ μεσημβρινὴ κρηπὶς τοῦ νεώ*, Plut. de Pyth. Or. 2) unus — isque medius puto — prominet, ut de situ templi non possit dubitari. Meridionali illi gradui, si quadraginta fere pedes recta regione descendere pergis, murus subest polygonius, templo sustinendo inserviens; ducentis fere pedibus infra alter murus, superiore aliquanto solidior (unde *τὸ Ἑλληνικὸν* dictus) qui Delphos sacros et profanos separat et undique olim sacra Apollinis aedificia

cinxit. His monitis ea, quae de titulis nostris Delphicis exponenda sunt, melius intelligentur.

Iter *Mülleri* Delphicum.

Iam tertius hic annus currit, postquam Idibus Iuliis cum *Müllero* B. M., Doride relicta, e campo Crissaeo ad Delphorum sedem escendimus. Müllerus qui aliquot dies illic commorari et paullo accuratius illuc inquirere iam dudum constituerat, de loco, ubi cum maximo eventu fodi posset, nobiscum disserebat. Illud quidem, quod omnes maxime cupiebamus, ut in mediis templi ruderibus fodientes videremus, num forte in ipsum adytum tripodisque celeberrimum locum incideremus, propter domus areae superstructas non permissum erat. Dubitavimus igitur, utrum extra Apollinis fines in Minervae Pronaeae vicinia, ubi et statuae et templi rotundi fragmenta marmorea repererat Laurentius, fodiendo inquireremus, an sub templo Apollinis muros substructos detegendos et examinandos curaremus. Hoc alterum postremo placuit. Elegimus murum polygonium, inter meridionalem templi gradum et ipsum templi septum (τὸ Ἑλληνικὸν) aequali tractu situm, cuius muri minima pars eaque litteris tecta conspiciebatur; cetera humo ruderibusque obruta latebant, ut vix summi muri quidquam promineret. Exspectans igitur Müllerus fore ut totum murum titulis aequaliter tectum reperiret, hortulorum, qui muro adiacebant, tantum coemit, ut fossa quatuor pedes lata muro praeduci posset. Quam fossam ab occidente orientem versus pedes fere XXXII duximus, donec ad angulum ventum est, ubi murus septentrionem versus deflectitur, orientalem templi partem fulturus; qua quantum extensus fuerit, non exploratum est. Titulorum spes non fefellit. Totius muri inscripti speciem atque rationem tabella II annexa melius quam verbosa descriptio in conspectu ponet.

Murus polygonius detectus ac descriptus.

Iamque titulos recens inventos describendi operam inter nos partiti sumus; ipse Müllerus infracta valetudine laborem taedii plenum nimio studio subiit. Quae sequuta sunt quis ignorat? Mox vires labori non sufficere intellexit, invitus destitit, postquam in ipsis titulis scribendis occupatum plus semel animus reliquit. Sic factum est, quum etiam Schöllius febre correptus minus quam cuperet describendis titulis operae navare posset, ut plurimos ego, quem complurium annorum consuetudo contra calores Graecos duraverat, titulos transcriberem. Sed acerbissima calamitate quam nunquam non lugebunt Musae Graecae accidit, ut non scribendi, sed etiam edendi cura in me transierit; defuncto enim praeceptore

carissimo quum nostrum maxime esset videre, ne omnis itineris fructus periret, haec quasi sollemnia pietatis ita obeunda putavimus, ut Schöllius de variis artis monumentis per Graeciam obviis ex suis et Mülleri schedis exponeret, ego hanc Delphicam messem in publicos usus vertendam susciperem. Quod munus susceptum ne viribus diffisus vel defugerem plane vel ex die in diem differrem, hoc unum me commovit, quod ea, quibus extrema ante obitum studia impenderat vir immortalis, diutius sine fructu in scriniis latere indigne ferebam. Ipsum vero ad edendos atque explicandos titulos Delphicos nihil relinquere potuisse ex narratione, quam praemisimus atque uberius alibi exposuimus (Bull. Rom 1840 m. Aug. cf. quae ex epistolis meis contulit Fridericus Bluhme V. Cl. in Eph. litter. Halensi 1840 p. 374 sqq.) facile intelligetur. Prodeant igitur mea qualicunque cura politi atque expliciti tituli Delphici, quos omnibus viris doctis et Graecarum litterarum amantibus quasi testamento legavit Carolus Odofredus Müllerus.

Titulorum Delphicorum conspectus.

Post Athenas Atticas nullus Graeciae locus lapidum inscriptorum copia cum Delphis comparari potest. In thesauro Böckhiano titt. Delphici sunt 1687-1724 (quibus ex iis, qui antiquitatis causa praemissi sunt, addendus est tit. 25). Numerum auxerunt Rossius (Inscr. Gr. ined. fasc. I. 1834) titt. 67-72, Leakius (North. Greece 1835. Tom. II. p. 637) 6-13, quorum duodecimus nihil est nisi tituli Böckhiani 1690 fragmentum; Thierschius l. l. 1-4, quartum melius et plenius ap. B. ex apographo Dodwelliano exstare non videns; Ulrichsius denique titulos ineditos libro suo hic illic admiscuit, sicut pag. 43, 5; 67, 20; 115, 36.

Tituli profani.

Qui tituli omnes partim intra sacros templi Pythii fines, partim extra reperti sunt. Inter profanos referendi sunt titt. 1687, 1698, 1721, 1723 (duo sepulcrales), qui tituli ex monasterio Deiparae, quod in *gymnasii* locum successit, prodierunt (Paus. X, 8, 5). Ad portam Hadis vivo saxo insculptam prope viam Daulidensem (Ulr. p. 45) pertinere videtur epigramma apud B. 1722. Prope synedrii denique rudera, quibus innititur S. Elias, Ulrichsius reperit nuper senatus Romani decretum p. 115; eodem pertinet tit. nunc Oxoniensis 1692.

Tituli sacri.

Sed longe maior pars intra templi fines reperta est ex notissima illa Graecorum consuetudine, qua titulos publica auctoritate perscriptos

aut in ipsis templi partibus (cf. Böckhii lemma ad tit. 2350 adnot. ad 2161. Fr. Elem. 314) aut in vicinia templorum proponebant, ut et sanctitate loci ab omni damno defenderentur et facillime omnibus, quorum interesset, exhiberi possent; qua de re conferri potest, quod additur in tit. Thasio 2161 *ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ τῆς Ἀθηναίης ἱερόν, ἵνα ἂν ἀποδείξωσιν οἱ ἄρχοντες.* Ipsius templi Apollinis lapides inscripti fuerunt quidem, ut patet e tit. C. I. 1711, B, 4 ("sententia hieromnenonum in latere aedis inscripta") sed nulli reperti sunt praeter titt. Leakianos (Tr. in N. Gr. Vol. II, p. 637, titt. 6-9) ex uno lapide descriptos, quem lapidem ad ipsam Apollinis aedem pertinuisse ex ipso titulo primo patet: *ἀναγράψαι ἐν τῷ νεῷ τοῦ Ἀπόλλωνος*; plurimi vero apparuerunt in locis, quae proxime adiacent, sicut in *theatro*, cuius murus meridionalis, qua orientem solem spectat, titulis refertus est, quorum Cyriacus, Clarkius, Chandlerus tredecim transcripserunt in C. I. 1699, 1700, 1702-7, 1709-10, 1720 et probabiliter 1695. Chandlerus quidem illo muro templum Apollineum includi putabat, sed verum docuit iam Böckhius ex verbis tituli 1710: *τίθεμαι τὴν ὠνὴν ἐγχαράξασα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς θέατρον*; iisdem verbis luculenter refutatur Thierschius, qui Pausaniae verba (X, 33 init.) *τοῦ περιβόλου τοῦ ἱεροῦ θέατρον ἔχεται* male interpretatus theatrum sacro septo exclusit p. 60. Nimirum theatrum ab occasu septo contiguum erat idemque murus fortasse et theatri et *περιβόλου* erat (theatra eiusmodi moenibus aut urbium aut templorum inserta non rara fuerunt, e. c. Thorici). Vidimus litteratum illum theatri murum cui Castritarum tuguria adhaerent fumo obductum, ut litterae fere omnes evanuerint. Initia legimus titt. 1699, 1705, aliud ut videtur ineditum *Ἄρχοντος Καλλίου μηνὸς Ἡρα[ί]ου.* Ibidem diu sed frustra quaesivimus bilinguem illum de finibus regundis lapidem (C. I. 1711), cuius ut novum apographum fieret magnopere optandum erat.

Praeterea aliud affertur aedificium titulis inscriptum, rotundum illud mediumque inter vicum et Castaliam situm, cuius nuno vestigia nulla apparent; quare non certus sum extra intrane templi fines fuerit. Dodw. itin. I, 182 exedram fuisse ait, uno latere inscriptam eandemque videtur Cyriacus pro templo Apollinis habuisse, quare etiam tit. 1693 ibidem inscriptum fuisse iudicabimus.

In basi statuae est tit. 1716 a Clarkio accurate descriptus, quam nos extra templi fines iacentem vidimus; eundem nunc inter Amorginos

lapides non recte repetivisse videtur Rossius (Fasc. II, t. 134). Praeterea ex epigrammatum statuis subscriptorum multitudine supersunt 1713-15, 1717-19, titulus metricus ap. Ulr. p. 43. 5, cuius priora disticha legi non potuerunt; tertium et quartum ita legit Ulr.

πεζοὶ δ᾽ ἱππῆές τε γέρας θέσαν οὓς προέηκεν
δᾶμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ᾽ ἁγεμόνος
ξυσαμένους Ὀπόεντα, βαρὺν δ᾽ ἀπὸ δεσμὸν ἑλόντες
φρουρᾶς Λοκροῖσιν τεῦξαν ἐλευθερίαν.

Quum nos Delphos venimus, lapidem barbara manu fractum vidimus, ut tantum fines singulorum versuum legerentur.

Alii denique tituli quo pertinuerint, accurate definiri nequit ut 1689, 90 atque titt. Leakiani 6-13.

Murus templo substructus.

Murus unde nostrae inscriptiones petitae sunt, novissimo demum tempore inter aedificia extruenda detectus, apud Thierschium primum commemoratur, qui quantum tunc muri conspici poterat, vidit atque tres inde titulos transcripsit. De eodem dixit Ulr. p. 38. Murum titulis inscriptum esse, non lapidibus inscriptis murum exstructum et lapidum habitus et titulorum ratio clarissime docet; namque et titulorum versus saepissime iuncturas lapidum transcurrunt et cellulas vides duas in codem muro ad recipienda donaria factas. Alibi prope templa celebriora, in quorum vicinia titulorum multitudo constituenda erat, ipsorum lapidum quoddam septum sive vallum exstruebant sicut Athenis (ἐν ἀκροπόλει πρὸς τῇ θεῷ cf. Fr. El. p. 315. C. I. p. 178 B. Urk. d. Att. Seew. p. 1. Keilii Anal. p. 14). Delphis ad hunc usum murus non faciendus sed propter locorum naturam, qualem supra significavimus, iam dudum factus erat. Eundem posteaquam nos detectum atque descriptum reliquimus, qui insequentibus annis Delphos inviserunt, frustra quaesiverunt eumque destructum esse nuntiaverunt. Audiamus de hac re dicentem Ioannem de Witte archaeologum doctissimum: Là (i. e. infra templum) existait aussi un mur de soutènement; sur les plaques de pierre, qui servaient de revêtement à cette substruction étaient tracées des inscriptions inédites, faisant mention des esclaves mis en liberté au moyen de leur consécration au dieu de Delphes. C'est en voulant copier ces inscriptions que le Prof. Müller a gagné la fièvre etc. Un an s'est à peine écoulé et ce mur a disparu; les pierres ont été employées à la construction des maisons (Acad. roy. de Bruxelles tom. VIII, n. 12 des Bulletins. Eadem fere in

Ann. Inst. Romani a. 1842). Sed quantumvis hoc modo eximia antiquitatis monumenta etiamnunc plurima apud Graecos perire probe sciam et doleam (nuperrime aram Crissaeam vetustissimum religionis atque scripturae documentum misere periisse dicunt) tamen totum illum murum destructum esse vix mihi persuadeo, quippe cuius lapides ad fulciendam domorum aream necessarii mihi videantur. Quod autem nullum eius vestigium superesse dixit vir Cl. ita explicuerim, ut expleta illa, quam Müllerus muro praeduci iusserat, fossa totum murum cum titulis humo obrutum existimem. Quod num recte statuerim, diiudicent quibus posthac contigerit, ut Pythici delubri limina adirent suisque oculis omnia perlustrarent.

Quando murus ille constructus sit, quis ausit definire? neque enim ii sumus, ut cum archaeologis quibusdam alienigenis e iunctura lapidum aetatem aedificii cognoscere nobis videamur. Eademne sunt haec templi fundamenta cum iis, quae tam divinitus facta ipsis Graecis videbantur, ut ab Apolline condita dicerentur? Quo pertinent versus hymni:

ὣς εἰπὼν διέθηκε θεμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
λάϊνον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

Neque tituli ipsi quando muro longe vetustiori inscripti sint, accurate licebit definire; namque quum fastos Delphicos cum Atticis componere nesciamus, certum temporis indicium fere nusquam habemus. Tituli nostri 40-43 et 45 ad quendam Aetolorum inter Amphictyones principatum pertinent atque ut infra accuratius videbimus ad Olymp. c. CXL probabiliter referentur cf. B. ad C. I. Gr. p. 824. Mus. Rh. N. S. II, p. 115 ubi unum huius generis titulum Delphicum edidimus. Eadem Aetolorum in rebus Graecis moderandis auctoritas ac potentia e decreto Erythraeorum luculenter perspicitur (t. 68) quorum legati ab Amphictyonum consilio ad commune Aetolorum delegantur. Iam quum scripturae ratio doceat, titulos nostros omnes ad eandem fere aetatem pertinere, non multum a vero aberrabimus, si tertio ante epocham Christianam saeculo, quum Aetolorum res maxime florebant, titulos muro inscriptos esse statuerimus. Hanc nostram sententiam comprobant quae hic illic certiora temporis iudicia inveniuntur; e. c. tit. 57 scriptus est regnante in Aegypto *Ptolemaeo* Ptolemaei filio i. e. Ptol. *Philadelpho*; in titt. 68, 69. *Seleucia*

memorantur ab Erythraeis Ionibus eelebrata. Romanorum denique nominum in titulis nostris vestigium nullum.

Alterum de aetate titulorum iudicium e scriptura fieri solet idque duplex, alterum e forma elementorum, alterum ex orthographia quam dicunt, utrumque quidem, ut sciunt qui in hoe genere elaboraverunt, per se valde ineertum, ad eoniecturam autem aliunde comparatam vel eonfirmandam vel refutandam utilissimum.

Scriptura titulorum fere eadem est, qualem in titulis theatri Delphici significavit Chandlerus in lemmate Böckhii ad tit. 1699, aliquanto tamen peior et impeditior; illi enim marmori inscripti sunt quamquam impolito, nostri topbaeeo cuidam lapidi satis aspero, qui quum inscribebatur magnopere corrosus erat, unde laeunae ortae sunt, quae legentis oculum saepe fallant. Cf. B. ad tit. 1692. Manumissiones cum multis erratis scriptae sunt, decreta et delphica et amphictyonica paullo aceuratius elementisque elegantioribus; praeterea in litteris hoc discrimen animadvertitur, quod in decretis invenitur Π imparibus pedibus exaratum, Ω et O autem reliquis elementis dimidio minors, qualia *Macedonicis* temporibus maxime videntur in usu fuisse; vide Ross. Fasc. II. lemma ad t. 159. Fr. Elem. p. 149. Quare quum murus ita inscriptus sit, ut decreta fere omnia ad dextram, manumissiones ad laevam partem speetent, non repugnabo quominus murum ab oriente inscribi eoepisse atque decreta ceteris titulis antiquiora esse statuas. Singularis est forma litterae ⊕ in titulis duobus Ionicis 68, 69, quam nusquam memini notari. Ceterum de tota huius aetatis litteratura ef. Franz. Elem. P. II, Cap. IV., quo eollato de titulorum nostrorum aetate Macedonica (ampliore enim quam angustiore definitione uti malui) recte videbimur iudicasse.

In orthographia nonnulla reperiuntur, quae ad remotiorem antiquitatem vulgo referri solent; e. e. κ in γ mutatum ante λ — ἐγ Λαρίσας (t. 49) ἐγ Λαρύμνας (t. 57), ante δ — ἔγδικος in tit. nostro Elat., ante γ — ἔγγονος quod etiam in nostris titulis quamquam rarissime legitur (tit. 55). Alia huius rei exempla attulit Franzius Elem. p. 127, qui in hoe scribendi usu iustae et antiquae orthographiae vestigia inesse rectissime iudicat. De eadem re luculenter disputavit Giesius de dial. Aeol. p. 88 sqq.

Argumentum titulorum nostrorum triplex est; eontinent enim aut manumissiones servorum 2-39 aut decreta Amphietyonum 40-45 aut acta

civitatis Delphorum 1 et 45-67. Addita sunt decreta duo Erythraeorum Ionum Delphis proposita 68-69.

I.
DE MANUMISSIONE SACRA GRAECORUM.

De manumissione apud Graecos universe agitur.

Servitutis notio qualis apud Aristotelem invenitur, si omnium Graecorum animis insita fuisset, nullum servum manumittere debebant. Etenim si inter liberum et servum discrimen quoddam ab ipsa natura constitutum est, ei qui iure servus est libertatem dare non magis quam belluam in hominem, mulierem in virum transformare quisquam poterit. Sed omni tempore homines aliter philosophabantur, aliter agebant, et summus ipse Aristoteles in testamento quod est apud Diogenem servos bene de se meritos liberos esse iubet. Manumittebant omnino Graeci non minus quam Romani, sed sicut in tota vita civili ea, quae apud hos ferreo quodam legis rigore adstricta erant, apud illos usui longe liberiori permissa esse solebant, sic etiam manumissionem sine publica auctoritate, sine magistratibus qui legis actionem habebant, sine certis denique formulis et sollemnibus verbis privatim Graeci exercuisse videntur.

Manumissio publica.

Fuit sane etiam apud Graecos publicae quoddam manumissionis genus, cuius duae maxime causae esse solebant, aut excellens quaedam in bello virtus aut magnorum delictorum unde respublica periclitaretur indicium. Servi ita de republica meriti, publice libertate donabantur ἐλεύθεροι ὑπὸ τῆς πόλεως ἐγίγνοντο (Pl. legg. XI, p. 914) pretio ut intelligitur servi restituto (ἀποδούσης τῷ δεσπότῃ τὴν τιμήν). De hac manumissione publica egerunt Pet. legg. Att. p. 259. Meier et Sch. Att. Pr. p. 405. 459. Becker Char. II, p. 57. Apud Lacedaemonios quidem nulla erat nisi publica manumissio; id quod cum tota Laconicorum institutorum indole coniunctum disertis Strabonis verbis (VIII, p. 560 B) comprobatur. Herm. comp. Ant. Gr. §. 519, 8. 525, 13. Praeter ius igitur Cleomenes rex, ab Antigono pressus, unumquemque Helotum qui V drachmas Atticas solvisset liberum esse iubebat (Plut. Cleom. 23). Apud ceteros Graecos quantum scimus nihil obstabat, quominus privatus suo quisque arbitrio servum suum in libertatem vindicaret.

Quo loco primum monendum est, libertatem aut soluto pretio aut gratis donatam esse; numquam vero non donabatur; namque equidem non inducor, ut herum servo tantum quanti emtus erat reddituro debuisse

libertatem concedere cum aliqnot viris doctis arbitrer (Petit. p. 259. Meier et Sch. p. 405). Quos ab Hermanno V. Cl. in compendio ant. publ. Graec. §. 114, 12 hanc in rem allatos esse video locos duos Plautinos (Casin. II, 5, 7. Aulul. V, 1, 9) non aliter intelligendos esse censco, quam ut cum hero iam antea pactus fuerit servus idemque Göllero ad Aul. l. l. p. 125 probari gaudeo. Servi enim non sunt ut obaerati sive addicti qui aere soluto liberi abeant, sed possidentur mancipia, quae ut vendat, dominus invitus nullo modo cogi potest, neque quidquam peculii servus habet nisi domini beneficio. Quodsi quis promiserat, fore ut servum, si pretium solvisset, liberaret, haec iam erat quasi dimidia manumissio et servus ille quodammodo iam pro liberto habebatur; ipsam redemtionem in testamento saepe ei condonabant, ut fecerunt Theophrastus et Lycon apud Diogenem: Δημητρίῳ ἐλευθέρῳ πάλαι ὄντι ἀφίημι τὰ λύτρα.

Nulla apud Graecos manumissio magis in usu fuisse videtur, quam quae per codicillos fit. Quotquot enim nobis testamenta servavit Diogenes Laertius, a nullo absunt singulorum vel complurium servorum liberationes simpliciter ita perscriptae, ut est in testamento Platonico Ἄρτεμιν ἀφίημι ἐλευθέραν vel in Aristotelico εἶναι δὲ καὶ Ἀβρακίδα ἐλευθέραν; quae est libertas ut dicunt directo data, servique hoc modo manumissi liberti orcini sermone latino dicebantur. Cf. Puchta Instit. II, p. 418. Alios testantes ita manumittebant, ut si post ipsorum obitum aliquot annos sine probro servire perrexissent, irent quo vellent, ut est apud Theophrastum: Μάνην δὲ καὶ Καλλίαν παραμείναντας ἔτη τέτταρα ἐν τῷ κήπῳ καὶ συνεργασαμένους καὶ ἀναμαρτήτους γενομένους ἀφίημι ἐλευθέρους. Alibi servum servamve testator domi manere iubet donec filia collocetur (Τύχωνα ἐλεύθερον εἶναι ὅταν ἡ παῖς ἐκδοθῇ Arist. test.). Nihil vero humanius cogitari potest, quam quod teste Laertio idem cavit Aristoteles, ne quemquam vernarum alio venderent heredes, sed adultum et disciplina domestica expolitum ut manumitterent, ita ut liber libertate dignus existeret (ἐλεύθερον ἀφεῖναι κατ' ἀξίαν). Similiter Lycon.

Manumissio per codicillos.

Sin quis vivus servum manumittebat, nullis licet legibus obstrictus fuerit, quo modo et quo loco illum in libertatem vindicaret, nihil tamen verisimilius est, quam manumittentem prospicere solitum esse, ut aliquo modo sollemnior atque tutior fieret manumissio, ideoque aut testes domesticae actioni adhibuisse aut in frequenti ac publico loco manumissionem pronuntiavisse. Cuius rei certa testimonia non omnino desunt. Aeschi-

Manumissio διὰ κήρυκος.

nes enim (e. Ctes. 432) enarrans quaecunque in theatro, dum tragoediae agerentur, fieri solerent, inter alia affert: *ἄλλοι δέ τινες τοὺς αὑτῶν οἰκέτας ἀφιᾶσιν ἀπελευθέρους, μάρτυρας τῆς ἀπελευθερίας τοὺς Ἕλληνας ποιούμενοι,* ubi Victorius margini Ven. adscripsit: *διὰ κήρυκος ἀφέντες· ἐβόα γὰρ ὁ κήρυξ· ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἠλευθέρωσεν.* Quo loco ne quis de manumissione *publice* instituta et celebrata cogitet, probibet orationis Aeschineae contextus. Requirens enim orator, quid sit quod Athenienses quemquam in theatro publice coronari noluerint, hanc reperit causam, quod illic alia omnia, quae nihil ad rempublicam pertinerent, a plebecula agi solerent. Faciunt enim illa *οὐ πείσαντες τὸν δῆμον, ἄνευ ψηφίσματος* sive *ἄνευ δόγματος ὑμετέρου*; quin etiam inter medios ludos summo et actorum et spectantium taedio praeconia ista audiebantur.

Eiusdem generis est manumissio quae in *iudiciis* fiebat; neque enim magis huic usui aliam causam subesse arbitror quam loci frequentiam, ita ut de quadam legis actione non cogitandum sit. Namque quod Hüllmannus (Staatsr. d. Alt. p. 274) de his actionibus archonti eponymo commissis dixit, ex quo fonte hauserit nemo videt. Auctorem vero manumissionis in iudicio aetae habemus Isaeum p. 310 *εἰδὼς ἀφειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ Ἐπιγένους.*

Sicut in theatro atque in iudiciis, sic etiam in gymnasiis, in comitiis, inter festos deorum, in celeberrimo quoque loco servos manumissos esse probabile est, siquidem manumittentes plerumque nihil aliud spectavisse videntur, quam ut suae benignitatis vel liberalitatis quam plurimos testes haberent.

Manumissio ad aram. Etiam locos *sacros* saepe ad manumissionem sollemnius celebrandam electos esse apud Suidam locus est qui probet s. v. *Κράτης*, quo loco haec sunt: *ἐπὶ βωμὸν ἀρθεὶς εἶπεν· Κράτης ἀπολύει Κράτητα* eademque paullo immutata s. v. *βωμὸς — τέμενος καὶ τόπος ἀνάβασιν ἔχων πρὸς τὸ λέγειν ἐπήκοα, ἐφ' ὃν Κράτης ἀναβάς· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, εἴρηκε*; in quibus Suidae verbis nituntur qui manumissionibus cum templorum sanctitate nullum omnino nexum fuisse iusto levius contenderunt (Otto in praef. ad tom. II Thes. I. C. p. 4 et paullo cautius Anton. v. Beem de manumissionibus in S. S. Eccl. p. 69). Illud *ἐφ' ὃν* apud Suidam haud dubie ad *βωμὸς* pertinet et *βωμὸς* est ara; Crates vero si suam ipsius emancipationem promulgaturus in aram exsiluit, haud dubie vulgarem consuetudinem imitatus est, aramque ad hunc finem propterea tantum electam esse, quod

qui inde verba faceret, late audiretur, quis est qui credat? Immo in hac caerimonia prima *sacrae* cuiusdam manumissionis vestigia agnoscimus, quae in loco sacro instituebatur, ut Deus qui ei praeesset caerimoniae testis, libertatis vindex existeret. Hoc omnino a Graecorum moribus non abhorruisse testatur quae apud *Lacedaemonios* obtinuit manumissionis forma. Vid. Thuc. IV, cap. 80: *οἱ μὲν* (Helotes quos ut ad militiam nomen darent, spe libertatis proposita allexerant) *ἐστεφανώσαντο καὶ τὰ ἱερὰ περιῆλθον ὡς ἠλευθερωμένοι*, quem locum Thucydideum respicit Plut. in vita Lyc. c. 28. Ceterum si e Graecia in Italiam traiicere licet, non alienum est quod in templo Feroniae matris servi pileum accipere solebant teste Servio ad Aen. VIII B. 564. (Hartung Relig. d. Römer II, 194. Klausen Aeneas pp. 842, 1039, 1149 sq.).

Catalogi manumissorum Thessalici

Quum vel clariorum civitatium Graeciae de manumissione instituta adeo ignoremus, ut pauca illa quae attulimus coniiciantur magis, quam sciantur, eaque ad locos magis ubi manumitti solebat, quam ad ipsius actionis ritus cognoscendos faciant, apud ceteras gentes quid in usu fuerit, multo obscurius est. Sed huic quoque inopiae aliqua ex parte succurrunt monumenta lapidibus inscripta. Conficiebantur enim apud nonnullas civitates indices eorum qui manumissi erant, *ἀναγραφαὶ τῶν ἀπελευθερωθέντων* maxime illic ubi institutum erat, ut a quaque manumissione certa quaedam summa in civitatem redundaret. Huc pertinent tituli aliquot Thessalici, Larissenses, Aeginienses, Cyretienses, Oloossonenses, Lamienses. Larissae Thessalicae hunc titulum repperit Leakius (North. Gr. I, tit. 13):

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΠΑΡΛΑΤΙΤΙΟΥΟΝΗCΙΜΟΥΤΟΥ
ΤΑΜΙΟΥΤΗCΠΟΛΕѠCΤΗΝ Β̄
ЄΞΑΜΗΝΟΝЄΝCⳀΙΠΠΟΚΡΑ
ΤΙΔΗ ΑΝΑΓΡΑΦΗΛΠЄΛ̆ΤѠΝ
ΔЄΔѠΚΟΤѠΝΤΟΥCCΤΑΤΗ
ΡΑCΤΗΠΟΛЄΙ Μ̆ΑΦΡΙΟΥ<
ΤЄΛЄCΦΟΡΟC ΑΓΑΘΗΚΑC
CΑΝΔΡΑ ΗΡΑΚΛCѠΝΧΑΡΙ
ΤΑCΤΡΑΤѠΝ ΙΟΥΚΟΥΝΔΑ

qui titulus, altero vel tertio p. Chr. saeculo non antiquior, ita videtur le-

gendus esse: Ἀγαθῇ τύχῃ· παρ[ὰ] Λ(ουκίου) Τιτίου Ὀνησίμου τοῦ ταμίου τῆς πόλεως τὴν δευτέραν ἑξάμηνον ἐνεγρ(άφθη) Ἱπποκρατίδῃ ἀναγραφὴ ἀπελ(ευθέρων) τῶν δεδωκότων τοὺς στατῆρας τῇ πόλει· Μάρκου Ἀφρίου Τελεσφόρος, Ἀγαθή, Κασσάνδρα, Ἡρακλέων, Χαρίτα? Στράτων, Ἰουκοῦνδα.

Hinc videntur manumissi singulos stateres in aerarium solvisse atque in huius rei memoriam tabulae (ἀναγραφαί) publice perscriptae esse apud quaestorem. Similis argumenti est fragmentum tituli Aeginiensis apud eundem Leakium ibidem n. 7 (cf. pag. 421) unde haec adscribo:

[Ν]ικόπολις ἡ ἀπε[λευ]θερωθεῖσα ὑπὸ Ἀντιπάτρου ἔδωκεν τῇ πόλει ✱ΚΓ (denarios XXIII) ταμία — Νικάνορος cetera non liquent; in altera columna Ἐπίκτητο[ς ἀπελευ]θερωθεὶς - - - - ἔδωκεν τῇ πόλει ✱ΚΒ ταμία ΟΛΑΕΙΩ etc.

In loco veterum *Cyretiarum* repperit Leakius fragmenta quatuor (vol. IV inscr. 176-179) ad manumissorum catalogos referenda, quantum e scriptura colligitur, infimae aetatis. Formula collatis fragmentis haec fere efficitur: ταγεύοντος τοῦ δεῖνος, ἱππαρχοῦντος τοῦ δ. ταμιεύοντος τ. δ. κατὰ ψήφισμα οἱ δεῖνες ἀπελευθερωθέντες ὑπὸ τοῦ δεῖνος ἔδωκαν τὰ γεινόμενα τῇ πόλει ἕκαστος αὐτῶν ΔΚΒ. Eadem summa manumissis in aerarium solvenda redit in duobus fragmentis *Oloossone* repertis, de quibus conferatur Leakius l. l. III, p. 347, alterius haec afferens: Ταμιεύοντος τῆς πόλεως τὴν πρώτην ἑξάμηνον Ἀντιγόνου — in fine ἀργυρίου ΔΚΒ, alterum ita exire addens: ἐλευθερωθεὶς ὑπὸ Εὐνοΐδου καὶ Κλεοπάτρας καὶ Δικαιογένους ἔδωκε τῇ πόλει ΔΚΒ.

Lamienses denique tituli quotquot ad manumissionem pertinentes ante hos IV annos reperti et in diurnis archaeologicis Athenis editi sunt (1838 Αὐγ. καὶ Σεπτ.) aut simpliciter manumissos afferunt cum mense ac nomine manumittentis, aut praescriptis magistratibus certam summam a libertis reipublicae solutam esse referunt. Utriusque generis exempla aliquot afferre non alienum erit quum propter argumenti similitudinem tum propterea quod hi tituli Lamienses apud Germanos fere ignoti sunt. Textum vide in calce libelli adiunctum. Lapidum atque litterarum formam et habitum si quis accuratius voluerit cognoscere, inspiciat ephemeridis Atticae tabulas lithographicas l. l.

tit. 1. Στραταγέοντος Ἀγαθάνορος τοῦ [Κλε]υδάμαντος Γομφέ[ω]ς· ταμιεύοντ[ος τ]ᾶς πόλιος Σωσιπάτρου τοῦ Δάμωνος ἀπελεύθεροι δεδοκότ[ε]ς [ἐ]ν τ[ὰν] στά[λ]αν τοὺς δέκα πέντε στατῆρ[α]ς· μηνὸς Βωμίου· Νικήφορος Ἀλεξάνδρου ἀπελεύθερος Ἀπολλωνίδ[α] τοῦ Λύκου καὶ Θήβας τᾶς Εὐκράτεος· Ἀγάθων Κ[ριτ]οβούλου ἀπελεύθερος Κριτοβούλου τοῦ Ἀμελάου καὶ Δικαία[ς] τᾶς Ἐχεσθέ-

νεος· Χρυτταίου· Σωσύλος Πύθωνος καὶ Ἀρεστοκλῆς Πύθωνος ἀπελεύθεροι [Πύθ]ωνος τοῦ Ἀντιμάχου· Σωσύλος Σωτέλεος καὶ Διοκλῆς Μηνᾶ ἀπελεύθεροι Εὐκταίου τοῦ [Εὐ]κράτ[εος]? καὶ Τ - - οῦς τᾶς Ἀντάνδρου· sequentia non leguntur. vs. 8 sq. sic fere restitues: Φιλόμα[χ]ο[ς] Νικηφό[ρ]ου καὶ Νικηφόρος Καλ - - - [ἀπελεύθεροι Ἀπολ]λωνίδ[α] τοῦ Λύκου καὶ Θήβας τᾶς Εὐκράτεος· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος ἀπελεύθερος - - νος τοῦ Δημητρίου καὶ Σωσιπάτρου τοῦ Δά[μωνος? ὁ δεῖνα τοῦ - -]λα ἀπελεύθερος Ἀμμίας - - cetera non leguntur.

tit. 2. Στραταγέ]οντος Ἰσαγόρα Νυσ[σ]άνδρου? Λαρεισ[αίου· ταμιεύοντος δὲ τᾶς πόλιος Πυλάδα τοῦ Νικασι[β]ούλου ἀπελεύθερο[ι δεδοκότες] ἐν [τὰ]ν στάλαν τοὺς δέκα πέντε στατῆρας· Βωμίου· [ὁ δεῖνα] Φίλωνος τοῦ Δάμωνος Ἀρέου· Νικαπὸς Ἰσ[αγόρου?] vs. 7. Χρυτταίου· Βάκχιος Βακχίου ὑπὸ? - - του τοῦ Ἀριστονίκου καὶ Ἀριστονίκου τοῦ - - του· Ἱπποδρομίου· Νίκα Νίκωνος Θεοδώρου - - έου ἀπελευθέρα [Π]ρα[π]ίου? Ἰσαγόρας· Ἀμώμη[τος? - - ύλου τοῦ Πυλάδα καὶ Πυλάδα τοῦ Νικασιβού[λου· ὁ δεῖνα] Ἀρχικλέος Ἀρχικλέος τοῦ Κλεο[μ]έδοντος· [ὁ s. ἡ δεῖνα Σωσ]άνδρου καὶ Ῥούφα Σωσάνδρου Πολεμάρ[χου κ. τ. λ.

tit. 3. Στραταγέοντος Λέοντος τοῦ [δεῖνος ὁ τα]μίας Κλέων Θεύρωνος ἀνέ[γ]ρ[αψε? μηνὸς] Θριξαλλίου· Ἀπολλώνιος ἠλ[ευθερώθη ὑπὸ] Δέξωνος τοῦ Πολύωνος· μηνὸς Θριξαλλίου Ἀπολλό[δωρος ἠλευθε]ρώθη ὑπὸ Σωσιστράτου - - θωνος· μηνὸς Θρι[ξαλλίου Διονύ]σιος? ἠλευθερώθη ὑπὸ - - -

tit. 4. Σ[τραταγέοντος τοῦ δεῖνος, ταμιεύοντος τᾶς πόλιος - - - -]νος τοῦ - - νία· ἀπελεύθερ[οι] δεδο[κότε]ς ἐ[ν] τὰν [π]όλιν τοὺς δέκα πέντε στατῆρας· [μ]ηνὸς [Β]ω[μ]ίο[υ](?) Εὐκολίνα [Ξ]ένωνος Λυσοῦς τᾶς Ἀριστο[κρ]άτεος· Γεύστου· Εἰράνα [κ]αὶ Μέ[ν]ανδρος Λύκου Σπερχίδα - - cetera quum exceptis paucis quibusdam nominibus non possint restitui, hoc loco omitto.

tit. 5. Μηνὸς τοῦ δεῖνος] Εὐαμερία ἠλευθερώθη ὑπὸ - -]ς τοῦ Ἕρμωνος· - - άτης ἠλευ[θερώθη ὑπὸ - - τοῦ] Ἀστυ[φ]ίλου· μη[νὸς - -]Τυρίων? ἠλευθερώ[θη ὑπὸ - -]τοῦ Ξίλωνος (Φίλωνος?)· μηνὸς - - - - ς ἠλευθερώθη ὑπὸ Ἀρισ - - τοῦ Πο]λέμωνος· μηνὸς Ἱπποδ[ρομίου Εὐτυ]χίων? ἠλευθερώθη ὑπὸ Μ - - - τοῦ] Ἀπολλοδώρου· μηνὸς - - [Σω]σώ? ἠλευθερώθη ὑπὸ Προ[- - τοῦ - - νολάου (fort. Τιμολάου)· μηνὸς Ἀπελλαίου Στρ[άτων? ἠλευθερώθη ὑ]πὸ Εὐκράτεος τοῦ Ξενοφῶν[τος· μηνὸς Βου]κατίου Στρατονίκα ἠλευθερώθη ὑπὸ - - τᾶς Χαύρου συ[ν]ευδοκέος? Μει - - - - - -

tit. 6. vs. 3 sq. μηνὸς Γεύστου Δορκίων ἠλευθερώθη ὑπὸ Λύσωνος τοῦ Νουμηνίου· μηνὸς [Γ]εύ[σ]του Ὀλυμπιὰς ἠλευθερώθη ὑπὸ Μαχίδα τοῦ Μήλ[ω]νος· Μο-

σχίων ἠλευθερώθη ὑπὸ Κρινέα τοῦ Μήκωνος· μηνὸς Λυκέου Σώστρατος ἠλευθερώθη ὑπὸ Ἄρχωνος τοῦ Ἀμεύνωνος· Ἀφροδεισία ἠλευθερώθη ὑπὸ Πολεμίτα? τοῦ Ἀντικράτεος· μηνὸς Ἱπποδρομίου Σωσίχα ἠλευθερώθη ὑπὸ Σίμ[ω]νος τοῦ Ε - - - - -

Duo fragmenta eiusdem argumenti atque originis (70 et 75) omnium maxime lacerata omisimus. Litterae ubique sunt negligenter ac festinanter exaratae; lapides adtriti; tabulae denique non marmoreae sed e saxo domestico iniquo isto atque rimoso confectae. Magistratuum praescriptorum prior est Thessalorum (quare in primo titulo strategus est Gomphensis, in secundo Larissaeus); alter quaestor Lamiensis *ταμίας τᾶς πόλιος*. In alio titulo Lamiensi cum ceteris una reperto ibidemque (63) edito Aetolorum magistratum suis actis praescripserunt Lamienses: *Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν τοῦ δεῖνος ἁ πόλις Λαμιέων καὶ ἁ βουλὰ κ. τ. λ.* Scripturam perfecti insolentiorem *δεδοκότες* quum identidem redeat, tentare nolui. Summa quae a libertis in aerarium solvitur, ubique eadem quindecim staterum, num singulis an compluribus coniunctim solvenda fuerit, dubito; illud quidem e verbis verisimilius. Stateres intellige argenteos, binas ut Delphis quemque drachmas aequantem. Quo pertineat illa pecunia, in duobus titulis ita significatum est: *δεδοκότες ἐν τὰν στάλαν*, in tertio *ἐν τὰν πόλιν*. Libertorum nominibus praemittuntur menses, quibus quisque redemptus sit. *Menses* Lamiensium, ut hoc breviter moneam, ex his titulis cognoscimus novem, quorum tres Bucstius, Hippodromius, Pansmus Boeoticis sunt cognomines; unus Apellaeus mensi Delphico atque Macedonico; reliqui sunt *Λύκεος*, *Χρυτταῖος* (fortasse pro *Χυτραῖος*), *Γεύστης* (a gustando, puto, vino novo), *Βώμιος*, *Θριξάλλιος*. Domini dominaeque manumittentium nomina plerumque iunguntur; interdum patris et filii; in fine tituli quinti ubi mulier servam manumittit, alterius cuiusdam consensus additus videtur: *συνευδοκέος* pro *συνευδοκοῦντος τοῦ δεῖνος*. Libertus hic illic domini, cuius manu missus est, nomen suo nomini genitivo casu additum habet, sicut in titulo primo *Σωσύλος Πύθωνος καὶ Ἀριστοκλῆς Πύθωνος ἀπελεύθεροι [Πύθ]ωνος τοῦ Ἀντιμάχου*.

Manumissio sacra per venditionem vel dedicationem.

Iam vero transeamus ad manumissionis sacrae ritum illum, quo servus manumittendus Deo alicui traditur aut venditus aut donatus, cuius ritus monumenta habemus nonnisi lapidibus inscripta, ea vero haud pauca. Recensum fecit Böckhius in Hirtiani de hierodulis libelli (Berol. 1818) appendice, praeter lapides Delphicos a Cyriaco, Chandlero, Clarkio publici

iuris factos (nunc in C. I. Gr. 1699 sq.) afferens monumentum Chalae-
ense (nunc in C. I. 1607 quocum conferas 1594), titulos duos Naupactios
(1756 et 1757) titt. Chaeronenses (1608) octo, quibus in annotatione ad
C. I. 1607 accedere iubet V. Cl. inscriptionem in Gallia repertam apud
Sponium (Miscell. p. 329). Addi debuit fragm. Daulidense 1725. Prae-
terea ap. Rossium titt. Stirienses 73 et 74; tit. Daulid. 81. Accedunt de-
nique tituli inediti Delphici apud nos triginta sex ac praeterea duo, quo-
rum alter ad Hyampolin, alter ad Elateam pertinet; sed utriusque ratio a
reliquis paullo diversa est, de qua re infra exponetur.

Quid intersit inter veram et fictam venditionem.

In omnibus his monumentis servi e privata manu emissi fiunt *ἱερό-
δουλοι*. Sed caveamus ne haec omnia eadem esse putemus; *ἱεροδουλεία* enim
illa quaeritur utrum vera sit an ficta. In marmore illo Gallico Sponiano
si M. Aurelium Heronem aedituum aedis Serapidis hominem nescio quem
χάριτι ἱεροδουλείας donasse legimus, nihil est, quod dubitemus, quin servus
ille vere in dei ministeria transierit. Longe vero aliter cetera monu-
menta intelligenda sunt, ubi verbis quidem homines deo vendi, re in li-
bertatem vindicari, formulis cognitis nemo non intelliget. Quare quum
in ipsas formulas accuratius infra inquirendum sit, haec breviter monuisse
nunc sufficiet. Servus venditur deo *ὥστε ἐλεύθερος εἶναι* sive *ἐπ᾽ ἐλευ-
θερίᾳ* et sicut vulgo additur *ποιῶν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ* sive
πορεύεσθαι οἷ θέλει; quibus additis plena libertas quam apertissime descri-
bitur. Ipsum verbum *ἐλεύθερος* ab ΕΛΕΥΘΩ oriundum eum significat, cui
commeare liceat quoquo velit. Sic etiam in iure *Romano* sollemnibus il-
lis: "liberum esse iubeo," addi solebat: "*atque abire*" illisque: "liber
esto" — "*atque abito quo voles*" (cf. Brisson. de form. 703). Conferas
etiam, si placet, formulas omnino simillimas apud veteres *Germanos*, sicut:
"*eat ubique, quam voluerit partem pergat*" vel "*de quatuor viis, ubi vo-
lueris, ambulare liberam habeas potestatem*" et quae huius modi alia re-
periuntur in Iacobi Grimmii V. Cl. de antiquitatibus iuris Germanorum
libro p. 331. Condicionem igitur eorum, qui hoc modo deo venditi sint,
nullo modo cum statu illo inter libertatem et servitutem medio confun-
dendam esse apparet, qualis fuerit in Thessalia *Penestarum*, Heracleae
Ponticae *Mariandynorum*, Lacedaemone *Helotum* aliorumque huius gene-
ris, de quibus v. Müll. Dor. II, 66. Herm. Ant. Gr. §. 19. Omnibus
enim his perioecis commeandi quoquo vellent potestas nequaquam data
erat, siquidem glebae adscripti suique iuris non erant. Quare etiam fi-

deiussor — ut hoc unum addam — in titulis Delphicis nonnunquam memoratur, qui non habitet Delphis; qualem profecto non eligerent, si servus quasi venditus apud templum dei manere deberet.

Fuerunt quidem qui illud inter veram et fictam venditionem discrimen non viderent. Ut alios taceam, ipse Müllerus (Dor .I, p. 256) monumenta Delphica iis annumerare non dubitavit, in quibus homines in *ἱεροδουλείαν*, ut *ἱερὰ σώματα* deo traderentur, atque ex iisdem ille *λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ* ap. Eurip. (Andr. 1092) sive *δούλων πόλις* (Steph. Byz.) ei compositus esse videbatur. Quid quod ipse Böckhius quum epimetrum illud ad Hirtii libellum scribebat, non aliter videtur iudicasse. Cf. Oecon. Ath. I, p. 76, not. 309. Idem vero in Corpore inscriptionum huius generis monumenta commentans, apertis verbis id quod mihi solum verum esse videtur profitetur (I, p. 780): „Est haec quaedam forma manumissionis per „venditionem fictam; servus venditur Apollini condicione libertatis; hoc „est dei quidem servus est in speciem, sed suo fruitur iure et potest „commeare quoquo velit."

Manumissionis per fictam vend. causae.

Sed unde hunc fictae venditionis ritum apud Graecos ortum esse putabimus? Scilicet vera illa *ἱεροδουλεία* (de qua post editum Hirtii libellum omnia nota sunt) servitus omnium longe mitissima videbatur Graecis omnesque amissa libertate sicut Phoenissae Euripideae nihil vehementius desiderabant, quam praeclara illa *εἰλίσσων ἀθανάτας* (l. *ἀθανάτου*) *θεοῦ χορὸς γενοίμαν ἄφοβος παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου* (235); homines enim deo consecrati, sacrosancti beata quadam incolumitate fruebantur. Plutarchus igitur (Amator. 21) praeclarum amoris in animos hominum imperium descripturus de iis, qui inde penderent, *τῶν ἄλλων*, inquit, *δεσποτῶν καὶ ἀρχόντων ἐλεύθεροι καὶ ἄφετοι καθάπερ ἱερόδουλοι διατελοῦσι.* Sic factum est, ut servitus illa si cum ceterorum mancipiorum statu componebatur, *nulla* esse videretur, quin etiam propter incolumitatem et securitatem vulgari libertorum condicioni praeferenda; postremo servilis condicionis quae suberat omnino obliti *ἱεροδουλείαν* pro summa ac plena libertate accipiebant. Hic quodammodo comparari poterit, quod de *ministerialibus* medii quod dicunt aevi nuper docuit Fürthius (die Ministerialen v. Aug. Freih. v. Fürth Cölln 1836). Ministeriales enim proprie servi sunt sive ecclesiae sive principis; servitus autem illa sive clientela tot tantisque privilegiis gaudebat, ut prae vulgari libertate expetenda videretur paullatimque inde nobilitas quaedam Germanorum prodiret.

Deinde, ut inter omnes constat, servi Graecorum, si vulgari modo manumissi erant, multum aberat ut plena libertate fruerentur. Tantum enim inter servum et ingenuum hominem Graecis discrimen esse videbatur, ut uno quasi ictu servitutem exui libertatemque indui posse negarent. Quare legibus sanxerunt, quae libertorum erga patronum officia praestanda essent; contra libertos debitae pietatis immemores dabatur actio *ἀποστασίου* (Meier de b. d. p. 34). Quod si quis servum ita manumittere volebat, ut neque patrono neque patroni heredibus quidquam officii deberet, hanc rationem sequebatur, ut eum quasi in dei servitutem traderet; nemo igitur nisi deus patroni vices gerebat manuque missus hoc modo, nulli mortalium obstrictus, *τελέως ἐλεύθερος* fiebat, tanquam si in actione *ἀποστασίου* vicisset.

Tertium denique accedit illud, quod iam supra de manumissione ad altare dicentes attigimus, locorum et sanctitas et frequentia. Qui propter servilem condicionem ipse cum hero stipulari non poterat, deum pro se interponit, ut cum illo contrahat, suamque redemptionem quasi dei emptionem ipsi numini credit (*πιστεύει τῷ θεῷ τὰν ὠνάν*), deumque auctorem habet eam omni ex parte ratam fore; quicunque vero manumisso manum iniecerit, contra deum sacrilegus peccabit. Itaque nulla manumissio aut sollemnior aut certior esse poterat.

Apud alios alibi deos manumittitur

Deos apud quos manumissiones fiebant novimus hos:
Dionysium Naupacti
Serapidem Chaeroneae
Serapidem Tithoreae
Serapidem Coroneae
Apollinem *νησιώτην* Chalaei
Aesculapium Elateae
Aesculapium Stiride
Minervam Poliadem Daulide
Apollinem Pythium Delphis.

Titulorum *Naupactiorum* (C. I. 1756-8) nihil habemus nisi fragmenta miserrime habita eaque eorum, qui transcripserunt, incuria mirifice confusa; unde hanc fere fuisse formulam aegre efficimus: *ὁ δεῖνα ἀπέδετο τῷ Διονύσῳ τῷ* (cognomen excidit; illud quod Böckhius proposuit *τῷ ἐν Ναυπάκτῳ* non omni ex parte placet) *ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον* — sequuntur nomen, patria, pretium; in fine testes, cetera enim non liquent.

Chaeroneae (C. I. 1608 a-h) haec erat formula. Post magistratus, mensem, diem rite notatos ὁ δεῖνα (vel ἡ δεῖνα cum consensu eius qui κύριος est) ἀνατίθησι (ἀφίησι a. e.) τὸν ἴδιον δοῦλον (τὸν ἴδιον θρεπτὸν d. τὰ ἴδια δουλικὰ κοράσια f. h.) addito nomine (ἐλεύθερον tantum a) ἱερὸν τῷ Σαράπι (τοῦ Σαράπιδος c. e.) παραμείναντα τῷ δεῖνι (illi qui consecravit vel propinquo alicui) ἕως ἂν ζῇ, ἀνεγκλήτως (quae restrictio tota deest d e) μὴ προσήκοντα μηδενὶ μηδὲν (deest b c e g h) τὴν ἀνάθεσιν ποιούμενος διὰ τοῦ συνεδρίου κατὰ τὸν νόμον (δ. τ. σ. deest e). In his titulis si omnia consideraveris, profecto dubitabis, num ficta sit haec dedicatio neque aliud nisi manumissionis forma. Hic enim desunt illa, propter quae in ceteris huius generis titulis non possumus quin de plena manumissione cogitemus. Böckhius libertatem donatam esse concedit, addit tamen manumissos ἱεροδούλους factos esse Serapidis. Sed ut hic quoque dedicationem nihil nisi formam manumissionis esse nobis persuadeamus, facit maxime titulorum Dauliorum et Stiriensium (ubi coniunguntur ἀπελευθέρωσαν καὶ ἀνέθηκαν) comparatio.

Tithoreae qualis fuerit manumissionis sacrae forma atque ritus, eximio documento, quod his ipsis diebus primus edidit Ulrichsius V. Cl. edocemur (Mus. Rhen. N. S. II, p. 544 sq.). Sex tituli eiusdem argumenti statuae cuiusdam honorariae basi inscripti sunt, quorum alterum exempli instar hic inseruisse placuit:

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντος ἐν Τιθόῤῥᾳ Μνασία τοῦ Ξενίνου, στραταγέοντος δὲ τῶν Φωκέων Ἐπινίκου τοῦ Νικάρχου Διλαιέος, ἱερητεύοντος δὲ τῷ θεῷ τῷ Σαράπει Δαμοκλέα τοῦ Ἐχεκράτεος μηνὸς τρίτου ἀπέδοντο Λ[ά]ων καὶ Λάμπρων ὁ υἱὸς αὐτοῦ συνευδοκέοντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὁμοίως δὲ συνευδοκέοντος τᾶ ὠνᾶ καὶ τοῦ Τιμοξένου υἱοῦ Λάμπρωνος καὶ Θέωνος τοῦ Τιμομάχου, χρήσαντος τὰν χέρα Λάωνος τοῦ Λάμπρωνος, τῷ θεῷ τῷ Σαράπει τῷ ἐν Τιθόῤῥᾳ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον ᾧ ὄνομα Σώτιμος τὸν υἱὸν Ἀρχοῦς τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε· τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ Θέων Τιμομάχου· μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηδεὶς Σώτιμον μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον μήτε ἃ κα ἔχῃ, ἀλλὰ ἐλεύθερος ἔστω καὶ μὴ ποθεικέτω μηθενὶ μηθενές· εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Σώτιμον, ἀποτεισάτω ἀργυρίου μνᾶς ἑξήκοντα ποθιέρους τῷ θεῷ τῷ Σαράπει· ἐξέστω δὲ καὶ προστάμεν τῷ θέλοντι ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος· παραμεινάτω δὲ Σώτιμος τὰν ζωὰν τῷ πατρὶ Λάωνος καὶ Τιμοξένου ποιῶ[ν] τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν· εἰ δὲ μὴ παραμένῃ Λάμ[π]ρωνι, ἀποτεισάτω ἀργυρίου πλάτη ἑβδομήκοντα καὶ ἀγώγιμος ἔστω ποτὶ τὸ γεγραμμένον ἐπι-

τίμιον· διδότω δὲ Λάμπρων Σωτίμῳ τὰν εὐσχημοσύναν· ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν Θεὸν τὸν Σάραπιν· τὸ δὲ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα Μνασίαν· μάρτυρες Καλλιγένης Τίμωνος, Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίδα, Βίων Νικοδάμου.

Tithoreae sive Tithorae, ut cum Plutarcho scribere praestat, Isidis fuisse templum in Graecia longe celeberrimum e Pausania notum erat; tituli docent etiam Serapidis templum illic fuisse (IV. 25 *ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Σαραπείῳ*) qui dii, quamquam templa intervallo satis magno distabant, tamen hic quoque contubernalia sacra habebant; id quod inscriptio basis primaria probat *Γνωσίφιλος καὶ Ἐπιξένα τὸν υἱὸν Θεωνίδαν Σαράπει Ἴσει Ἀνούβει*. Aegyptiacus deus in honores Aesculapii, quem cum ceteris Phocensibus summa religione colebant Tithorenses, quasi successisse videtur neque vero Aesculapium Tithorensem nihil nisi Serapidem Graece nominatum fuisse cum docto quodam Gallo putaverim (Guignaut: Le dieu Sérapis et son origine Par. 1828. p. 25). Praescripti sunt archon Tithorensis et sacerdos Serapidis titulis I, IV, V, VI, archon Tith. cum stratego Phocensium III, omnes tres magistratus II. Aetatem titulorum fere eandem esse cum titulo Tithorensi Leakiano, quo Nerva Imperator celebratur, e scripturae similitudine collegit editor. Documenta ipsa quamquam argumentum omnino idem habent cum titulis Delphicis ceterisque huius generis, multa tamen continent singulariter scripta, quorum suis quaeque locis notabimus. Forma inaudita *μηθεὶς* in lapide perspicue legitur.

Eundem denique Serapidem *Coroneae* videmus manumissionis sacrae auctorem atque praesidem, cuius rei testem adiungimus titulum Rossianum prope Coroneam ad Libethrii montis radices repertum (in fine fasciculi prioris).

Κλέωνος ἄρχον[τος ἐγ Κορωνείᾳ - - - - - -
τοῦ Ὀφελάνδρου Ἀν - - - - - - - - -
Διονυσία Εὐμήλου ἀνατιθέασι [τὸν ἴδιον δοῦλον
Διονύσιον ἱερὸν τ[ῷ] Σε[ρ]άπι καὶ τὴν - - - -
ἱερόν· παραμεινά[τω] δὲ αὐτοῖς ἕως ἂν ζῶσιν· ἐφ' ᾧ
τε] εἶναι ἐλεύθερ[ον], μὴ προσήκον[τα μηδενὶ μηδέν.
ἐὰν δέ τις ἐφάπτηται ἐ[πὶ] δουλ[ώσει, ἀποτισάτω
πρόστιμον δραχμὰς χιλίας ἱερὰς τ[ῷ] Σεράπι - -
αὐτὸν ὁ ἱερεὺς κα - - - - - ἄλλων ὁ - - - - -
μάρτυρες - - - - - - - - ἄχου Δα - - - -
- - - - - - - - - - - αν]δρος - - - - -

Sic scripsit Rossius. V. 4 non facile expletur; fortasse ita: *καὶ τὴν γραφὴν τίθενται* sive *κατατίθενται εἰς τὸ ἱερὸν*, quamquam ne haec quidem spatium quod vacuum est capere videtur. V. 7 haec in lapide fuerunt: *ἐὰν δέ τις ἐφάπτηται εἰς δουλήας χάριν.* Sequentes versus sic fere restituerim: *προϊστάσθω δὲ ὑπὲρ αὐτὸν ὁ ἱερεὺς καὶ τῶν ἄλλων ὁ παρατυγχάνων;* accusativus enim saepius quam genitivus cum praep. *ὑπὲρ* hoc sensu in lapidibus coniungi solet.

Titulus *Chalaeensis* (C. I. 1607) de cuius origine *Locrica* docte disseruit Ahrens de diall. p. 235, propius ad monumenta Delphica accedit. Servus venditur *τῷ Ἀπόλλωνι τῷ νασιώτᾳ.* Chalaeum Amphissensium portus paucis stadiis a Crissaeis distat; Apollo igitur insularis non erit alius, nisi Pythius ille sive Delphinius, cuius sacra illuc attulerunt Cretenses. Initium tituli ne dubites ita restituere: *Ἄρχοντος ἐμ μὲγ Χαλείῳ* collato titulo nostro 28.

Etiam *Crissae*, quae nunc *τὸ Χρυσὸ* suo iure audit, in exteriore ecclesiae parte lapidum inscriptorum quaedam fragmenta vidi, peius quidem habita, quam ut de restituendis iis cogitari possit, e quibusdam tamen verbis, quae legi possunt ut *ἀγαθὰ [τύχα] - - ἄρχοντος ἐν Δε[λφοῖς] - - ἀπέδοτο - - βεβαιωτὴρ, ὁμοίως - - συλέων* titulos Crissaeos ad manumissionem sacram apud eundem haud dubie Apollinem institutam pertinuisse facile perspicitur. In eadem parte titulus est ineditus, catalogus ut videtur militaris, nihil fere nisi mutila nomina exhibens.

Stirienses titulos tres edidit Rossius (in fasciculo I, n. 73-4 a et b) ad manumissionem sacram referendos, quorum primus ceteris melius conservatus ita cum editore legendus est:

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντος ἐν Στείρι Κάλλωνος τοῦ Ἀγήσωνος μηνὸς τετάρτου Πραξίας Θέωνος ἀφίητι ἐλευθέρους [τὰν] ἰδία[ν δούλαν] Εὔπραξιν καὶ τὸ ἐξ αὐτᾶς παιδάριον ᾧ ὄνομα Δωρίων· μὴ καταδουλιξάσθω δὲ αὐτοὺς μηθεὶς μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον· οἳ καὶ παραμεινάτωσαν Πραξίᾳ καὶ τᾷ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδισίᾳ ἕως ἂν ζῶντι καὶ θαψάντω καὶ τὰ ὥρια αὐτῶν ποησάτωσαν· εἰ δὲ μὴ θάψωντι καὶ ποιήσωντι τὰ ὥρια αὐτῶν καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἁ [ἀ]νάθεσις καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα· εἰ δέ τις ἐπιλαμβάνοιτο αὐτῶν ἢ καταδουλίζοιτο ἅ τε γενηθῖσα δουλαγωγία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀφεμένα ἔστω καὶ ποταποτισάτω ὁ καταδουλιζόμενος μνᾶς τριάκοντα [κα]ὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ [δὲ] ἥμισον τοῦ Ἀσκλαπιοῦ· ἐξέστω δὲ προστ[ά]μεν ὑπὲρ [α]ὐτοὺς τὸν θέλοντα Φωκέων.

Nusquam clarius perspicitur venditionem vel dedicationem nihil esse nisi manumissionem quam in hoc ipso titulo, ubi initio aperte dicitur ἀφίητι ἐλευθέρους — in sequentibus ἀτελὴς ἔστω ἁ ἀνάθεσις, si patrono quae debent non praestiterint manumissi, irrita esto manumissio. Obsequium autem atque observantia liberti apud Stiritas ad funeralia maxime domini rite obeunda pertinebat; qua de re vide quae Rossius adnotavit pag. 31. Philonis nomen huic titulo superscriptum cum eo coniungendum esse putavit Rossius; sed rectius esse videtur quod nuper monuit Ulrichsius (Mus. Rhen. p. 551) quadratarii illius nomen ad donarium huic basi impositum pertinere. — Tituli 74 a et b eiusdem argumenti sunt, sed formularum varietas haud exigua.

Manumissionis sacrae *Dauliae* duo supersunt monumenta, alterum fragmen illud quod ex schedis Cyriaci Barberinis in Corpus inscriptionum transiit (1715), alterum longe melius ac plenius quod Rossius edidit (fasc. I, p. 35) quadratarii vero incuria mire perturbatum atque impeditum, unde haec apponimus:

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν

Ἄρχοντος ἐν Δαυλίᾳ τοῦ δεῖνος, [βουλαρχέ]οντος Φίλωνος - - - [Κ]άλλων Μνασία [καὶ] Δα[μὼ] Φίλωνος νοέοντες καὶ [φ]ρονέοντες ἀνέθηκαν τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Πολιάδι [ἃ] ἐξεθρέψαντο σώματα, οἷς ὀνόματά ἐστι Σωσικράτης Ἐπικτήσων Διόδωρος - - - - μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηδεὶς τούτους οὓς ἀνέ[θ]ηκε Κάλλων καὶ Δαμ[ὼ τᾷ] Ἀθάνᾳ τᾷ Πολιάδι μηδὲ καθ᾽ ὁποῖον τρόπον· εἰ δέ τις καταδουλίζοι[το] οὓς ἀνατεθέκαντι Κάλλων καὶ Δαμὼ [ἢ] τὰ ὑπάρχοντα τούτ[οις ἢ τ]ὰ γενόμενα [τ]έ[κ]να ἐκ τούτων, (ἔστωσαν ἐλεύθεροι· ἐξέστω τῷ θέλοντι προΐστασθαι Φωκέων ἀνυπ[ο]δίκῳ ἐόντι καὶ ἀνυπευθύνῳ πάσας δίκας καὶ ζαμίας· ἢ καταδουλί[ζ]οιτο ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τούτων τοὺς ἀνατεθεμένους ὑπὸ Κάλλωνος καὶ Δαμῶς) ἀποτεισάτω τᾷ Ἀθάνᾳ καὶ τῷ προστάντι ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθεμένους καθ᾽ ἕκαστον ἀργυρίου μνᾶς δέκα καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τᾶς Ἀθάνας, τὸ δὲ ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος. παρ[α]μει[νάτ]ω[σαν] δὲ παρὰ Κάλλωνα Μνασία καὶ Δαμὼν Φίλωνος Δαυλιέος οἱ ἀνατεθεμένοι π[οι]οῦντες τὸ ποτι[τ]α[σ]σόμενον πάντες πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ ποιή[σωντι, κύριοι ἔ]έντ[ω]σαν ἐπιτειμέοντες τρόπῳ ᾧ κα θέλωντι [οἱ ἀναθέντες ἕως] κα αὐτοὶ ζῶντ[ι] Κάλλων καὶ Δαμώ· ἐπεί κα δὲ οὗτοι ἀποθάνωντι Κ[άλ]λων Μνασία καὶ Δαμὼ Φίλωνος τοὺς ἀνέθηκαν τᾷ Ἀθάνᾳ ἐλευθέρους [εἴ]μεν πάντας· τὸ ἀν[τί]γραφον τᾶς ἀναθέσεος παρὰ τὸν Σαραπί[ω]να? ἱερατέα - - - - μάρτυρες οἱ δεῖνες.

Medius titulus impeditissimus, ubi si omiseris quae curvis lineolis inclusimus, oratio optime procedit. In singulis hic illic a Rossio recessimus; vs. 19 et 20 R. restituere conati sumus; vs. 23 scripsimus *ἀντίγραφον* pro *ἀνάγραφον* et paullo infra *Σαραπίωνα* pro *Σαραπίωιον*. Hoc titulo allato comprobatur quod Böckhius de fragmento Daulio 1725 e praescriptis magistratibus coniectura olim assecutus erat, venditionem Daulide ita institutam fuisse, ut emeret Minerva, cuius apud Daulienses sacra vetustissima memorat Pausanias X, 4, 16. Fragmentum illud ipsum ne nunc quidem restitui potest; in versu tertio quod Böckhius cum dubitatione proposuit ("venditionem in concione fieri non est probabile") *ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ* titulis Elatensibus egregie comprobari videtur; in sequentibus latet verbum *ἐξεθρέψαντο*.

Accedunt tituli duo inediti; alter *Hyampoliticus* (ap. nos 38) adeo mutilus, ut ne deorum quidem, qui manumissioni praesint, nomina pateant. Aetas est Traiani Imperatoris; venditur serva ea lege, ne domino quamdiu vivat, desit; si quis manum iniecerit manumissae, multam subibit XXX minarum, quarum ut vulgo dimidia pars sacro fisco, dimidia libertatis assertori debetur. Sacerdotum loco *μάρτυρες οἱ θεοί*.

Alter *Elatensis* (39) quatuor manumissiones continens, omnes eo nomine insignes, quod in sollemnibus comitiis promulgatae sunt. Praescripti archon et scriba; venditionis vel consecrationis species nulla; aperte dicitur *Ἀσωπόδωρος ἀφίητι ἐλεύθερον τὸν δεῖνα*; sed multa mancipationis solvitur Aesculapio, atque sacerdos Aesculapii est *ὑπεύθυνος*. In altero titulo post manumissorum nomina praeter morem additur: *ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα τὰ ἐκ τῶν πόλε* — ubi quid supplendum sit dubito; fortasse *τὰ ἐκ τῶν πόλεως νόμων*.

Hoc loco denique non alienum erit titulum latinum attulisse, qui Cibini in Transilvania repertus esse dicitur, ap. Gruterum p. 1006, 1, in collectione inscriptionum latinarum selectarum Orelliana 3016:

> I . O . M . IVNONI MI||NERVAE ET AESCV||LAPIO DOMINO||
> SEPTIM . ASC . HER||MES LIBERTVS || NVMINIS AES||
> CVLAPI HABENS || ORNAMENT . DEC . || COL . APVL . ET||
> AVG . COL . EIVSDEM || V . P

in quo titulo *libertus numinis Aesculapii* facit, ut de simili quodam manumissionis sacrae instituto cogitemus; sed de tota hac re iudicium facere eo magis vereor, quo minus mihi constat de auctoritate tituli huius.

Iam respicientibus nobis haec manumissionis sacrae monumenta, quae ut totum institutum melius cognoscatur, alia aliunde congessimus, haec tria maxime sese offerunt; primum quod sacrae manumissionis mos labentibus magis quam florentibus rebus Graecis videtur receptus fuisse: neque enim ullum eius documentum ultra tertium a. Chr. saeculum recedere putaverim; plurima vero aetatis sunt longe inferioris. Alterum quod oppida illa, in quibus manumissionem sacram institutam fuisse vidimus, omnia circa Parnassum montem reperiuntur et quendam orbem constituunt cuius centrum est Delphis. Tertium denique quum iidem saepe dii in hac manumissione redeant, quaeritur quid sit quod hi potissimum fuerint apud quos manumitteretur. Res est difficilis, sed hoc video: si manumissionem sacram ex antiquissimae *ἱεροδουλείας* natura atque ratione recte explicuimus, apud eosdem deos manumissionem maxime in usu fuisse consentaneum est, qui *ἱεροδούλους* habebant plures quam ceteri. Servorum autem multitudo apud illos maxima invenitur, qui aut ditissimi erant aut ad sacra sua obeunda servis pluribus quam alii indigebant. Inter illos est Apollo Pythius, inter hos Aesculapius aegrorum deus et qui in eius locum et officia successit Serapis.

Manumissio sacra Graeco-Iudaica ad proseucham.

Priusquam ad ipsam manumissionem Delphicam ex monumentis illustrandam transeamus, titulos adiungemus duos eiusdem argumenti, sed ad *barbarorum* regiones et sacra pertinentes. Tituli sunt Panticapaeenses, quorum alter nunc primum, alter multo emendatius ac plenius in Addendis ad Corp. inscr. propediem edentur. Hic est titulus 2114 b tomi II, pag. 155, quem Böckhius in Add. p. 1004 et melioribus Duboisii schedis et simili titulo 2114 bb minus depravato haud mediocriter adiutus ita restituere tentavit:

ἀφίημι τοὺς ἐμοὺς δούλους(?) - καὶ σώματα ἀνδρεῖα τὸν δεῖνα καὶ Ἑρμᾶν ἐλευθέρους καὶ ἀπαρενοχλήτους ἀπὸ παντὸς κληρονόμου· ἔστω δὲ αὐτοῖς ἡ παραμονὴ μέχρι τῆς ζωῆς ἡμῶν παρ' ἐμοὶ καὶ τῇ συνευαρεστούσῃ μητρί μου - - ἰτάδι καὶ πάντα ὡς ἡ μήτηρ μου διέταξεν τελευτήσαντός μου ποιήσουσιν πάντες· μετὰ δὲ τὴν ἡμῶν τελευτὴν εἶναι αὐτοῖς ἀπέρχεσθαι (s. τρέπεσθαι s. πορεύεσθαι) ἀνεπικωλύτως συνεπιτροπευούσης καὶ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων.

Alter titulus multo melius conservatus (2114 bb):

Βασιλεύοντος βασιλέως Τιβερίου Ἰουλίου Ῥησκουπόριδος φιλοκαίσαρος καὶ φιλορωμαίου ἔτους ζοτ μηνὸς Περει[τί]ου γκ Χρήστη γυνὴ πρότερον Νικία τοῦ Σώτα ἀφείημι ἐπὶ τῆς προσευχῆς θρεπτόν μου Ἡρακλᾶν ἐλεύθερον καθάπαξ κατὰ εὐχῆς

μου ἀνεπίληπτον καὶ ἀπαρενόχλητον ἀπὸ παντὸς κληρονόμου· τρέπεσθαι δ' αὐτὸν ὅπου ἂν βούληται ἀνεπικωλύτως, καθὼς εὐξάμην, χωρὶς ἐς τὴν προσευχὴν θωπείας τε καὶ προσκ[αταντ]ήσεως? συνεπινευσάντων δὲ καὶ τῶν κληρονόμων μου Περικλείδου καὶ Ἑλικωνιάδος, συνεπιτροπεώσης δὲ καὶ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων.

Facta haec manumissio m. Ian. a. p. Chr. 81 imperante Tito. Medii tituli et interpretatio et lectio incerta est: τρέπεσθαι δ' αὐτὸν etc. in quibus verbis Böckhius hanc sententiam inesse statuit, licere manumisso commeare quoquo velit, nisi quod teneatur numinis venerandi caussa praesto esse in proseucha. Equidem verbis χωρὶς etc. illum potius locum significari putaverim, quem unum ne attingant manumissis ceterum liberis interdicitur, sacrorum Iudaicorum penetrale quoddam. Libertum enim non puto Iudaeum fuisse sed alius religionis aliusque originis hominem.

Eadem fere aetate atque in barbarorum regione facta est manumissio illa, cuius monumentum exstat titulus Corp. inscr. 2131 b (Add. p. 1008, A), circa Anapam Circassicam repertus: βασιλεύον[τος] βασιλέως Τιβερίου [Ἰ]ουλίου Σαυρομάτου, φιλοκαίσαρος κ[αὶ] φιλορωμαίου εὐσεβοῦς Τειμόθεος Νυμφαγόρου Μακαρίου σὺν ἀδελφῆς Ἥλιδος γυναικὸς Νανοβαλαμύρου κατὰ εὐχὴν πατρὸς ἡμῶν Νυμφαγόρου Μακαρίου ἀφείομεν τὴν θρεπ[τὴν - - - δ]ωρεάν.

De barbarismis qui insunt vid. Böckhii adnotationem. Aetas est Tiberii Imperatoris; sacrorum quantum ex fragmento colligitur mentio nulla; titulus ethnicus, non Iudaicus.

Manumissio in sacrosancta ecclesia.

Postremo loco hoc unum addamus, manumissionem sacram, quam instituerint Graeci, deorum Graecorum superstitem non solum ad Iudaeorum sacra, sed etiam ad Christianorum deum traductam esse. Manumissionem enim quam dicunt in sacrosanctis ecclesiis (cuius ritus accurate explicitos reperis in R. Antonii van Beem Civis Traiectini de man. in SS. eccl. dissertatione Thesauri novi dissertatt. iuridicarum Belgicarum volumini II inserta) cum vetustiore illa Graecorum manumissione sacra, si quis utramque cognoverit, ad eandem originem pertinere non negabit. Consilium enim instituti est idem; pro Apolline vel Serapide Sanctus ecclesiae libertatis recens conditae auctor et protector est, cuius loco episcopus libertatem pronuntiat. Servus in ecclesiam ducitur; ad altare sive ad (ante) altaris cornua sive circa altare (ubi conferas quae de manumissione apud Spartanos supra monuimus) dominus servum ab omni iugo liberum et absolutum dimittit, ita ut deinceps tanquam si ab ingenuis parentibus natus esset, eat, pergat in partem quam maluerit. Testes sunt

clerici et plebs, ut Delphis *μάρτυρες οἱ ἱερεῖς καὶ ἰδιῶται*. In rei actae memoriam tabulae conficiebantur et conservabantur (ut illic: *ἁ ὠνὰ* s. *γραφὰ παρὰ τῷ δεῖνι*); nonnunquam etiam lapides in manumissionis testimonium inscripti in ecclesiae vicinitate collocabantur ut docet Fornerius lib. IV Select. Cap. 4 adducto hanc in rem titulo Aurelianensi:

EXBENEFICIO † PERIOANNEM
EPISCOPVMETPERALBERTVM
S†CASATVMFACTVSESTLIBER
LEMTBERTVSTESTEHAC
SANCTA ECCLESIA

Quae quum ita sint, Gothofredum ad l. un. Cod. Theod. de Manum. in SS. Eccl. et qui eum sequuti sunt, Spanhemium, Heineccium, Fornerium verum vidisse iudicabimus, qui manumissionem illam e gentilium templis in ecclesiam Christianam traductam esse putaverunt; quibus quae opposuit Otto in praefatione ad tom. II Thes. I. C. p. 4 nemini nisi antiquitatis Graecorum sacrae prorsus ignaro probabuntur.

DE MANUMISSIONE SACRA DELPHICA.

Praeter titulos Böckhianos supra allatos eosque quos hoc loco primum edidimus huc pertinent tituli duo quos Thierschius commentationi suae Delphicae adnexuit (Abhandl. der phil. Cl. d. K. B. Acad. vol. III 1840, I et III); de quarto Thierschii titulo supra monuimus. Secundus a V. Cl. parum feliciter restitutus, si quid video, ita fere scribendus est:

Ἄρχοντος ἐμ μὲν Δελφοῖς Νικάν]δρου μηνὸς Ἐνα - - ἐν δὲ Βο[ιῷ] sive *Βοῷ?* - - - *ος - - - - βουλευόντων Διοδώρου τοῦ Ὀρέσ[τα - - - ἀπέδοτο Εὐκ]ολίνη Πολυξενίδα Βοαῖα τῷ Ἀπόλλωνι [τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα . . .]τηρος τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἓξ καὶ τὰν [τιμὰν ἔχει πᾶσαν· ἐφ᾽ ᾧτε ἐλεύθε]ρος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν [πάντα βίον· βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους Βαβύ]λος Μεγάρτα Δελφὸς Βοαῖος δὲ Εὔξενος· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο - - - [τή]ρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντω [τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἱ βεβαιωτῆρες· ὁμοίως] δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν ἐξουσίαν [ἐχέτω συλέων - - τηρον ὡς ἐλεύθερον] ὄντα ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσ[ας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς] Διονύσιος Ἀστοξένου Δά[μων* - - - - - - -

Certae restitutioni obest, quod versuum mensura ignoratur. *Εὐκολίνη* nomen invenitur in tit. Lamiensi in Eph. arch. Ath. 1838. t. 74 etiam in

C. Inscr. saepius. Boei Doriei incolae dicebantur et Boeatae et Boeaei teste Stephano Byz.; pro altero etiam Boaei teste hoc titulo Thierschiano. De eodem disputavi in Ephem. litter. Ienensi 1842, n. 246.

Iam quum ea sit horum titulorum similitudo, ut tantum unus titulus esse videatur vario modo repetitus, de omnibus coniunctim praefari atque exponere, quam alia alibi explicare malui, omnem vel praecipuam varietatem in hac ipsa introductione adiiciens. Etiam aliorum titulorum eiusdem argumenti quaecunque in comparatione coniungi posse videbantur, adscribere non dubitavi.

Partes singulorum titulorum sunt tres:

I. Magistratus cum mense praescripti.
II. Manumissionis ipsius formula.
III. Testimonia.

Quae in fronte titulorum adponi solet boni eventus adprecatio ἀγαθᾷ τύχᾳ inter Delphicos legitur tantum in C. I. 1701 et 1710 titulo ceteris aliquanto recentiore multisque rationibus diverso, qui nunc e Rossiano 71 supplendus est. In ceteris documentis similis argumenti raro illa deest. Cf. supra tit. Lariss. tit. Tith. (Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν) tit. Daul. tit. Stir. titt. Elat. (ubi eadem).

I. Magistratus praescripti.

1. si homines *Delphici* vendunt, duplex est titulorum ratio:

a) in nonnullis titulis archon, mensis, senatores, scriba Delphici notantur.

ἄρχοντος τοῦ δεῖνος (nunquam ἐν Δελφοῖς additur nisi 1710)
μηνὸς τοῦ δεῖνος (de mensibus infra)
βουλευόντων τὰν πρώταν (δευτέραν) ἑξάμηνον τῶν δείνων; duo semestres senatores, aut ubi semestre non notatur, quatuor totius anni senatores afferuntur ut 1695. 1710. Cf. B. ad 1691. In nostris titulis rarius quam ap. B. senatores adscripti sunt; vide titt. 8, 15, 24, 27, 34. In titt. 25, 31, 35 eiusdem semestris terni senatores afferri videntur; sed quum in his omnibus scribae notatio desit, ego tertium pro scriba habere praetulerim. T. 9 omissis τὰν πρώταν vel τὰν δευτέραν tria nomina habet.

Paterna nomina nunquam non addita sunt, exceptis titt. 34 (βουλευόντων τ. δ. ἑ. Νικοστράτου Καλλία, γραμματεύοντος βουλᾶς Εὐάνδρου; eadem nomina in t. 1699) et Böckhianis 1705 A et tit. 1710 ubi propter Romanam nominum rationem omissa sunt.

γραμματεύοντος τᾶς βουλᾶς τοῦ δεῖνος

Scriba post senatores totius anni plene perscriptos omissus 1695.

b) Longe maior nostrorum titulorum pars simpliciter archontem eponymum cum mense notatum habet.

Ἄρχοντος τοῦ δεῖνος μηνὸς τ. δ.

Mensium Delphicorum Böckhius C. I. p. 814, B tabulam proposuit hanc: Menses Delphici.

Πρώτης ἑξαμήνου

Ἀπελλήιος C. I. 1705 a Ἀπελλαῖος sicut ap. Macedones 18, 23.

Ἀποτρόπιος quod nomen B. e titulo 1709 extricavit, ubi in apographo Chandleriano haec sunt ΜΗΝΟΣ ΑΠΟΤΤΡΟΠΙΟΥ; verum mensis nomen est Ποϊτρόπιος, quod quum septies in nostris titulis redeat (12, 15, 20, 22, 27, 35, 37 e) non potest dubium esse.

Ἡράπιος vel Ἡράπιος apud B. 1706 apud nos nusquam. Böckhius ipse ad l. l. de hoc nomine dubitari posse fatetur. Postquam in lucem prodiit titulus noster 27 non dubito, quin verum mensis nomen sit Ἡραῖος.

Δευτέρας ἑξαμήνου

Βύσιος C. I. 1704.

Βουκάτιος C. I. 1702, 3; apud nos 7, 11, 30.

Ἡράκλειος 1707; ap. n. 3, 17, 33 (—έος 1799 ap. n. 9) idem fragmento 1705 b restituendus est.

Θεοξένιος 1700; ap. n. 10, 14, 24, 25, 37 e et d (Θευξένιος 5, 28, 31, 34, 37 b).

Sedis prorsus incertae

Ἰλαῖος s. Εἰλαῖος; priorem formam tuentur titt. C. I. 1708, noster 32; alteram 1710, nostri 10, 21; tertiam denique formam Ἰλιαῖος exhibent 4, 6. De nominis origine exposuit B. p. 814 b, ab ἴλαις sive εἴλαις derivans, quarum in sacris mentio fieret apud Pindarum.

Hanc mensium Delphicorum tabulam aogent praeter Poetropium illum et Heraeum, qui nunc primum recto talo incedunt,

Δαιδαφόριος in titt. duobus ap. Thierschium, ap. nos 2, 13, 29, 37 e

Βοαθόος 16, 19. Βοάθοιος 26;

qui menses utri semestri tribuendi sint, ex titulis non patet. Utrumque nomen a festis deductum; *βοαθόα* poterunt cum Boedromiis comparari.

Heraeus, cuius nominis ratio facile perspicitur, primo Phocensium mensi respondet, qui mensis, si recte de hac re exposuit Böckhius pag. 734 a novilunio post aequinoctium auctumnale incipiebat. Quodsi anni Delphici initium cum initio Attici ac proinde Olympici concinebat (cf. B. ad 1688). Heraeus Atheniensium Pyanepsioni, Boeotorum Damatrio respondebit.

Poetropius unde dictus.

Ποϊτροπίου nominis originem inquirens primum de *ποία* et *τρέπω* cogitavi (*ποία* s. *ποιὰ* de anni cyclo ap. poëtas anthol.) sed mox aliter statui, postquam in Plutarchi verba incidi, qui Aeolensium more *π* pro *β* usurpari in Symp. VI, 8, 1 tradit. Cf. Ahrens p. 172 qui praeter exemplum apud Plutarchum *πούλιμος* huius mutationis aliud vestigium reperiri negat. Iam habemus alterum exemplum si non apud Boeotos tamen apud Phocenses, quorum dialectum magnam habuisse cum Aeolicis dialectis cognationem, Ahrens ipse harum rerum sagacissimus iudex non negat. Ποϊτρόπιος *est* Βοϊτρόπιος *mensis* quo *οἱ βοῦς τρέπονται* sc. inter *arandum*. Formatio eadem est atque in substantivo *βοΐκλεψ*.

Μηνὸς ἐνδὺς Ποιτροπίου?

Iam ad illud accedendum, quod in duobus (20 et 37) titulis perspicue legitur *μηνὸς ἐνδὺς* Ποϊτροπίου, ubi quid significet vocabulum illud interpositum, me nescire libenter confiteor neque tamen dissimulabo quae mihi in mentem venerunt. Ἐνδὺς putavi idem esse atque *ἐντὸς*, id quod a dialecti ratione non abhorret atque prisca Romanorum forma *endo* sive *endu* sive *intus* comprobatur. Iam faciamus Poetropius fuerit mensis anni Delphici ultimus, qui, quoties annus intercalaris in-

cidebat, repetebatur. Tum prior haud inepte interior (ὁ ἐντὸς), alter exterior vocari poterat; quamquam articulum male deesse me non fugit. Alteram igitur hanc explicandi rationem extricavi, ut compendium scripturae subesse suspicarer atque adiectivum ἐμβολιμαῖος sive ἐμβόλιμος imitatus novum quoddam verbum fingerem ἐνδύσιμος sive ἐνδυσιμαῖος. Dixi quamquam diffisus. Tu qui haec legis, si quid novisti rectius istis — candidus imperti!

2. Si homines *alienigenae* vendunt, archontibus ac mense Delphicis breviter notatis adduntur loci, unde qui vendidit oriundus est, magistratus et mensis. Huc pertinent ex thesauro Böckhiano tituli duo (quibus addas propter similitudinem t. 1609):

1702 Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Βουκατίου, ἐν δὲ Αἰτωλίᾳ στραταγέοντος τὸ δεύτερον - - ιτύρου μηνὸς Πανάμου.

1707 in quo documento quum mulier Amphissensis vendat, praeter consuetudinem Amphissensium magistratus et mensis Delphicis praemissi sunt: Ἄρχοντος Στρατάγου μηνὸς Ποκίου ὡς Ἀμφισσεῖς ἄγοντι, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πυῤῥία μηνὸς Ἡρακλείου.

Ex nostris titulis huc faciunt:

tit. 3 et ipse Amphissensis: ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλεοδάμου μηνὸς Ἡρακλείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσᾳ ἄρχοντος Χαριξένου μηνὸς Ποκίου.

titt. 21 et 22 *Callipolitani*. In priore: ἄρχοντος ἐν Δ. Δεξώνδα μ. Εἰλαίου, ἐν δὲ Καλλιπόλει ἄρχοντος Λαδίκου μηνὸς Ἱπποδρομίου. In altero titulo vendit mulier Callipolitana magistratibus et mense tantum Delphicis notatis. Mirum est ex oppido tam remoto atque obscuro (Καλλίπολις πολίχνιον Λαμψάκου St. B.) duo mancipia Delphis manumissa esse.

tit. 27. Manumissus est *Charadraeus*; praescripta haec: Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Μνασικράτεος μηνὸς Πρώτου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ἡραίου. Strategos Phocensium eponymos reperies etiam in titulo Tithorensi apud Ulrichsium tertio praescriptos.

tit. 28. Manumittit mulier *Erinaea*. Ἄρχοντος ἐμ μὲν Ἐρινεῷ Κλέωνος τοῦ Σωσάνδρου μηνὸς Λαφρίου, ἐν Δ. δὲ ἄρχοντος Ξενοκράτεος μηνὸς Θευξενίου. Laphrius mensis a festo Dianae dictus videtur (Paus. 4,31,7; 7,18,8).

Eodem denique revocare titulum *Thierschii* tertium non dubito, vide pag. 27. Vendens Βοαΐα dicitur, fideiussorum alter Βοαΐος; unde coniicio in primo versu scribendum esse ἐν δὲ Βοῷ levissima mutatione. Βοόν, Βοαΐος pro Βοιόν, Βοιαΐος; diphthongus enim ōι apud Dorienses non minus quam apud Aeolenses in ō corripiebatur maxime ut videtur insequente vocali cf. ποῆς ap. Theocr. XXIX εὐνόα, τοαύτα (Ahrens de diall. p. 101).

II. Ipsius manumissionis formula.

1. ἀπέδοτο — sic in titt. Delphicis; idem Tithoreae.
   ἀνατίθημι in titt. Chaeron. et Daul.
   ἀνατίθημι ἱερὸν Coroneae.
   ἀπελευθερῶ καὶ ἀνατίθημι Stiride.
   ἀφίημι simpliciter legitur in titt. Hyamp. Elat. Panticap. Res ipsa Stiride vocatur ἡ ἀνάθεσις, vel ἁ ἱερανθεσία i. e. ἱερὰ ἀνάθεσις tit. Tith. IV, 32; Tithoreae ἁ ὠνὰ sicut Delphis.

   ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο 4, 6, 11, 12, 15, 16, 19, 24, 30, 31.
   ἐπὶ τῷδε ἀπέδοτο 5; in plurimis neutrum additum est.
   ἐπ' ἐλευθερίᾳ additum 33, 1701, 1703, 1710A (ἐν ἐλευθερίαν tit. Tith. III, 7)
   ἀπέδοτο omissum est tit. 23.

   Praepositi ante ἀπέδοτο vendentis nominis exempla sunt perpauca 1701, 1710.

   Sequitur vendentis nomen — *mulieres* vendunt 2, 9, 22, 23, 28, 29, 32, 33 ap. B. 1702, 4, 6, 7, 9.
   coniuges vendunt 5, 10, 11.
   fratres 24.
   quatuor homines alius quisque patris 6.

   In titulo Daulio coniuges manumittere dicuntur νοέοντες καὶ φρονέοντες scientes prudentes, quocum comparari potest quod in papyro Aegyptiaco manumissionem Elephantinae a. p. Chr. 354 factam continente (Young Hierogl. tabula XLVI) scriptum est vs. 6: ὁμολογῶ ἑκουσίως καὶ ἀμετανοήτως ἀφικέναι (i. e. ἀφεικέναι) ὑμᾶς ἐλευθέρους.

2. Deinde ut omni ex parte legitima videatur manumissio, adiicitur in aliquot titulis *consensus* eorum qui aliquo iure intercedere

possint; vulgaris locutio Delphis haec: συνευδοκεόντων τῶν δεί-νων; formulae varietatem hanc repperi:

συνεπαινέοντος τοῦ δεῖνος 30, προνοοῦντος 1710,
παρόντος καὶ συνευαρεστοῦντος Chaeroneae,
συνεπινευσάντων in titt. Bosporanis,
συνευδοκέος in titulo Lamiensi V,
συνευαρεστέοντος sive συνευδοκέοντος τᾷ ὠνᾷ τοῦ δεῖνος Tithorae,
χρήσαντος τὰν χέρα ibidem in tit. II.

Plerumque *filiorum* et *filiarum* consensus additur, ne sine heredum naturalium voluntate dominus manumisisse dicatur manuque misso inde periculum oriatur (ἀπαρενοχλήτους καὶ ἀνεπιλήπτους ἀπὸ παντὸς κληρονόμου titt. 2114)

συνευδοκέοντος τοῦ υἱοῦ 12, 18, 25, 30,

τῶν υἱῶν 3, 34, 31 (ubi praeter consuetudinem nomina filiorum non addita sunt)

τῶν θυγατέρων 5 τᾶς θυγατέρος 7.

Consentiunt filia et nepotes ex filia 11

Antimachus vendit συνευδοκεούσας τᾶς γυναικός 19.

Mulier vendit consentiente eo in cuius potestate est (γυνὴ χωρὶς ἐπιτρόπου αὐθεντίας [οὐ δύναται ἐλευθερῶσαι] Dosith. Mag. Tractatus Forensis §. 15 ed. E. Böcking. Corp. iuris anteiust. p. 224)

aut marito (τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς 23 προνοοῦντος αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς 1710; in tit. 17 quamquam coniuges una manumittere dicuntur, tamen adiicitur ut videtur mariti consensus: Θεύδοτος Τιμάρχου καὶ Ἀρίστα Ἀρτεμιδώρου συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Θευδότου. In papyro Aegyptiaco supra laudato Aurelia μετὰ συνεστῶ[τος] τοῦ κυρίου αὐτῆς ἀνδρὸς Αὐρηλίου Δωροθέου Σερήνου manumittit vs. 3, 4).

aut filiis 29, 1706, 1717, 1709 marito et filio 1702.

aut patre 1608 e.

aut fratribus (matre et fratribus cons. 33). Mulieres vendunt nullius addito consensu 2, 9, 22, 28, 32. — Hoc loco conferas tit. Tith. V ubi pro vendente muliere vir intercedit: ἀπέδοτο Ὀνασίφορον Ἡρακλείδα Τιθορίς, ἔχρησε τὰν χέρα Λούκιος Κορνήλιος Νίγερ αὐτᾶς παρεούσας Ὀνασιφόρου καὶ κελευούσας χρῆσαι τὰν χέρα ὑπὲρ αὐτάν. Mirum est in eodem documento extremo

alium eadem addidisse: ἔχρησε τὰν χέρα ὁ δεῖνα. Ulr. p. 553 χρῆσαι τὰν χέρα idem esse putavit atque δεξιὰν δοῦναι).
Nonnumquam qui in initio ut consentiens affertur, in sequentibus inter eos, qui ipsi manumittunt, inseritur ut in tit. 30 (οἱ ἀποδόμενοι Φιλόξενος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φιλόξενος).

3. Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ fere in omnibus titulis; deest 19; τῷ Θεῷ tit. 15.
4. *Sexus, nomen, natio* mancipii notantur.

Sexus.

σῶμα ἀνδρεῖον 5, 13, 15, 17-20, 24, 26, 31, 35, 36.
- γυναικεῖον 2-5, 8, 10, 12, 14, 16, 20, 22, 23, 25, 32-34.

aetas semel additur Σωσύλαν ὡς ἐτῶν κʹ 1710. In tit. Tith. III, 6 legitur σῶμα κοράσιον ΓΕΙΔΗΜΙΟΠΡΑΤΟΝ explicante editore γ[εγονυῖαν] ἔ[τη] ί δημιόπρατον.
si *puer* manumittitur — σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον 6.
sin *puella* — σ. γυναικεῖον κοράσιον 9, 11; κορίδιον 29; τὸ δουλικὸν κοράσιον 1608 b (de utraque forma Lobeck. Phryn. p. 74); κοράσιον tit. Tith. IV; κ. δουλικόν VI. (Cf. τὸν ἴδιον δοῦλον, τὸν θρεπτὸν in titt. Chaer. τὸν ἴδιον ἐξελεύθερον in tit. Tith. I; ἐξελεύθερος aut per anticipationem dicitur qui in eo est ut manumittatur aut eum significat, cuius parentes iam antea manumissi erant. Hes. s. v. ἐξελεύθεροι: οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοὶ vide Ulr. l. l. p. 553).
Haud raro fit ut plura mancipia coniunctim mittantur σώματα ἀνδρεῖα δύο 20; σ. δύο ἓμ μὲν γυναικεῖον — τὸ δὲ ἄλλο ἀνδρεῖον 30; σ. γυναικεῖα τρία καὶ παιδάριον 28.
Bis additur in cuius potestate servus antea fuerit παιδάριον Σωτήριχος τὸ πρότερον ὢν Νικαςίππου 6; σῶμα ἀνδρεῖον 7; παιδάριον ὃ ἐπρίατο παρὰ τοῦ Τελεσάρχου ibidem, id quod adhuc exemplis caret, etiam parentes pueri adduntur (sicut in tit. Tith. II, 7, ubi mira attractione quam vocant legitur οἱ δεῖνες ἀπέδοντο σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Σώτιμος, τὸν υἱὸν Ἀρχοῦς).

Nomina

adduntur (Delphis *primo* casu e. c. σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Εὔιος; Tith. *quarto*: σ. γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Νικάσιν i. e. Νικάσιον καὶ Στόργην ita ut a vendendo pendeant tit. V)

Servorum.		Servarum.	
Antimachus 19.	Philistus 20.	Aphrodisia 16,28.	Nicaea 2, 22.
Apelles 30.	Soterichus 6.	Arsinoe 12.	Nicomacha 4.
Dioscuridas 14.	Sosthenes 7.	Aristo 34.	Onasiphoron 9.
Evius 5.	Sosimenes 26.	Aristathla (?) 28.	Parthenion 10, 14.
Eutychus 24.	Sosandrus 28.	Calliopa 37.	Prostateris 30.
Heracleon 20.	Sphaerus 15.	Callo 11.	Si - on 23.
Menophilus 31.	Theoxenus 36.	Epictesis 29.	Scylla 3.
Numenius 17.	Theodosius 18.	Haeresis 8.	Soso 21
		Hilaron 25.	Zopyra 32.
		Menestrata 28.	Zoila 33.

Nominum servilium ratio.

Quae nomina partim eiusmodi sunt, ut proprie tantum servis dari potuisse appareat, sicut Epictesis, Haeresis; sed longe plurima servorum nomina non est cur non eadem liberis tribuantur; itaque parum accurate de hac nominum ratione disputavit doctus Batavus Limburg Brower qui licuisse servis liberorum nominibus vocari negat (les noms des esclaves devaient toujours être courts et jamais il ne leur était permis d'en porter un qui fut propre à quelque homme libre connu. Hist. de la civil. des Grecs II tome 1 p. 254). Immo in nostris titulis non desunt exempla, quibus servos dominis cognomines fuisse evincamus; sic Antimachus Antimachum manumittit 19; Philista Philistum patri suo cognominem 20; Philoxenus Apellis filius Apellem 30; Dionysia Dionysium Coroneae apud Ross. 86. Nonnumquam non ipsum heri nomen sed simile habebat servus, ut Soson servus Sosi (C. I. 1701), unde vernam fuisse Sosonem non certum est. Namque servos de lapide emptos ab heris, prout placeret, novum saepe nomen accepisse testatur Alciphron ep. III, 38 ὡς τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην, Νουμήνιον μὲν εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι. In titulis Lamiensibus servi qui manumittuntur heri nomen quasi paternum suo addunt e. c. Σωσύλος Πύθωνος καὶ Ἀερττοκλῆς Πύθωνος ἀπελεύθερος Πύθωνος τοῦ Ἀντιμάχου; qua in re genitivo casu utuntur Graeci contra morem Romanorum. Vid. interpretes ad Philostr. V. Soph. II, 1.

Τὸ Γένος.

Nationem si respicimus duo distinguuntur servorum genera:

1) Vernae οἰκογενεῖς 3, 4, 24, 26, 27, 28, 32, 1702, 7, 9 b.
τὸ γένος οἴκοθεν C. I. 1704 (de verbis οἰκότριψ οἰκοτρίβαιος οἰκεὺς cf. Becker. Char. p. 31).
ἐνδογενεῖς 6, 8, 11-13, 25, 29, 33, 34.
θρεπτοὶ 2114 bb, 1608 d.
θρέμμα ex egregia Böckhii emendatione 1709 b.
ἃ ἐξεθρέψαντο σώματα Ross. 81; similia quaedam restituenda erunt tit. C. I. 1725.

In contextu modo οἰκογενῆ — ἐνδογενῆ scribitur κατὰ σύνεσιν, modo genus neutrum praefertur.

2) alienigenae Ἄραψ 1756.
Σύρος 17, 18, 27, 35.
Σαρμάτισσα 16.
Λαοδικεὺς 1607.
Μακέτας? 21.
Φρὺξ 31.
ἐκ Κορωνείας 30.
(σ. κοράσιον δημιόπρατον tit. Tith. III, 6).

In multis titulis natio non notata est servorum 2, 7, 9, 10, 14, 15, 19, 22, 1706, quorum plerique, si non omnes, pro vernis habendi sunt.

5. *Pretium additur cum apocha* (τιμᾶς ἀργυρίου — In tit. 1756 videtur fuisse τίμημα ἀργυρίου).

Pecunia, qua dominus servum Apollini se vendere fingit, proprie est pretium, quo persoluto servus se redemit τὸ λύτρον ὃ κατέβαλεν [ὁ δοῦλος] ut apertius dictum est in tit. Elatensi 36 b. Graecorum enim non minus quam Romanorum servis separatam aliquam a rationibus dominicis pecuniam habere licuisse nequaquam dubito, quamquam quod Latinorum *peculio* respondeat Graecum verbum novimus nullum. Dominus libertatem mancipio ita concedere solebat, ut pretium quo emptus esset ipsi redderet; aut si οἰκογενὴς erat, pro aetate legitimum pretium statuebatur. Quare tantidem fere venduntur sive manumittuntur, quanti emi solebant. Cf. Böckhii Oec. Reip. Ath. I, p. 73 sq. Becker. Char. p. 30.

Quam in his libris e scriptoribus Graecis annotatam vides pretii servorum varietatem, eandem fere in titulis nostris reperies. Pretium solet *minis* significari totis et dimidiis, numero minarum plene adscripto, excepto titulo 22 ubi haec sunt MMM (sicut in t. Tith. III, 14 MI i. e. μνᾶς δέκα) in tit. 1707 vs. 5 quod posuit Böckhius μνᾶν τριῶν Γ δραχμῶν, non certum est.
Praeter minas sunt stateres et drachmae.
Moneta est *Delphica argentea*. Drachma stateribus numquam plus una subiicitur, idemque vides in publico summarum debitarum recensu, quem exhibet tit. 1690; id quod mirum esset, si stateres plus quam binas aequarent drachmas. Idem statuit Böckhius in Quaest. metrologicis pag. 82. Qui illic drachmis subiiciuntur oboli et aerii apud nos non reperiuntur. Ceterum hosce stateres ne quis cum Phocaicis aureis confunderet, monuit iam Böckhius ad tit. 1. Moneta Delphica.

Pretii varietatem hanc notavi:

stateribus	20		venditur	mulier	in tit. 33.
minis	2		«	puella	« « 11.
«	2	stat. 17 dr. 1	«	puella	« « 29.
«	3		«	maiorem partem mulieres	« « 9, 16,23,27,32,35.
«	3	stat. 17 dr. 1	«	puer	in tit. 6.
«	3	« 20	«	vir	« « 18.
«	3½		«	mulier	« « 3.
«	4		«	mulier	« « 4,10,12,26, 27, (1702, 1705).
«	4		«	vir	« tit. 31,35,(1704).
«	4½		«	puer	« « 7.
«	4½		«	mulier	« « 8.
«	5		«	mulier	« « 2,14,34.
«	5		«	vir	« « 13, 17, 1699, 1706.
«	6		«	vir	« « 15. 19.
«	8		«	mulier	« « 21.
«	15		«	mulier	« « 25.

Ubi plures coniunctim venduntur, ut quanti singuli valuerint, non pateat:

5 min.	venduntur	mulier et vir	in tit. 30.
10 «	«	2 viri	« « 20.
15 «	«	3 mulieres cum puella	« « 28.

Chalaei pretium servi 1000 drachm. tit. 1607.

Tithorae in tit.	1	servus	venditur	minis XX.
	2	«	«	« V.
	3	serva	«	« X.
	4	«	«	« X.
	5	servae duae	«	denar. MMM.
	6	serva	«	« M.

Ubicunque sub forma *dedicationis* manumittitur (Chaeroneae, Stiride, Coroneae, Daulide), *donatur* libertas manumittendo: quare pretii soluti in illis documentis mentio nulla inesse potest.

Apocha. Deinde summam praescriptam se recepisse hac formula testificatur vendens: *καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν* (si plures vendunt *ἔχοντι*) *πᾶσαν* deest 2 — *ἀπέχει* i. q. *ἀπείληφε* 9, 27; verbi usum illustrat Böckhius C. I. p. 745. A quo receperit, non additur. Scilicet, ut res est, manumissus persolvit suo aere; sed pro ficta venditionis formula, quum ipse servus pacisci non possit, deus ut emptor interponitur.

6. *Venditionis natura ac ratio exponitur.*

Non esse hanc vulgarem venditionem sed potius manumissionem deo creditam sequentia significant: *καθὼς ἐπίστευσε* (*ὁ δεῖνα πραθεὶς*) *τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτῳ* etc. quae verba non tam cum iis, quae proxime antecedunt, cohaerent (a quibus hic illic removentur sicut 22 et in C. I. 1702) quam illud *ἀπέδοτο*, quod in initio fuit, cum sequentibus coniungunt. Dominus vendit — non ut vulgo vendunt, sed illo modo, quo modo servus deo emptionem credidit; deus singularis huius venditionis auctor, libertatis sibi creditae quasi debitor habetur.. Itaque quid huic venditioni proprium sit, Graece tribus verbis dicitur *ὥστε ἐλεύθερον εἶμεν* sicut 22, 1702. Sed plerumque pluribus exponitur: *ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον* (*ἀνέπαφον* 39 c) *ἀπὸ πάντων τὸν πάντα*

χρένεν s. βίον s. πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον; adduntur in plerisque titulis haec: ποιῶν ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ (s. πᾶ κα θέλῃ 2) ἀζάμιες ὢν ἀπὸ πάσας δίκας καὶ ζαμίας (qualem aliter subeunt fugitivi).

Varietas notatu digna: pro ἐφ' ᾧτε nonnumquam ὥστε et ἐφ' ὅτῳ (quod in titt. ap. B. nusquam); deinde variat ipsa constructio verborum inter accusativum et nom. c. infinitivo; nonnumquam altera cum altera barbare miscentur (ἐφ' ᾧτε ἐλεύθεροι εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους titul. 30) quae singula persequi taedet.

7. *Condiciones quae manumissioni adiiciuntur.*

Tituli nostri longe plurimi ita sunt comparati ut manumissis libertas donetur absoluta quaedam et perfecta neque ulla retineant domini patronatus iura. Haec est quam directam manumissionem posteriore aetate appellaverunt (cf. Concil. Tolet. IV Can. 73 apud v. Beem l. l. p. 58: "Quicunque libertatem a dominis suis "ita percipiunt, ut nullum sibimet in eis obsequium retentent, isti "— — *directa* manumissione absoluti esse noscantur").

Idem in tit. 2114 bb ita expressit Chreste vidua: ἀφίημι τὸν θρεπτόν μου ἐλεύθερον καθάπαξ, ingenuitatem quam dicunt a die praesente indicans.

Ingenuitas post discessum.

Neque vero desunt inter nostros titulos (inter Delphicos C. I. nulli sunt praeter unum 1701 quem mox emendabimus) quibus servi postquam manumissi sunt, quoad vivat dominus vel is, apud quem dominus eos esse voluerit, ad quaedam servilia opera praestanda obligentur. Haec manumissio est quasi *testamentaria*, ingenuitatem quam dicunt ICti post discessum efficiens. Dixit de hoc genere Böckh. ad C. I. tit. 1608.

Quod inter scriptam et ratam manumissionem intercedit temporis, proprio verbo ἡ παραμενὴ dicitur cf. titulum 2114 b ἔστω δὲ αὐτοῖς ἡ παραμονὴ etc. et 1608 b τὰ γεννηθέντα ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ τῆς παραμονῆς χρόνῳ ἔστωσαν δοῦλα. Hinc explicatur quod idem verbum pro nomine servili usurpatur: Ulpia Paramone (abstr. ut dicunt pro concreto ut Epictesis, Haeresis) Inscr. ap. Fabr. p. 350 n. 26. Παράμονος 1608 d et Parmenon servus Theophrasti ap. Diog. Laert. V, 55. Deinde in communem usum transierunt nomina illa et quae ex iis derivata sunt, ut Παρμενίς, Παρμενίων,

Παρμονίδης, Παρμενίδης, Παρμενίσκος. Cf. adiect. *παραμόνιμος* i. q. domisedus. Fortasse eodem revocanda sunt nomina Μένων, Μίμνων. Eodem denique sensu ut *ὁ παραμένων* etiam adiectivo *ἱερὸς* usi fuisse veteres videntur, si quidem in lap. Ephesio 2953 sana est versus 35 lectio *Θεόδωρος ὁ αὐτοῦ ἱερὸς* recteque eam interpretatus est Böckhius; Theodorum enim istum praecedentis *ἱερόδουλον* ea lege fuisse arbitratur, ut templo donatus, dum viveret dominus, apud hunc remaneret. Similiter *ἱερός* pro *ἱερόδουλος* accepit V. Cl. in tit. antiquissimo C. I. 13. Cf. tit. Parius ed. Thiersch. n. XVII Comm. Acad. Bavar. 1835 p. 638 sq. nunc C. I. Gr. vol. II p. 1076 n. 2384 b A *οἱ ἱεραφόροι Μοῦσαν τὴν ἱερὰν ἐπὶ τῇ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείᾳ* ubi *ἱερὰν* intellige ministram quandam sacrorum et quodammodo *ἱερόδουλον*. Conf. ad n. 2339 b in Addendis et n. 2953 b vs. 35 et n. 3394.
Homo dum *παραμένει* est *statu liber*, sed non sui iuris; domino defuncto in libertate esse coepit *κύριος ὢν αὐτὸς αὑτοῦ* (tit. 16) sive *καθ' ἑαυτὸν ὤν*. De statuliberis qui iure Romano vocabantur, conf. inter alios Puchta Inst. II p. 412.

Formula restrictae manumissionis. Formula restrictae manumissionis: *παραμεινάτω δὲ παρὰ τὸν δεῖνα* (*ὅπως παραμείνῃ* t. Tith. III, 7 *παρμένι* i. e. *παραμένῃ* ibidem V, VI), *ἕως* (*ἄχρι οὗ*) *κα ζῇ* (*ἄχρι κα ζώῃ*) (*ἐν οἰκίᾳ παρὰ — ἐν τῷ κήπῳ*) *ποιῶν τὸ δυνατὸν* (*π. τὸ ἐπιτασσόμενον καὶ δυνατὸν πᾶν — πᾶν τὸ δυνατὸν*) *ἀνεγκλήτως* (de hoc vocabulo olim dubitavit Böckhius p. 784 A, Add. p. 922 in ipso fine voluminis primi, utrum significet *sine reprehensione* an sine *controversia*; nunc illa interpretatio, quae collato testamento Theophrasteo iam Böckhio probabilior esse videbatur, quin recta sit, nemo dubitabit). In tit. Tith. IV, 12 haec condicio part. aoristi ita cum antecedentibus coniungitur: *ὥστε εἶναι αὐτὰν ἐλευθέραν καὶ ἀνέπαφον παραμείνασαν τῷ δεῖνι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον*. Ibidem manumissa certa mercede constituta infantem patroni educare iubetur: *θρεψάτω δὲ Εὐφροσύνα Παραμόνῳ παιδίον διετὲς καὶ παραδότω αὐτῷ* (sc. Παράμονος) *δηνάρια διακόσια*. In titulis Stiriensibus unum prae ceteris officium libertis domi remanentibus iniungitur, ut dominum sepeliant iustoque funere honorent; vide tituli Rossiani 73 vs. 8 *παραμεινάτωσαν Πραξίᾳ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδεισίᾳ ἕως ἂν ζῶντι, καὶ θαψάντω καὶ τὰ ὥρια αὐτῶν ποησάτωσαν*. Idem brevius in tit. Tith. III, 15: *δεῖ δὲ Σωτηρίχαν θάψαι τοὺς ἀποδομένους*.

Iam si ille quasi statu liber sive παραμένων non praestabat quod debebat, quantum in eum iuris haberet dominus, definiendum erat. Quo loco alibi aliter eautum est.

εἰ δὲ τί κα μὴ ποιῇ sc. τὸ ἐπιτασσόμενον (καθὼς γέγραπται δυνατὸς ἐών) vel tribus verbis:

εἰ δὲ μή (9).

εἰ δὲ μὴ πειθαρχοῖ (17).

εἰ δὲ μὴ θέλοι παραμεῖναι (3).

εἰ δὲ μὴ παραμείνωντι ἢ μὴ ποιέωντι τὸ ποτιτασσόμενον (30):

apodosis:

ἐξουσίαν ἐχέτω ὁ δεῖνα (ἐξέστω τῷ δεῖνι, κύριος ἔστω ὁ δεῖνα) ἐπιτιμέων τρόπῳ ᾧ θέλοι (ᾧ κα θέλῃ, καθώς κα αὐτῷ φαίνηται καὶ ἄλλῳ ὑπὲρ αὐτοῦ ὃν κα κελεύῃ); pro ἐπιτιμέων invenitur κολάζειν sive κολάζεσθαι active in tit. 30 (ubi duae construetiones mire eonfunduntur; κύριος ἔστω Φιλόξενος sequentibus dativis tanquam si scriptum esset ἐξέστω Φιλοξένῳ) πλὰν μὴ πωλεόντοις 16 καὶ ὁ ἀποδότας μὴ προπωλείτω 1756 quamquam in hoc titulo fere nihil non dubium est. πλὰν μὴ ἀποδοῦσθαι 30 si lectio sana est. κύριος ἔστω Εὐκλείδας ἐπιτιμέων καὶ μαστιγῶν πλαγαῖς ἀσινέοις 3; κυρία ἔστω ἡ δεῖνα ἐπιτιμέουσα τρόπῳ ᾧ θέλοι ὡς ἐλευθέρᾳ 11.

Tantum igitur iam antequam rata fit, Apollinea valet manumissio, ut a poenis capitalibus et a venditione tutus sit servus ille qui Apollini debetur. Severius Stiride: εἰ δὲ μὴ θάψωντι κ. τ. λ. καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἁ ἀνάθεσις καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα. Similiter Tithoreae multam subibat manumissus officiorum negligens (II,15): εἰ δὲ μὴ παραμένῃ, ἀποτεισάτω ἀργυρίου πλάτη ἑβδομήκοντα καὶ ἀγώγιμος ἔστω ποτὶ τὸ γεγραμμένον ἐπιτίμιον. Patronus rursus statu libero debet τὰν εὐσχημοσύναν.

His cognitis formulis melius quam antea fieri potuit, emendabimus tituli in Corpore inscript. 1701 versus 7 et 8 (in quibus Böckhius "aliquid singulare neque in ceteris huius generis titulis obvium dictum esse" suspicatus erat): ἐφ' ᾧτε ἀνέφαπτον εἶμεν πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον· [παραμεινάτω δὲ Σῶσος παρὰ Σώσωνι ἕως κα ζῇ Σώσων, ποιέων τὸ ἐπιτάσσομενον·] εἰ δὲ μὴ ποιοῖ, ἐξουσίαν ἐχέτ[ω Σώσων ἐπιτιμέων τρόπῳ ᾧ] κα θέλῃ. Quantum exciderit aecurate definiri nequit, quum de totius marmoris ratione e lemmate Clarkiano non satis constet.

8. *Manumissio fidei commissa.*

Omnia ea, quae sub n. 7 contulimus, supra monitum est in plerisque titulis non inveniri, ubi a definitione libertatis (n. 6) nulla re interposita ad fideiussorem legitime constituendum transitur. Libertus enim quod summae divini numinis tutelae creditus erat, non sufficiebat, si quando periclitabatur, ne iniuste mancuparetur.

Itaque nisi ipsum deum ad tuenda clientis iura descendere iubere volebant (ut Stirienses apud Rossium 74 a: *προϊστάσθω δὲ ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθεμένους ὁ Ἀσκλαπιὸς* in quibus pleraque quidem e coniectura, sed recte me iudice scripsit Rossius), homine honesto ac spectato opus erat, qui pro virili parte dei in liberto iura integra atque intacta servaret, *ὃς βεβαιοῖ τῷ θεῷ τὰν ὠνάν*, unde ipse *βεβαιωτὴς* sive *βεβαιωτὴρ* dictus (sponsor s. fideiussor). Quod institutum e vita civili ad res sacras transiit; namque in stipulationibus praeter testes sponsores a paciscentibus adhiberi solebant, maxime in re pecuniaria. Sic qui mutuum petit, *καὶ μάρτυρα δίδωσι καὶ βεβαιωτὴν ἄξιον, ὅτι ἔχει πιστεύεσθαι* i. e. et testem dat et sponsorem esse se, quibus tuto mutuum committatur (Plut. de vit. aere al. in fine cap. I). Translate ap. eundem Plut. (Qui possit ab ad. am. intern. p. 49. Xyl.) *οὐ χαλεπῶς προσίεται τὸν ἔξωθεν, ὃν οἴεται καὶ βούλεται μάρτυν ἅμα αὐτῷ καὶ βεβαιωτὴν προσγιγνόμενον.* — Formula Delphis haec:

Βεβαιωτὴρ *ὁ δεῖνα κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος* sive *κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος* s. *κ. τ. νόμον* — *κατὰ τὸ σύμβολον* 1607. *κατὰ τὸν νόμον καὶ κατὰ τὸ σύμβολον* 1707 ubi videas Böckhium de privato aliquo pacto inter fideiussorem et venditorem verba explicantem. In tit. 36 idem fideiussor *ὁ προστάτας* videtur dici, siquidem *προΐσταται ὑπὲρ τὸν θεὸν τᾶς ὠνᾶς.*

Hic illic *duo* sunt fideiussores ut 13, 1709 b. *Terni* sunt 15 et 20.

Si homines *alienigenae* Delphis vendunt, fideiussor inter cives eius, qui vendidit, solet esse ut 28, 37, 1707. In tit. Thierschii supra adscripto fideiussorum alter Delphus alter Boeaeus.

Vendens, si fieri poterat, e cognatis et affinibus fideiussorem solebat eligere 29, 32, 33.

Fideiussor denique non semper eodem loco affertur, priore, quam vulgo fit statim post apocham 21; inferiore, ante ipsos testes 18 et in

plerisque titt. Tithorensibus. Ceterum haec fideiussio quum ad stipulationem proprie pertineat, ubicunque non vendendo sed dedicando manumittebatur, ut Chaeroneae, Coroneae, Daulide, Stiride locum nullum babere potuit.

Iam in aliquot titulis praeter testes nibil superest ut 22, 1707. Sed in plerisque, si fiat ut liberto manus iniiciatur, *quis eum defendere debeat*, pluribus exponitur. Quo loco illa, quae in ceteris titulis fere omnibus praemittuntur *μὴ καταδουλιξάσθω* (*καταδουλεάτω* Tith. IV, 17) *δὲ μηδεὶς τὸν δεῖνα* (*μήτε αὐτὸν μήτε τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον* t. Tith. I *μηδὲ ἀγαγέτω εἰς δουλήας χάριν* III *μηδ' ἀγαγέτω μηδὲ ἐνεχυραξάτω* V *μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι μηδενὶ* t. Elat.) haec et quae similia sunt, in Delphicis titt. omissa sunt omnibus, ubi sic pergitur:

εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο,

εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο (*ἅπτοιτο* 5, 1706) *ἐπὶ καταδουλισμῷ,*

εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται 20,

εἰ δέ τις ἐφάπτοι (*ἐφάπτειν* Attice: *ἄγειν* s. *ἄγειν εἰς δουλείαν* unde *ἀγωγή, δουλαγωγία* tit. Ross. 73).

εἰ δέ τις ἐπιλάβοιτο εἰς δουλήας χάριν ἢ ἀπελευθερίως πως ut scripsit Ulr. tit. Tith. III, 16 sed quod in lapide est *ἀπελευθεριώσεως*, si quid video, tenendum est; cavetur enim his verbis, ne quis manumissum prehendat aut mancupaturus aut iterum manumissurus.

Quinam prae ceteris prehensum tutabuntur? *βέβαιον παρεχόντω τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ* additis plerumque nominibus (*κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος* 20). Quorum si neuter adest, quisquis voluerit similiter impune vindicato: *κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος συλέων ὁ παρατυχὼν* (s. *παρεντυχὼν* s. *παρατυγχάνων — οἱ παρατυγχάνοντες τῶν ἰδιωτᾶν — ἄλλος ὁ θέλων ἐπιτυγχάνων* tit. 39 a) nonnumquam ita transitur: *ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλος* etc.

Verbum *συλέων* plerumque ita amplificatur: *συλέων τὸν δεῖνα ὡς ἐλεύθερον ὄντα* (*ἐπ' ἐλευθερίαν* 32) *ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας.*

In titulo 3 qui multa habet singulariter scripta, inter eos qui vindices sunt lege constituti eosque qui fortuito aliquem in libertatem asserunt, accuratissime ita distinguitur: *εἰ δέ τις κ. τ. λ., κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων τὸν δεῖνα ὡς ἐλεύθερον καὶ ὁ βεβαι-*

ωτὴρ βεβαιούτω, καθὼς ἐπίστευσε κ. τ. λ. ὁ δὲ προϊστάμενος καὶ συλέων καὶ ὁ βεβαιῶν τῷ θεῷ ἀζάμιος ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας. Βεβαιοῦν est ratam deo emptionem praestare, id quod aut vendentis aut fideiussoris est; συλᾶν (sive ut fere constanter legitur συλεῖν) est in libertatem vindicare, Attice ἐξαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν (ὡς ἐλεύθερον cf. Harpocr. s. v. ἐξαιρέσεως δίκη p. 74 B.), id quod cuiusvis intervenientis est. Sic Xenocles Atheniensis, cui Isaeus orationem scripsit τὴν ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσιν Eumathem contra patroni heredem vindicaverat (M. et Sch. Att. Pr. p. 394).

Hoc loco interdum fideiussore omisso tantummodo de quolibet interveniente sermo est: κύριος ἔστω ὁ παρεντυχὼν συλέων ἐλεύθερον ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀζάμιος καθ' οὕς κα συλάσῃ, quae postrema tantum in tit. 7 leguntur.

In tit. 14 quae ad fideiussorem et vendentem pertinent, omissa sunt, nihilominus pergitur ὁμοίως δὲ καί, quod sic sensu caret.

T. 21 κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων ἐλευθέραν οὖσαν καὶ συλάσας ἀζάμιος ἔστω, siquidem lacunam recte explevi.

Multa sacra

In titulis praeter Delphicos fere omnibus, si quis manumisso manum iniecerit, certam quandam multam subire iubetur, cuius dimidia pars deo apud quem manumittitur, dimidia liberti vindici cedere solet. Sic in tit. Tith. 1: εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο (ὑπεύθυνος ἔστω καὶ t. 3) ἀποτεισάτω ἀργυρίου τάλαντον ποθίερον τοῦ Σαράπιος· ἐξέστω δὲ καὶ προστάμεν τῷ θέλοντι Φωκέων καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος. Similiter in ceteris titulis multa sacra (τὸ πρόστιμον ut in tit. Coron. Ross. 86) libertum dei mancupaturo irrogatur; summa alibi alia: talentum argenteum in titt. Tith. 1 et Elat.; X min. in titt. Tith. 3 et Daul.; XXX min. in t. Tith. 4, Stir., Hyamp.; LX min. in t. T. 2; MM denar. t. 6; MMMM den. t. 5.

Ὁ βεβαιωτὴρ πράκτιμος.

Delphis vero eiusmodi multa sacra non videtur instituta fuisse. At hic fiebat, ut fideiussor qui quodammodo ὑπεύθυνος erat de incolumitate liberti, hac laesa in multam incurreret. Huc pertinent quae hic illic addita sunt: εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν (sc. ὁ ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ), πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος 19, 29; πρακτίμιοι 5, 13, 1699, 1704 i. e. liceto multam ab iis exigere; πρακτίμιος sive πράκτιμος i. q. εἴσπρακτος

cf. B. ad 1699; pro eodem reperitur *πρακος* 1702 *ἔκτιμος* 1704. Haec multa cui cedat, addit tit. 1704 *πρακτίμιος Σατύρῳ* i. e. manumisso. Quanta sit, accurate definitur 1706 *ἔκτιμοι ἐόντω μνᾶς τριάκοντα* (pretio emptionis sexies sumto) *Σελεύκῳ Σελεύκου ἃς Σέλευκος θέλῃ* ubi non vendito sed alii nescio cui, quem constituit manumissor, multa cedit.

In tit. 29 quae hoc loco scripta fuerint, nondum potui extricare: *εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον, πρακτίμιοι ἐόντωσαν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ . . τι ἀργυρίου μνᾶς δέκα πέντε τ[ῷ] ἑλόντι.*

Postremo in nonnullis titulis adiicitur, id quod per se intelligitur, prehensionem si forte acciderit, in statu hominis nihil mutare: *καὶ ὁμοίως ὁ δεῖνα ἐλεύθερος ἔστω.* Idem aliis verbis in tit. Stir.: *ἁ γενηθεῖσα δουλαγωγία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀφεμένα ἔστω.*

III. Testes.

Testes huic manumissioni sacrae Delphis adesse solebant trium ordinum, *sacerdotes*, qui pro sanctitate loci primo semper loco afferuntur, *archontes* Delphici, *homines privati*. Archontes atque privati fit ut desint; sacerdotes sacrae manumissioni numquam non adsunt.

1. *Sacerdos* hic illic unus exhibetur *ὁ ἱερεὺς* (*ἱαρεὺς* 26) *τοῦ Ἀπόλλωνος* (*τοῦ Πυθίου* 8, 9) qui primarium quendam inter collegas locum videtur obtinuisse. Alibi praescripto plurali numero *οἱ* sive *τοὶ ἱερεῖς* singulorum nomina afferuntur e. c. *οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας* (11) ubi unum et ipsum probabiliter primarium pro ceteris nominatum esse apparet. Plerumque vero plures sacerdotes afferuntur, saepissime bini, in tit. 15 id quod summum est, octo sacerdotes, fortasse totum collegium (*novem* videntur esse in titulo 10 ubi cf. annot.).

   Eadem nomina toties redeuntia (de quibus conferas nomenclatorem Delphicum) certas quasdam sacerdotales familias Delphis fuisse probant cf. B. ad 1703. Sacerdotum nomina omninm maxime obvia sunt haec Ἀμύντας, Ταραντῖνος Ἀμύντα, Καλλείδας, Εὐκλείδας Καλλείδα, Ἀβρόμαχος Ἀθάμβου, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου.

   Praeter sacerdotes ex clero ut ita dicam Apollineo *νεωκόρος* subiungi potest ut in titt. 3, 7 (utrobique Menes), 26 ubi nominis pars evanuit 1703, (ubi pro nomine proprio habuit Böckhius).

2. *Archontes*

desunt 2, 7, 8, 9, 15, 23, in Böckhianis omnibus praeter 1705. In ceteris aut singuli aut complures afferuntur; ὁ ἄρχων simpliciter ut ὁ ἱερεὺς nusquam legitur, sed ὁ ἄρχων sequentibus pluribus vel τοὶ ἄρχοντες sequentibus singulis c. e. τοὶ ἄρχοντες Ἄλκιμος (18, 19) vel τῶν ἀρχόντων Αἰακίδας (22), cf. 1705 ubi versus 15 τῶν ἀρχόντων Πολύανδρος a Böckhio non debuit tentari.

Quini archontes 6, 17.

Sex in t. 21. In tit. 11 quot perscripti fuerint, dubium est neque enim scio an post Πράοχος exciderit ἰδιῶται; quod si non statueris, novem archontes habebis. Archontes sacerdotibus praepositi 21; οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος tit. 17.

3. *Privati*

desunt 13, 16; et archontibus et sacerdotibus praepositi 17. Tit. 33 habet: Ἄρχων Καλλία quod est privati nomen καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ τῶν ἀρχόντων οἱ δεῖνες.

Si homines non Delphici vendunt, inter privatos testes unus alterve vendentis popularis esse solet.

In ceteris manumissionis sacrae documentis testium neque numerus tantus solet esse neque ordo tam accurate distinctus. Actis Tithorensibus ubique tres testes subscripti sunt. Ibidem in tit. VI iidem et fideiussores et testes fuisse videntur.

Postremo loco hic illic *de syngrapha venditionis bene asservanda* aliquid additur:

ἁ ὠνὰ κυρία ἔστω ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος tit. 3 ubi haec verba praeter consuetudinem testimoniis sunt praescripta.

ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν ἱερῆ Πραξίαν (6), παρὰ Μένητα ap. Thierschium. Γενναῖος Ἡράκωνος (qui illius anni archon est) φυλάσσει τὸ ἀντίγραφον τᾶς ὠνᾶς 21, ubi quae sequuntur nomina duo quid sibi velint nescio.

τὰν γραφὰν φυλάσσει Ξενόκριτος 29, 1756.

In titulo 1607 pacti de venditione exempla memorantur duo; alterum Delphis a sacerdotibus Apollinis (οἱ θεοκόλοι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ νασιώτα) alterum Amphissae ab ipso archonte ut videtur servanda. Nullibi vero de hac re disertius cautum est, quam in tit. 1719 B: τίθεμαι τὴν ὠνὴν τῇ μὲν ἐγχαράξασα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς θέατρον κατὰ τὸν νόμον· τῇ δὲ τίθεμαι εἰς τὰ δαμόσια τᾶς πόλιος γράμματα διὰ τοῦ γραμμα-

τίως. Hinc videmus lege quadam Delphica sancitum fuisse, ut quicunque servum manumittebat, manumissionem in templi vicinia perscriptam publice proponendam curaret.

In titulis Tithorensibus plurimis duo manumissionis documenta memorantur, manu scriptum alterum, alterum lapidi incisum: *ά ὠνὰ παρὰ τὸν Θεὸν τὸν Σάραπιν καὶ τὸ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα.* Illic fideiussores sua manu nomina adscribere solebant; cf. titt. 4, 5, 6: *χεὶρ* sive *χειρόγραφον τοῦ δεῖνος· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τὰς προγεγραμμένας ὠνᾶς.*

II.
DE DECRETIS AMPHICTYONICIS.

Titulorum qui ad amphictyoniam Delphicam pertinent, numerus minor est quam exspectaveris. In Corpore inscriptionum Böckhiano decreta Amphictyonum insunt titulis 1688, 1689, 1689 b, quibus quodammodo addi poterit tit. 1711 quippe qui sententiam quandam Hieromnemonum contineat. Tit. 1694 si integer est ut dicunt, nihil est nisi notatio temporis, quo aedificium quoddam publice dedicatum est. In titulis 1712, 13, 18 honores, quos tribuit *τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων* perscripti sunt. E fasciculo Rossiano huc pertinet tit. 70, quem repetivit Thierschius in commentatione sua Delphica. Initio huius tituli Aetolorum, Conopiorum, Delphorum, aliorum hieromnemones recenseri putavit Rossius; illud Κωνωπίων autem num recte se habeat vehementer dubito. Praeterquam enim quod Delphi fere ubique secundo loco afferuntur, Conopiorum inter civitates Amphictyonicas Aetolis praemissis nullus locus est. Quare ne dubites, omnia quae ante Delphos scripta sunt, Aetolorum esse nomina; Κωνωπίων autem quod in lapide legit Rossius, aut mutilus est nominis proprii genitivus aut si adiectivum est a Κωνώπη formatum, aliquot hieromnemonum Aetolorum patriam significat; cf. in tit. 1697 v. 2 Προσχείου, si lectio sana est, Sandero monente pro Προσχιέος ex Proschio Aetoliae et in tit. 40 Εὐβοέων Ἀμφικράτευς Χαλκιδέος. Prius vero longe probabilius; Κωνώπιοι enim non audiunt homines illi, sed Κωνωπαῖοι sive Κωνωπεῖς. Versu 2 quae in lapide sunt ΝΙΚΙΑΛΑΓΕΝΝΑΔ . . melius quam Rossius ita leges: Νικιάδα Γεννάδα.

Apud Leakium (Trav. in north. Gr. in fine vol. II) decreta Amphictyonum sunt tria ex uno lapide (n. 99) descripta, quae decreta quum non pauca contineant, quae melius legi posse videantur, excepto primo plene huc adscribam.

Primum est idem atque C. inscr. titulus 1689b, ubi in versu 1 scribendum est *ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν*; vs. 3 Βοιωτῶν Φαεινοῦ L. ΦΛΕΙ; vs. 4 *ἐν Πυλαίᾳ* habet etiam L. sed praeferendum videtur quod correxit Böckhius *ἐν Πύλαις*; vs. 5 post *Ἀμφικτυόνων* addendum est *ἀνεγκλήτως*; vs. 6 lege *ἐπαινέσαι τε Γρ* - - In fine apud Leakium est *ἐν τῷ νεῷ τοῦ Ἀπόλλωνος* unde lapidem quem marmoreum esse testatur idem L., ipsius templi fuisse colligo.

Alter titulus Amphictyonicus Leakianus hic est:
Ἐπὶ Πραό[χ]ου ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Δαμοτίμου, Ἀνδρέα, Λευκία, Δίωνος - - - - Μνησία, Θευδότου, Κλεοκύδου, Χίου, Δελφῶν - - - δου Εὐ[θ]υδί[κ]ου, Βοιωτῶν Ἡροδάμου - - - - ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι [καὶ τοῖς ἀγορατροῖς· ἐπειδὴ Καλλεώνικος? τοῦ δεῖνος] διατελ[ε]ῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς τε ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις [Ἕλλη]σιν [ἅπασιν], ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν ἐπαινέσαι τε Καλλεώνι[κον?] . ΟΣ . . ΟΙΝΙΛΙΟΝ (suspicor: ΑΘΗΝΑΙΟΝ) *[καὶ στεφανῶσαι] δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῷ [καὶ ἐκ]γόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν [καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶ]σιν οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.*

Tertius titulus (apud Leakium 9, pag. 638 l. l.) sic erit scribendus:
Ἐπὶ Πραό[χ]ου ἄρχοντος ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Λα . . . μέως Ἀγέ[μ]ονο[ς, (cf. C. I. 1846, 8) *Ἀρι]στώνιος? Ἀλεξάνδρου, . ριχι . . Ἀλέξωνος, ... χου Φιλορ . . νου (Φιλοργίνου?) Δημώνακτος Χίου, Δελφῶν Ἀρα . . ιν . . . . . Φωκέων Καλλικράτους ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι [καὶ τοῖς ἀγορατροῖς], ἐπειδὴ Καλλικλῆς [ἱεροκηρυκεύων ἐν τῷ] κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων διατελεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ [τοῖς ἄλλοις] Ἕλλησιν ἅ[πασιν] ἀνεγκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν* cetera ad verbum eadem atque in titulis nostris 41 et 42.

Praeterea inter nostros sunt tituli Amphictyonici quinque 40-43 et 45. Ex scriptoribus denique huc conferri possunt decreta apud Demosthenem de corona p. 278 et 279.

Formula decretorum Amphictyonum alio tempore videtur alia fuisse. Ac Demosthenis quidem aetate — si decretis illis fidem habemus, de qua re ut constat post ea, quae Droysenius de decretis orationi pro corona insertis in ephemeride Zimmermanniana (1839) docte atque acute disputavit, controversia nondum composita est — Amphictyones actis suis

sacerdotem eponymum praescribebant, praesidem, ut Böckhio videtur, ex hieromnemonibus lectum (v. C. I. p. 808). Lapidum inscriptorum ratio minime ea est, ut decretorum istorum auctoritatem dubiam confirmare possint. Monumenta enim lapidea, quorum aetas a Demosthene uno fere saeculo abest, secundum archontem Delphicum annum in decretis Amphictyonicis notatum exhibent, ut nostra omnia atque apud Böckhium tituli 1689 b, 1694 etc.: ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος: semel (43) Πλείστωνος ἄρχοντος omissa praepositione.

Post magistratum eponymum additur anni tempus Πυλαίας ἐαρινῆς — Πυλαίας ὀπωρινῆς. Apud Demosthenem bis, adiectivo insolenter praeposito, ἐαρινῆς Πυλαίας; alterum in nostris primum, unde controversia quaedam antiquaria luculenter dirimitur. Auctumnalem enim Pylaeam semper Pylis, vernam Delphis habitam esse putabant; cui opinioni Böckhius iam opposuit titulum Corporis 1688, quod decretum et auctumnale et Delphicum esse vir Cl. vidit. Contradixit rursus Droysenius l. l. pag. 574 adstipulante C. F. Hermanno in comp. ant. Gr. publ. §. 14, 2; nuperrime denique in eandem partem disputavit Ad. Kiene (Zeitschrift für Alterthumsw. 1842 p. 1120 sq.) qui de Pythiorum quidem tempore multa acute contra Böckhium monuit, Pylaeam vero quod tantummodo vere Delphis habitam esse tam confidenter contendit, nullis idoneis argumentis probavit. Nunc vero titulos Delphicos habemus tres, in quibus diserte additur Πυλαίας ὀπωρινῆς, unde id quod praeeunte Heerenio Schömannus statuerat (Ant. iur. publ. Gr. p. 391) legatos primum Pylis convenisse ibique peractis quibusdam sacris Delphos se contulisse aliquantum probabilitatis acquirit. Quamquam viro doctissimo non concesserim, tantummodo sacrorum faciendorum causa Thermopylis conventum esse; certe Erythraeorum legatos quosdam, ut de republica sua agerent, illuc venisse infra videbimus. Exceptis tribus illis titulis in ceteris de anni parte nihil additur. In titulis duobus Böckhianis 1689, 1689 b decreti tempus notatur Πυθίοις.

Tertio loco secundum nationes afferuntur legati sive hieromnemones, quorum ratio quo clarius perspiciatur, ex titulis haec apponam:

legati Delphos missi:

In titulo nostro	40	Aetolorum V	Delph. II	Phocens. II	Locr. II	Boeot. II	Eub. II	Ath. I	Epidaur. I.
„ „ „	41	„ XI	„ II	„ III.					
„ „ „	42	„ X	„ II	Boeotorum II	Phocensium I.				
„ „ „	43	„ III.							

In titulo nostro 45		Aetol. — Delph. — Lacedaem. — (numeri nusquam constant).
" "	Ross. 70	" XI? " II Boeot. II Phoc. I.
" "	Leak. 8 (p. 637 l. l.)	" XI? " II " II?
" "	" 9	" XI? " II Phocensium I.
" "	C. I. 1689 b (ap. L. 6)	" — " — Boeotorum —
" "	" " 1694	" III si nihil deest.
" "	" " 1689 (ap. Thiersch. l. l. p. 68) in hoc fragmento de legatorum praescriptorum ratione nihil certi iudicari potest; videntur tamen inter Aetolos et Delphos aliarum nationum nomina interposita fuisse ut vs. III Ἀμβρακιωτᾶν.	

Hinc vides primum populorum nomina legatorum nominibus semper praemissa esse; quare in titt. C. I. 1689 et 1689b nomina aliter disponenda esse apparet; hieromnemones deinde non singulos a singulis civitatibus missos esse, ut legitur apud Schömannum in Ant. iur. publ. Gr. p. 391; paucas denique earum civitatium, quae proprie ad amphictyoniam pertineant, ista aetate ad constituendum concilium Amphictyonicum suffecisse, cui tantummodo Aetoli numquam desunt. De Aetolis inter Amphictyones egerunt Böckhius ad titt. 1689 et 1694, Letronnius in commentatione de hieromnemonibus, mnemonibus, promnemonibus p. 238 (Act. Acad. Inscr. tom. VI 1822) Schömannus l. l. p. 392, 11.

Iam tituli nostri omnes, ut supra diximus, ad illam aetatem pertinent, qua Aetoli foederis Amphictyonici, cuius antiquitus non participes fuerunt, principatum quendam vi atque armis sibi arrogaverant (*τὴν περὶ τὸ ἱερὸν ἐξουσίαν, ἣν Αἰτωλοὶ παρῄρηνται νῦν, βουλόμενοι τῶν κατὰ τὸ ἱερὸν κρατεῖν αὐτοὶ* conqueruntur Graeci Ol. 139, 4 apud Polybium lib. IV, 25). Quare Aetolorum hieromnemones aut inter ceteros primi, aut ceteris omissis soli afferuntur. Ac Böckhius quidem duplicem quandam Aetolorum in rebus Delphicis potentiam statuit (C. I. pag. 824) hostilem primum atque prorsus illegitimam, qua ceterarum civitatium theoris Delphos missis aditum praecludebant (*ἐπεὶ Αἰτωλοὶ τὰ περὶ Δελφοὺς στενὰ κατεῖχον* etc. ap. Plut. in vita Dem. Pol. c. 40) atque illuc refert titulum 1694, quocum optime concinere videtur inter nostros titulus 43, siquidem eius praescripta de tribus hieromnemonibus Aetolorum recte explicuimus; postea vero, quo fere tempore titulus 1689 scriptus esset, Aetolos in amphictyoniam receptos, una cum ceteris populis concilium illud constituisse. Verum de his rebus, nisi alia testimonia accesserint, nihil certi effici poterit.

Post sollemnia praescripta ipsius decreti hoc solet esse initium: *Ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς* cf. titt. 41, 42, ap. Ross. 70; in qui-

bus omnibus praeter consuetudinem haec verba infra repetuntur hoc modo: *ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς, ἐπειδὴ ὁ δεῖνα διατελεῖ κ. τ. λ. ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν ἐπαινέσαι κ. τ. λ.* Eadem possunt fuisse in tit. C. Inscr. 1689 b. In ceteris multa variant. In tit. 40 decretum incipit ab *ἐπειδὴ* sequente apodosi *δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσι κ. τ. λ.* Similia alibi leguntur sicut in tit. Patmio ap. Ross. 189: *ἔδοξε τῷ κοινῷ τῶν Λαμπαδιστῶν κ. τ. λ. ἐπειδὴ ὁ δεῖνα κ. τ. λ. δεδόχθαι κ. τ. λ.* Tituli 1608 initio exciderunt praescripta, in sequentibus soli *ἱερομνάμονες* afferuntur; in tit. 1689, 10, quod Böckhius dedit, *ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτύοσιν* dubium est. In decretis eiusdem generis apud Demosthenem praescriptum est *ἔδοξε τοῖς πυλαγόραις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων*, quam formulam si cum superiore comparamus, *οἱ σύνεδροι τῶν Ἀμφικτυόνων* iidem atque *οἱ ἱερομνάμονες, οἱ πυλαγόραι* iidem atque *οἱ ἀγορατροὶ* fuisse videntur. In fine decretorum nonnumquam de scriba concilii aliquid additur ut 1689 b *τὸν δὲ γραμματέα ἀναγράψαι τὰ δεδογμένα τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος*; eundem tit. 1689 versui 8 rectissime inseruit Böckhius.

Argumentum denique decretorum Amphictyonicorum si spectamus, nostra omnia sunt honoraria; de honoribus autem Delphicis quales et ab Amphictyonibus et a magistratibus Delphicis tribuebantur, infra coniunctim agetur.

III.
DE DECRETIS CIVITATIS DELPHICAE.

Cum titulis nostris, quibus decreta Delphica continentur, conferantur eiusdem generis tituli apud Böckhium 1691, 1692, 1693, 1695, 1717; (Formula decretorum duplex.) apud Rossium (Fasc. I) 67, 68, 69; apud Leakium (Travels in Northern Greece II) pag. 637, 10 pag. 638.

Decreta sunt honoraria; formula duplex: *Ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν, ἐπειδὴ ὁ δεῖνα κ. τ. λ. δεδόσθαι αὐτῷ προξενίαν κ. τ. λ.*; in fine archon et senatores. Sic in titulo nostro 46; eadem plenius in titulis C. I. 1693 et apud Rossium 67, ubi praescriptis archonte, senatoribus, scriba (illic tantummodo archon est; cetera excidisse puto) post *ἐπειδὴ* et quae sequuntur, apodosis ita incipit: *ἀγαθᾷ τύχᾳ δεδόχθαι τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ*

τελείῳ σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις (in tit. 1693: *ἀγορᾷ· ψάφοις ταῖς ἐννόμοις*) *ἐπαινέσαι κ. τ. λ.*

In ceteris omnibus decretis Delphicis simplicissima formula haee est: *Δελφοὶ ἔδωκαν τῷ δεῖνι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν κ. τ. λ.*; in fine *ἄρχοντος τοῦ δεῖνος βουλευέντων τῶν δείνων.* Archontum eponymorum extremis decretis additorum exempla aliquot eongessit Franzius Elem. epigraph. Gr. p. 324. nota.

Magistratus Delphici

Respublica Delphorum, de qua post Tittmannum (Darstellung der gr. Staatsverfassungen p. 383) egit Müllerus (Dor. II p. 182), eandem cum plerisque civitatibus Graeciae mutationem subiit, ut ab optimatibus ad populum imperium cederet. Antiquitus enim e nobilitate Delphica reges creatos esse accepimus, penes quos summa reipublicae esset; in eorum loeum sicut Corinthi prytanes successisse (de quibus adeas Müllerum in annot. ad Pind. Nem. XI, 4); titulorum autem quotquot supersunt aetate archontes et senatores rebus publicis praeerant populique conciones habebant. Iam ex titulis nostris monendum est, archontis nomen Delphis duplicem sensum habuisse: quippe singulari casu archontem eponymum significat, plurali complectitur ut videtur omnes, qui summis apud Delphos magistratibus fungebantur. Quem latiorem vocabuli usum quum ante hos editos titulos nondum probe novisset, Böckhius in tit. 1705 *τῶν ἀρχόντων* corrigere voluit haec addens: quales hi fuerint simpliciter *ἄρχοντες* dicti? Nunc scimus in plerisque titulis Delphicis inter manumissionis sacrae testes afferri archontes, ubi non dubium est et archontem senatus praesidem et ceteros senatores intelligi. Eandem vocabuli ambiguitatem quum alibi reperimus tum in Teniorum magistratuum catalogis sicut apud Rossium Fasc. II n. 98 *Ἄρχοντος Ἀμεινοκλέους οἵδε ἦρξαν τὴν πρώτην ἑξάμηνον.* Sie in titulo 2 idem Cleudamus et eponymus est et testium loco inter archontes; in tit. 25 iidem tres initio ut *βουλεύοντες* in fine ut *ἄρχοντες* perscripti sunt. Quodsi de eo qui tertio loco senatoribus hie illic adiicitur, recte iudicavimus, etiam scribam senatus inter archontes relatum esse apparet. In tit. 67 Rossiano decreti publice proponendi cura archontibus imponitur: *ἀναγράψαι δὲ τὸ ψάφισμα τοὺς ἄρχοντας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος*, quae iisdem fere verbis leguntur in titulo Ietarum (ibidem Fasc. II n. 95).

Sed non solum de archontibus Delphicis e titulis nostris meliora edocemur, sed de totius senatus Delphici ratione paullo aliter iudicabimus. Illud quidem quod inter senatores tempora ita dividi putabantur, ut pri-

oris alii, alii posterioris semestris essent, iam pluribus quam antea documentis comprobatur; hinc formula notissima *βουλευόντων τὴν πρώτην* vel *τὴν δευτέραν ἑξάμηνον*; idem erat institutum Teni (C. I. 202-6), Cnidi, (C. I. 2654), Gelae (Maff. Mus. Ver. p. 329) alibi. Numerus autem senatorum maior fuit, quam e titulis suis collegerat Böckhius, qui quum quatuor ubi de toto anno ageretur, duos ubi de semestri, nominari animadvertisset, quatuor consiliariis totum senatum Delphicum constitisse statuerat. Quot quidem fuerint hi consiliarii ne nunc quidem accurate definiri poterit; plus sex in titulis coniunctim non nominantur; namque de titulo 11 ubi novem videntur scripti fuisse, cur dubitemus iam significavimus. In tit. 31 quantum e nominum fragmentis colligitur alia fuerunt senatorum praescriptorum, alia archontum testantium nomina. Tit. 1705 archontes sex (vel quinque si cum Böckhio secundum nomen Νίκιος pro genitivo babueris) inter testes enumerat, inter quos qui eidem titulo praescripti sunt archon et senatores non inveniuntur; ipse vero genitivus *τῶν ἀρχόντων* satis probat non totum collegium perscriptum esse, quod quin numerum aliquanto maiorem comprehenderit quam adhuc suspicati sunt viri docti, equidem non dubito. In decretis Delphicis post archontem plerumque tres senatores afferuntur, ut in nostris 47, 51-54, 56, 57-63; in aliis quatuor quidem sunt nomina, sed unum eorum pro paterno nomine accipiendum, ut in tit. 64: *βουλευόντων* Ἀμύντα, Κλεοτίμου, Ἐτυμώνδα Ἀμύντα; similiter C. I. 1691 legerim *βουλευόντων* Ἀγίωνος Ἀριττομάχου, Εὐδώρου, Ἀλεξάρχου. Etiam in tit. 1692 tres afferuntur senatores, ubi periisse quartum nomen sine iusta caussa statuit Böckhius. Eodem denique nihil obstat quominus quis revocet titulos illos de manumissione supra laudatos, ubi eiusdem semestris tres consiliarii afferuntur; neque enim coniecturam illam quam de scriba senatoribus adnumerato feci, cuiquam obtrudam. Praeterquam igitur quod inter ordinem senatorium eosque qui quoque tempore ad administrandam rempublicam inde electi erant aetisque publicis praescribebantur, distinguere e titulis nostris didicimus, horum electorum numerus si totum annum respicimus inter quatuor et sex, si semestre inter duos et tres videtur variasse.

Argumentum decretorum Delphicorum, ut diximus, omnium idem. Honores qui et ab Amphictyonibus et a magistratibus Delphicis tribuuntur, aut iidem sunt, qualibus in ceteris civitatibus Graecis homines de republica bene meriti ornari solebant, aut proprie Delphici. Inter illos re- Honores Delphici.

fer: προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν (quae in titulo quem Rossius nuper edidit Fasc. II p. 147 ita explicatur: δίκας προδίκους ἐάν τι ἀδικῆται) ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν praemissis plerumque his: αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, qui honores fere numquam non eodem ordine perscribuntur. In titulo 40 insolentius ita scriptum est: δοῦναι Εὐδόξῳ προδικίαν, ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτιμὰν καθ' ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις δίδονται αἱ προδικίαι καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ τοῖς χρήμασι τοῖς αὐτοῦ. ἐπιτιμὰν pro ἐπιτιμίαν habes etiam in tit. 46 atque in C. I. 1692 qui honor haud scio an inter eos qui Delphis proprii sunt, referendus sit, quare utrobique additur καθάπερ Δελφοῖς. Ad προδικίαν tit. 49 additur ποτὶ Δελφούς. προεδρίας honor in titulis Amphictyonicis ita solet definiri: ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες, alibi τοῖς ἁ πόλις συντελεῖ (C. I. 1693, 21); οἷς ἁ πόλις τίθητι. Praeterea duo sunt honores, quorum in aliarum civitatium decretis rarius mentionem fieri video: εὐεργεσία tit. 48 (eodem sensn ut alibi εἶμεν τὸν δεῖνα πρόξενον καὶ εὐεργέτην C. I. 1693, 18; 1814; cf. Franzii Elem. p. 217. Similiter in tit. Attico C. I. 91: προξενία καὶ εὐεργεσία τῷ δεῖνι Λύκου αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις Σηστίοις; tit. Melit. ap. Grut. p. 400 ὑπὲρ προξενίας καὶ εὐεργεσίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακουσίῳ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ) et θεαροδοκία, quae cum proxenia a patre Stratone in Telesiam filium Oesymacum decreto Delphico (64) transire iubetur; quo loco conferas titulum Hermionensem, ubi θεαροδόκος creatur Agoraesus quidam: καταστᾶσαι δὲ καὶ θεαροδόκον, ὅστις ὑποδέξεται παραγιγνομένους τοὺς συνθύτας ἐπὶ τὴν θυσίαν. Plura habet de theorodocis Böckhius ad titulum 1693 p. 822 B.

Accedunt honores proprie Delphici, qui a sacris Delphicis non possunt seiungi, illorum praemia qui de ipso Apolline meruerunt οἱ τὸν θεὸν εὐηργετηκότες. Huc pertinent sacra Apollinis laurus δάφνης στέφανος παρὰ τοῦ θεοῦ (41-42, ap. Rossium 70), σκανὰ ἐμ Πυλαίᾳ ἁ πρώτα (45), θησαυρὸς ὅπου τὰ ὅπλα θήσει Eudoxo donatus (40).

De lauro Delphica (Πυθικὴ δάφνη) Ulrichsius in libro saepius laudato p. 106, 107 nonnulla egregie monuit. Cf. Hughes. Itin. per Sic. Graeciam, Albaniam I pag. 389. Sicut etiamnunc arborem illam, quae antiquissimi laureti sola superstes viret, homines Delphici in cultum divinum adhibere non desierunt — quare festis diebus eorum sacella lauro reperies ornata laurumque redolentia — sic antiquitus eadem lauro in omni caerimonia et religione sacrorum utebantur, quae res ex Ione Euripideo et aliunde nota est.

Magis novum est quod secundo loco posuimus *σκανὰ ἐμ Πυλαίᾳ ἁ πρῶτα.* Pylaea et suburbium illud dicebatur quod occidentem versus Delphis adiacebat (Plut. de Pyth. or. XXIX) et ipse Amphictyonum conventus (*τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν* Strabo IX pag. 420); hoc loco prius intelligendum esse putaverim; videtur enim statis temporibus ubi conventus fiebant, tabernaculis atque subitariis tectis castrorum instar suburbium Delphicum impletum, tabernaculorum autem certus quidam ordo fuisse.

Tertium denique honorem quem proprie Delphicum esse nemo negabit, exhibet titulus noster 40, ubi notatis quos Amphictyones Eudoxo decreverint honoribus, quid Delphorum sit, in fine ita additur: *δοῦναι δὲ τοὺς Δελφοὺς Εὐδόξῳ καὶ θησαυρὸν ὅπου τὰ ὅπλα θήσει.* Etenim Eudoxus ille quum ad gymnicos ludos Pythios quaedam scuta se donaturum esse pollicitus esset, et ceteris honoribus qui bene merentibus dari solent, ornatus est et hoc ipse cum posteris accepit munus, ut sacrorum scutorum curam et custodiam haberent viderentque in omni pompa ut quam nitidissima circumferrentur; quae scuta quo melius asservarentur, thesaurus ad hunc usum a Delphis donatus est. Thesauri illi quorum ea fuit ratio, ut sacra signa ac supellex, quae ipsum templum non capiebat, illic conderentur, circa templum Apollinis orientem versus in variis crepidinibus exstructi erant; unum tantum eumque longe nobilissimum nominavit Pausanias, sed multi praeterea erant minoris ambitus, cellae quaedam et cisternae (Gell. N. A. II, 10), quorum disiecti lapides etiamnunc hic illic reperiuntur.

INSCRIPTIONES DELPHICAE.

In titulis emendandis et restituendis ita versatus sum, ut in textum, quem in tabulis libello annexis repraesentatum habes, non reciperem emendationes nisi paucas easque certissimas, in textum minusculis scriptum quas equidem certas iudicavissem, reiectis in adnotationem criticam quaecunque probabiliter restitui posse viderentur.

1.

Hunc titulum habet Rossius in Inscr. Graecarum ined. fasc. I, p. 23 quare haec annotasse sufficiet:

Vs. 1 θεὸς τύχαν ἀγαθὰν non θεοὶ ut habet R.

» 2 ἄρχοντος Σωσιπάτρου (R. Ζωσιπάτρου) τοῦ Αἰακίδα (R. τοῦ Δια—).

» 13 τῶν πολιτᾶν (R. πολιτῶν).

Cetera omnia concinunt.

MANUMISSIONES.

2.

Ἄρχοντος Βαθύλου τοῦ Αἰακίδα μηνὸς Δαιδαφορίου ἀπέδοτο Μνασιστράτα Σωκλέος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ᾇ ὄνομα Νικαία τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχει· καθὼς ἐπίστευσε Νικαία τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ, ἐφ' ὅτῳ ἐλευθέραν εἶμεν τὸν πάντα χρόνον ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα πᾶ (s. ὅπᾳ) κα θέλῃ· εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Νικαίαν, κύριος ἔστω ὁ παρεντυχὼν συλέων Νικαίαν ἀνυπόδικος ἐὼν καὶ ἀζάμιος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· βεβαιωτὴρ Ἀριστίων Ἁγίωνος κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· μάρτυρες ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος καὶ ἰδιῶται Εὐκράτης [Καλ]λίκωνος, Ἁγίων Ἀθανίωνος, Φιλιστίων Ἀνδροξένεος, Νικέας Ἁγησάνδρου, Τιμόκριτος Εὐκλείδα.

3.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλ[ε]υδάμου μηνὸς Ἡρακλείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσ[ᾳ] ἄρχοντος Χαριξένου μηνὸς Ποκίου ἀπέδοτο Ἄγων Ἐπι[χ]αρίδα συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἁγίωνος, Ἐπιχαρίδα, Λυκίδα τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Σ[κ]ύλλα τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ

ἡμιμναίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ κατὰ τὸ σύμβολον Τιμοκλῆς Θρασέ[α] Δε[λφ]ός· παραμ[ε]ινάτω δὲ Σκύλ[λα παρὰ Εὐ]κλείδαν Ἀμεινοκλέους, ἕως κ[α ζῇ] Εὐκλείδας, ποιοῦσα πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σκύλλας ἐπὶ καταδουλισ[μῷ], κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων αὐτὰν ὡς ἐλευθέραν καὶ ὁ βε[βα]ιωτὴρ βεβαιούτω [κ]αθὼς ἐπίστευσε Σκύλλα τῷ θεῷ τ[ὰν ὠνάν]· ὁ δὲ προστάμενος καὶ συλέων Σ[κύ]λλαν καὶ ὁ βεβαιῶν τῷ θεῷ ἀζάμιος ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δὲ μὴ θέλοι παραμεῖναι Σκύλλα παρὰ Εὐκλείδαν καθὼς γέγραπται, κύριος ἔστω Εὐκλείδας ἐπιτιμέων Σκύλλᾳ καὶ μαστιγ[ό]ων πλαγαῖς ἀτινέοις· [ἁ δὲ] ὠνὰ κυρία ἔστω ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος· μάρτυροι καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Δρομοκλείδας, Ἄρχων καὶ ὁ νε[ω]κόρος Μένης καὶ οἱ ἄρχοντες Κλεύδαμος, Ἁγίων, Μνασίθεος, καὶ ἰδιῶται Εὐκλῆς Δελφοί, Μνασίλαος, Δαμοκλῆς - αβρων Θάῤῥυς (?) Ἀμφισσεῖς.

4.

Ἄρχοντος Πισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἰλαίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Λυσίας Εὐφρονίου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Νικομάχα τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νικομάχα τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον ποιέουσα ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλ[ῃ]· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Καλλείδας Εὐκλείδα· εἰ δέ τίς κα ἅπτηται Νικομάχας ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Λυσίας Εὐφρονίου καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Καλλείδας κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Νικομάχαν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Εὔδοκος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος καὶ ἰδιῶται Μένης, Φιλοκράτης [Θ]ευφράστου, Ἀνδρομένης Θεοδωρίδα, Ξένων Ξένωνος, Ἀριστίων Νικάνδρου, Τιμόκριτος, Εὐκλείδας.

5.

Ἄρχοντος Πισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Θευξενίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο (l. ἀπέδοντο) Εὔανδρος καὶ Καλλιστὼ συνευδοκεουσᾶν καὶ τᾶν θυγατέρων Αἴθρας καὶ Καλλιστοῦς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Εὔ[ι]ος τὸ γένος Θρᾷκα τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Εὔιος τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον ποιέων ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλ[ῃ]· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Εὔδοκος Πραξία· εἰ δέ τις ἅπτοιτο Εὐίου

ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων τῷ Θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Εὔανδρος καὶ Καλλιστὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὔδοκος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέβαιον τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν, πρακτίμιοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Εὔιον ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας, καὶ οἱ ἄρχοντες Εὔδοκος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος, [καὶ ἰδιῶται] Καϊάδας ΚΛΕΥΛΟΥ Ἀνδρομένης Βαρύλου?

V. 20 nominis Κλεύλου syllabam puto excidisse; fort. Κλευβούλου, Κλευμήλου.

6.

Ἄρχοντος Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἰλαίου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου, Ἄθαμβος Ἁβρομάχου, Κλέων Δαμοσθένεος, Διονύσιος Ἱρανίωνος(?) παιδάριον ᾧ ὄνομα Σωτήριχος τὸ πρότερον ὢν Νικασίππου τὸ γένος ἐνδογενὲς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν στατήρων δέκα ἑπτὰ δραχμᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωτήριχος τὰν ὠνὰν τῷ Θεῷ, ἐφ᾽ ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν τὸν πάντα χρόνον καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων ποιέων ὅ κα θέλ[η]· εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Σωτηρίχου ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Σωτήριχον ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Ἡράκων Παρνασίου· μάρτυροι ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας καί οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος Εὔδοκος Πραξία, Ἀγησίλαος Ταραντίνου, Πατρέας Ἀνδρονίκου, Διόδωρος Ἡράκωνος, Βάκχιος· ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν ἱερῆ Πραξίαν.

7.

Ἄρχοντος Σ[ω]ξένου μηνὸς Βουκατίου ἀπέδοτο Ἄθαμβος Ἀθάμβωνος συνευδοκεούσας καὶ τᾶς θυγατέρος αὐτοῦ Ἐρατᾶς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον ὃ ἐπρίατο παρὰ Τελεστάρχου Φυσκέο[ς] τὸν υἱὸν τὸν Ἑρμαίου καὶ Σωσοῦς(?) Σωσθένην μνᾶν τεσσάρων καὶ ἡμιμναίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, καθὼς ἐπίστευσε Σωσθένης τὰν ὠνὰν τῷ Θεῷ, ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον ποιέων ὅ κα θέλ[η] καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλ[η]· βεβαιωτὴρ Ἀντιχάρης Ἀζαράτου· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σωσθένεος ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ἐλεύθερον ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀζάμιος καθ᾽ οὓς κα συλάσ[η]· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας, καὶ ὁ νε[ω]κόρος Μένης καὶ Ἀρχέλαος Δαμοσθένεος, Ἀστόξενος, Εὐκλείδας Καλλείδα, Ἁγίων Πολυκλείτου.

8.

῎Αρχοντ[ος Κ]λεοδάμου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἡρακλέου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Ἀρ[ι]στοκλέος [τ]οῦ Ἡράκωνος, Ξένωνος τοῦ Γλαύκου, γρα[μ]ματεύοντο[ς] δὲ Βου[λᾶς] Δικαιάρχου τοῦ Ὑβρία ἀπέδοτο Ἀ[στόξενος Διο]νυσίου συνευδοκεούσας κ[αὶ τᾶς] γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ Διονυσίου καὶ τᾶς θυγατέρος αὐτ[οῦ] τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Αἵρεσις, τὸ γένος ἐνδογενές, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ ἡμιμναίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Αἵρεσις τῷ Ἀπόλλωνι τὰν ὠνάν, ἐφ᾽ ᾧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτο[ς] ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσα ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχουσα ᾇ κα θέλ[ῃ]· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Πολίτα[ς Ἀ]στάνδρου· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Αἱρέσιος ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχέτω τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀστόξενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Πολίτας [Ἀ]στάνδρου, κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος [ὁ] παρατυχὼν συλέων Αἵρεσιν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν, ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκ[ας] καὶ ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου Ἀ[γ]ίων, Πυῤῥίας καὶ ἰδιῶται Ἀβρόμαχος, Ἄθαμβος, Ἡρακλείδας Ἀριστοδάμου, Δικαίαρχος Πυῤῥία, Καλλικράτης [Σω]σικράτε[ος.

9.

῎Αρχοντος Κλεομάντιος τοῦ Δίνωνος μηνὸς Ἡρακλέου, βουλευόντων Δίωνος τοῦ Ἀντιγενίδα, Μέντορος τοῦ Λαϊάδα, Τιμοκλέωνος τοῦ Ἐμμενίδα ἀπέδοτο Εὔνοια Κότυος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικ[ε]ῖον κοgá[σιο]ν ᾧ ὄνομα Ὀνασιφόρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ τὰν τιμὰ[ν] ἀ[π]έχ[ε]ι πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Μέντωρ Λαϊάδα· εἰ δέ τις ἐφ[άπτοιτο] Ὀνασιφόρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχέτω τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Εὔνοια καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Μέντωρ· κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος συλέων ὁ παρατυχὼν Ὀνασιφόρον ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· παραμ[ε]ινάτω δὲ Ὀνασιφόρον Εὐνοί[ᾳ], ἕως κα ζῇ Εὔνοια, ποιοῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν ἀνε[γ]κλήτως τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μή, ἐξουσίαν ἐ[χ]έτω Εὔνοια ἐπιτιμέουσα Ὀνασιφόρῳ τρόπῳ ᾧ κα θέλ[ῃ]· μάρτυροι οἵ τε ἱερ[ε]ῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου Νικόστρατος Ἄρχωνες, Καλλίστρατος Αἰακίδα καὶ ἰδιῶται Διόδωρος, Ἀριστοκλέας οἱ Φιλονίκου, Εὐκράτης, Φιλλέας (Φιλέας?) οἱ Λαμένεος, Φιλιστίων Διοκλέος.

Titulus ceteris aliquanto negligentius scriptus ut docet scriptura *γυναικῖον, παραμινάτω, ἔχι, Εὐνοία* **pro dat.** *οἱ ἱερῖς* **etc.**

10.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Θεοξενιου ἀπέδοτο (l. ἀπέδοντο) Πασίων Κλέωνος καὶ Ἀναξὶς Πολυκράτεος τῷ θεῷ σῶμα γυναικεῖον ᾇ ὄνομα Παρθένιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει (l. ἔχοντι) πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Πολύξενος Ὀξύλου, καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ Παρθένιον τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων, ποιοῦσα ὅ κα θέλ[η]· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Παρθενίου ἐπὶ καταδουλισμῷ, ἐξουσία ἔστω συλέοντι τῷ παρατυχόντι ἀζαμίῳ ὄντι καὶ ἀνυποδίκῳ πάσας δίκας καὶ ζαμίας· ὁ δὲ βεβαιωτὴρ βέβαιον παρεχέτω τῷ θεῷ τὰν ὠνάν· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς Ἀνδρόνικος Πραξία, Αἰακίδας Φιλαιτώλου, Εὐκλείδας Καλλείδα, Καλλείδας Εὐκλείδα, Πολύξενος Ὀξύλου, Δαμόφαντος Δαμοκράτεος, Σωκράτης Ἀντάλλου, Ἵππων [Ἀγ]ίωνο[ς], Κλεύδαμος Πολυκράτεος.

Quaeritur omnes novem testes qui hic afferuntur num sacerdotes Apollinis fuerint an fortasse exciderit vox ἰδιῶται; namque tres versus extremos integros esse non certum est.

11.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βου[κα]τίου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Πολ[ύα . . . . . . συνευδοκεούσας καὶ τ[ᾶς] θυγατέρος Ἡραΐδος καὶ τῶν υἱῶ[ν αὐ]τᾶς Μεγάρτα, Πολυτιμίδα καὶ Φιλ[οκ]ράτεος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐρασίππου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον κοράσιον ᾇ ὄνομα Καλλὼ τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο (ΔΥΙΟ) καὶ τὰ[ν] τιμὰν ἔχ[ε]ι πᾶσαν καθὼς ἐπίστευσε Καλλὼ τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτῳ ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων· παραμεινάτ[ω] δὲ Καλλὼ παρὰ Πολύᾳ (ΠΟΛΛΥΑΙ) ἕως κα ζ[ώῃ] Πολύ[α], πο[ι]οῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον καὶ δυνατὸν πᾶν· εἰ δὲ μὴ πειθαρχοῖ Καλλώ, κυρία ἔστω Πολύα ἐπιτιμέουσα Καλλοῖ τρόπῳ ᾧ θέλοι ὡς ἐλευθέρ[ᾳ]· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ κατα[δουλισ]μῷ Καλλοῦς, κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν Καλλὼ ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Πεισίστρατος Βούλωνος· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, καὶ οἱ ἄρχοντες Ἄ[λκιμ]ος, Πράοχος· [ἰδιῶται] Πεισίστρατος, Μένης, Εὐκλείδας, Φιλοκράτης, Θεόξενος, Μνασίας Ἀγαθοκλέος, Ἀντιχάρης.

Nomen vendentis e vs. 15 et 16 patet; quare vs. 2 et 3 ΠΟΛ . . - - ΑΙΝΟΣ fortasse scribendum erit Πολύα Πλειστaίνου; vs. 22 Ἄλκιμος restitui collato tit. 19. Πράοχος· ἰδιῶται cf. p. 46.

12.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ποϊτροπίου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Πολύων Τιμοκλέος καὶ Ξενὼ συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Ξένωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶ[μα γυ]ναικεῖον, ᾇ ὄνομα Ἀρσινόα τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶ[σαν κα]θὼς ἐπίστευσε Ἀρσινόα τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ἐφ᾽ ᾧ[τε] ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάν[τα χ]ρόνον πνιέουσα ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλ[ῃ]· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Θεύ[δοτος]? Καλλία· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ [Ἀρσινόας], βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Πολύων καὶ Ξενὼ καὶ Ξένων καὶ ὁ βεβαιω[τὴρ Θεύδοτος· εἰ δὲ μὴ βέβαιον] παρέχοιν, πρακτίμιοι ἐόντων· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι [ἐό]ντων συλέοντες Ἀρσινόαν ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν [ἀζάμ]ιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρό[νικος, καὶ οἱ ἄ]ρχοντες Τίμων Ἀριστοκλέος, Κλεύδαμος, [Μ]ένης καὶ ἰδιῶται Αυσί[ας Ξ]ένωνος, Τί[μ]ων Πολυδίκου, Εὐγένης, Δημήτριος, Ἡγίας Τιμοκλέος.

13.

Ἄρχοντος Κλεώνδα μηνὸς Δαιδαφορίου, βουλευόντων τὰν πρ[ώ]ταν ἑξάμηνον Πατρίωνος τοῦ Καϊάδα, Ἁγίωνος τοῦ Κλεοδάμου, γραμματεύοντος δὲ τᾶς βουλᾶς Ἀριστέα τοῦ Φίλωνος ἀπέδοντο Ἀρχέλαος καὶ Ξένων καὶ Πεισίθεος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Διοσκουρίδας τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν [πέντε] καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Διοσκουρίδας τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ, ἐφ᾽ ᾧτε ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποι[έ]ων ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλ[ῃ], ἀζάμιος ὢν ἀπὸ πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δὲ μὴ παρέχοιντο βέβαιον, πράκτιμοι ἐόντωσαν - - - - - - - - - Διοσκουρίδας Ξένων καὶ Ἀρχέλαος - - - - βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Γλαῦκος Ξένωνος, [Πο]λίτας Ἀσάνδρου· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ Διοσκουρίδα, βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν, πράκτιμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Διοσκουρίδαν ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιοι ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δέ [τί] κα ποιοῖτο Διοσκουρίδας, τὰ Διοσκουρίδα πάντα ἔστω Ἀρχελάου καὶ Ξένωνος [πλὰν] μὴ ἐ[ξ]έστω Διοσκουρίδα[ν] ἀπαλλοτρι[ῶ]σ[αι] μηδὲ - - ποιῶν - - - μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω-

νος Ἀρχίκα[λος], Ἀβροκλῆς ὁ νε[ωκό]ρος, Ἀρίστων, Ἁγίων, Πολυκλείδ[ας], Κλεόδαμος Μαντία, Ξένων Πολύωνος.

Hic titulus pessime habitus est pluribusque locis maxime impeditus; quadratarii negligentiam produnt eadem verba *εἰ δὲ μὴ παρέχοιντο βέβαιον κ. τ. λ.* in eodem titulo his posita. Formulae ipsae a vulgari ratione nonnumquam recedunt, unde aliquanto difficilior redditur tituli emendatio. Vs. 15 post *πράκτιμοι ἐόντωσαν*, ubi exspectaveris *οἵ τε ἀποδόμενοι Διοσκουρίδαν Ξένων καὶ Ἀρχέλαος*, in lapide haec sunt ΟΚΑΤΑΒΛΑ, qui litterarum ductus faciunt ut verbi *καταβάλλω* aliquam formam subesse putem; *καταβάλλειν* sc. *τὸ λύτρον* est servi qui manumittitur; Dioscuridas autem ipse non potest *πράκτιμος* esse; huic potius iure Delphico multa iniustae mancipationis cedit (vid. p. 45); quare sic fere locum restituerim: *πράκτιμοι ἐόντωσαν τῷ καταβαλόντι Διοσκουρίδᾳ Ξένων καὶ Ἀρχέλαος* (*καὶ Πεισίθεος* addi debuit, sed etiam infra deest tertii venditoris nomen). Simplicior fortasse alii videbitur haec correctio ut scribatur: *πράκτιμοι ἐόντωσαν κατὰ τὸν νόμον Διοσκουρίδᾳ Ξένων καὶ Ἀρχέλαος.* Sed mihi quidem non placet. Alter locus difficillimus incipit a versu 25; ΕΙΔΕ.. ΚΑΠΟΙΟΙΤΟΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΤΑΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΠΑΝΤΑΕΣΤΩ ΑΡΧΕΛΑΟΥΚΑΙΞΕΝΩΝΟΣΕΜΜΗΕΧΕ.ΤΩΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΑΠΑΛ ΛΟΤΡΙΩΣΙΙΙΜΗΔΕΓ...ΠΟΙΩΝ....ΟΙΤΟ quem locum post varia tentamina, quibus legentem cruciari nolo, postremo ita fere constituendum putavi: *εἰ δέ τί κα ποιοῖτο Διοσκουρίδας, τὰ Διοσκουρίδα πάντα ἔστω Ἀρχελάου καὶ Ξένωνος* (i. e. quidquid sua industria produxerit Dioscuridas, non ipsius sed patronorum esto, neve quidquam nisi illorum bono comparato, omnis igitur ab iis pendeto): *πλὰν μὴ ἐξέστω Διοσκουρίδαν ἀπαλλοτριῶσαι, μηδὲ εἴ τι ποιῶν ἁλίσκοιτο*, in quibus multa sunt nove dicta sed nihil, quantum video, quod ferri nequeat; *ποιεῖν τι* pro *ἀδικεῖν τι* ex euphemismo quodam satis noto; verbum *ἁλίσκομαι* eodem sensu Böckhius restituit C. I. 2008, 6; Franz. Elem. p. 187. — Testium nomina quae restitui non omnia certa sunt sed probabilia.

14.

Ἄρχοντος Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία μηνὸς Θεοξενίου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀστύοχος Γνωσιλάου Δελφὸς Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ᾇ ὄνομα Παρθένιον τιμᾶς ἀργυ[ρίου] πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχ[ε]ι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Παρθένιον τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτῳ ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον ποιοῦσαν ὅ κα θέλ[ῃ]· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Παρθένιον ὡς ἐλευθέραν ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Νικόμαχος Δεξίππου Δελφός· μάρτυρες ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Μένης, Λυσίας, [Χ]άρης, Ἰατάδας, Ἀρχέλαος, Τελέσαρχος, Δίων, Ξενοκράτης.

Vs. 4 ante *ὁμοίως* haec fere a quadratario omissa sunt: *βέβαιον παρεχόντων ὅ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτήρ.*

15.

Ἄρχοντος Ὑβρία τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ποϊτροπίου, βουλευόντων τὰν πράταν ἑξάμηνον Ἡρακλείδα τοῦ Καλλία, Ξεναινέτου τοῦ Σωσινίκου, γραμματεύοντος δὲ Καλλικράτεος [τοῦ] Διοδώρου ἀπέδοντο Κλέων καὶ Δάμων οἱ Διονυσίου Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Σφαῖρος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἓξ καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν· βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Ξενόκριτος Στησιμένεος, Ἀγίων Πολυκλείτου, Ἕβρος Ἕβρου, [ἐφ' ᾧτε] ἐλεύθερον εἶμεν Σφαῖρον καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιοῦντα ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχοντα, οἷς κα θέλ[ῃ]· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Σφαίρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν Σφαῖρον ἐλεύθερον ὄντα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες βέβαιον παρεχόντω τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων Καλλία, Ἄθαμβος Ἀβρομάχου, Πολίτας, Διονύσιος οἱ Ἀτάνδρου, Δρόμων, Τιμόκριτος, Κλεύδαμος Μαντία, Εὐκλείδας Καλλείδα.

16.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Αἰακίδας Φιλαιτώλου Δε[λφ]ὸς σῶμα γυναικεῖον ᾇ ὄνομα Ἀφροδεισία τὸ γένος Σαρμάτισσαν τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ, καθὼς ἐπίστευσε Ἀφροδισία τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον ἀπὸ πάντων· βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον Ξένων Ξενοκρίτου, Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου Δελφοί· παραμεινάτω δὲ Ἀφροδεισία παρ' Αἰακίδαν ἄχρι κα ζώῃ Αἰακίδας, ποιοῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνε[γ]κλήτως· εἰ δέ τί κα μὴ ποιῇ Ἀφροδεισία, καθὼς γέγραπται δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω Αἰακίδᾳ κολάζειν Ἀφροδισίαν, καθώς κα αὐτῷ φαίνηται καὶ ἄλλῳ ὑπὲρ Αἰακίδαν ὅν κα κελεύῃ πλὰν μὴ πωλεόντοις Ἀφροδισίαν μήτε αὐτῷ Αἰακίδᾳ μήτε ἄλλῳ ὑπὲρ Αἰακίδαν· εἰ δέ τί κα πάθῃ Αἰακίδας, ἐλευθέρα ἔστω κυρία ἐοῦσα αὐτὸς αὐτᾶς, ποιοῦσα ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλῃ, καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ τὰν ὠνάν· εἰ δέ τίς κα ἅπτηται ἐπὶ καταδουλισμῷ Ἀφροδεισίας, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν κατὰ τὸν νόμον καὶ ὁμοίως οἱ παρατυχόντες κύριοι ἔστωσαν συλέοντες Ἀφροδεισί[αν] ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας ἐπ' ἐλευθερίᾳ· μάρτυροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ τῶν ἀρχόντων - - - - - - Δαμένης, Δρομοκλείδας, Βαβύλας Ἀντιφά[νης?

Titulus ceteris accuratius scriptus est; iota ubi subscribendum erat fere nusquam deest. Quo magis offendit quod vs. 17 scriptum est *αὐτὸς* pro *αὐτά*. Vs. 12 ΑΝΕΚΚΛΗΤΩΣ quod ferri nequit. Vs. 23 *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* ad *συλέοντες* pertinet, unde

iusto longius remotum est. Versu extremo duo priore archontum nomina, quorum haec supersunt ΑΛΚ . Ο . . . ΑΙΛ . ΙΙΟΣ quomodo probabiliter restituantur nescio.

17.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἡρακλείου ἀπέδοντο Θεύδοτος Τιμάρχου καὶ Ἀρίστα Ἀρτεμιδώρου, συνευδοκέοντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Θεοδότου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Νουμήνιος, τὸ γένος Σύρον τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νουμήνιος τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ, ἐφ᾽ ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πά[ν]των τὸμ πά[ν]τα χρόνον· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους Διονύσιος Ἀσάνδρου· βέβαιον δὲ παρεχόντω[ν] τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ· εἰ δέ τις ἅπτοιτο Νουμηνίου ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω προϊστάμενος ὁ θέλων ὑπὲρ τὸν θεὸν Νουμηνίου καὶ συλέων Νουμήνιον ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος· μάρτυροι Διονύσιος, Πολίτας Ἀσάνδρου, Ξένων Ξενοκρίτου, Ἁγίων Κλεοδάμου, Διονύσιος Ἀστο[ξέν]ου, - - - - - - Καλλίας, Μένης Πεισιστράτου, καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος, καὶ οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος [Ἀμφίσ]τρατος? Σωτ[άδ]ου, Ἁγίων Ἐχεφύλου, Γενναῖος . . . . - - - - - - - Ἀριστίων Ἁγίωνος, Τιμόκριτος Εὐκλείδα.

Hic titulus sub tit. 19 ita scriptus est, ut non dubium sit uter prius mora incisus sit; superioris enim illius tituli versus extremi propter alterum qui proxime suberat, quam maxime contracti et condensati sunt. Iam quum eodem archonte uterque titulus scriptus esse videatur probabile fit, Heracleum mensem sedem habuisse ante Boathoum. Vs. 12 ΑΞΑΙΜΙΟΣ falso scriptum est. Eodem versu extremo post fratrum nomina articulum addiderim: Διονύσιος Πολίτας οἱ Ἀσάνδρου. Vs. 13 Ἀστοξένου videtur certum esse, sed quae sequuntur ΙΑΙ . . ΠΙΣΑΡΙΠΠΟΣ obscura sunt; alterum nomen fortasse Ἐράτιππος cf. tit. 11. E nominum fragmentis vs. 17 — ΙΙΟΣΤΟ . . ΠΑΡΙΟΣ . . ΜΑΣΕΙΜΕΝΙΤΑ nihil assequor nisi quod auspicor extrema haec fuisse Καλλίας Ἐμμενίδα cf. tit. 30.

18.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἀπελλαίου ἀπέδοτο [Σά]τυρος Νικομάχου εὐδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Κάλλωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον ᾧ ὄνομα Θεοδόσιος τὸ γένος Σύρον, καθὼς ἐπίστευσε Θεοδό[σι]ος τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν στατήρων εἴκοσι καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ἐφ᾽ ὅτῳ ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον· εἰ δέ τις ἐφάπτηται Θεοδοσίῳ ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων [ὡς ἐ]λεύθερον ὄντα ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πά[σα]ς δίκας καὶ ζαμίας· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν

νέμον τᾶς πόλιος Ἄλκιμος· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἄλκιμος· ἰδιῶται Μένης, Χαρίξενος, Εὔδωρος, Καλλείδας Εὐκλείδα, Στράτων.

Vs. 8 de verbo ἐφάπτομαι c. dat. vide Dissen. ad Pind. Ol. I, 86.

19.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἀντίμαχος Φιάλου? συνευδοκεούσας καὶ τᾶς γυναικὸς Μναστστράτας σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Ἀντίμαχος, ἀργυρίου μνᾶν [ἓ]ξ καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον ποιέων ὅ κα θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλῃ· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Ἀστόξενος Διονυσίου· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀντιμάχου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων οἱ ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτήρ· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Ἐμμενί[δας], Ἄλκι[μ]ος, Πράοχος καὶ ἰδιῶται Εὐαγόρας, Ἄσανδρος, Εὐκλείδας Καλλιάδα, Διονύσιος Ἀσάνδρου.

Vs. 2 ΦΙΛΛΟΥΣ fortasse Φιλαίου vel Φίλλιος de quo nomine egit Keilius in Iahn. Annal. Nov. Vol. XXXVII Fasc. II p. 200; sed simplicissimum est quod supra posui. Vs. 17 Καλλιάδα lege Καλλείδα collato tit. 7, 25.

20.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς ἐνδὺς Ποϊτροπίου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου καὶ Φιλίστα Φιλίστου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σώματα ἀνδρεῖα δύο, οἷς ὀνόματα Ἡρακλέων, Φίλιστος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν Ἡρακλέων, Φίλιστος τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτ[ῳ] ἐλευθέρους εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον· βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Εὐ[κράτ]ης Καλλίκωνος, Δρομοκλείδας Ἁγίωνος, Δαμότιμος Ἀνδρονίκου· εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Ἡρακλέωνος ἢ Φιλίστου ἐπὶ καταδουλισμῷ βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Ἀρτεμίδωρος καὶ Φιλίστα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Εὐκράτης, Δρομοκλείδας, Δαμότιμος κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες τῶν ἰδιωτᾶν κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἡρακλέωνα καὶ Φίλιστον ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι τοὶ συλέοντες [πάσας δίκας] κα[ὶ ζαμίας]· μάρτυ[ροι] οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλων[ος] - - - - - [καὶ οἱ] ἄρχοντες - - Γενναῖος Σωστρά-

[του - - Κα]λλικλῆς, Θευγένης - - - Τι]μόκριτος? - - - - Πολυκράτεος, Κλεύ-[δικος? - - Ὑβρίας Ἀρχελάου.

Vs. 6 ΕΥΚΛΗΣ in textu falsum est. Vs. 16 - - - ΟΣ Πολυκράτεος scr. Κλεύδαμος, quem Polycratis filium e titulo 10 extremo novimus.

21.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Δεξώνδα τοῦ Δάμωνος μηνὸς Εἰλαίου, ἐν δὲ Καλλιπόλει ἄρχοντος Λαδίκου τοῦ [Π]λεισταίνου μηνὸς Ἱπποδρο[μ]ίου ἀπέδοτο Λοχαγὸς Ἀγήτα Καλλιπολίτας τῷ Ἀπόλλωνι τ[ῷ Πυ]θίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Σωσώ, το γένος Μακέταν? τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτὼ καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους Ἄθαμβος Ἀθανίωνος Δελφός, καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν Σωσὼ ἐφ' ὦτε ἐλευθέραν εἶμεν Σωσὼ καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον ποιέουσα ὅ κα θέλ[η] καὶ ἀποτρέχου[σα οἷς κα θέλῃ]· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ἐλευθέραν [ἐοῦσαν καὶ ὁ συλά]σας ἀζάμιος ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι ὁ ἄρχων [Γενν]αῖος Ἡράκωνος, Εὐάγγελος Πάτρωνος, Νικίας Ἀριστονύμου, Θεόδοτος Εἰραναίου, Θρα[συ]κλῆς Πραξία, Δρομοκλείδας καὶ οἱ ἱερεῖς Πραξίας Ἀνδρόνικος Δελφοί, Τιμόξενος, Πέταλος, Φάλανθος Πολύφ[ρ]ονος, Φυσκίων, Ἄγεμος, Λυκόφρων, Ἀριστόφυλος Λαδίκου Καλλιπολῖται· Λαϊάδας Ἀμφισσεὺς τὸ ἀντίγραφον φυλάσσει τᾶ[ς ὠ]νᾶς· Γενναῖος Ἡράκωνος Δελφός, Ἀριστόφυλος Λαδίκου, Φάλανθος Πολύφρονος Καλλιπολῖται.

Nominum propriorum Callipolitanorum ratio sero me docuit non Thracicam sed Aetolicam hic intelligendam esse Callipolin, Coracis montis radicibus orientem versus subiectam, de qua urbe dicit Livius XXXVI, c. 30, ad verbum sua e Polybio mutuatus, ut docet Stephanus s. v. Κόραξ. Eandem fortasse Pausanias X, 20 dicit Κάλλιον cf. Leak. N. Gr. II, p. 624. Hioc corrigendum est quod supra (p. 31) de Callipoli Thracica dixi. — Vs. 2 Ἀγήτα idem nomen restituit Böckbius tit. 1793 c, v. 2; de spiritu dubitavi, sed secutus sum vulgarem rationem. Vs. 3 adiectivum quo manumissae patria significatur, quale fuerit non ausim definire. Lacuna in medio vocabulo potest lapidis vitio originem debere, sed Μακέτας fem. gen. est inauditum; exspectas Μακέτιδα s. Μακεδονίδα s. Μακεδόνισσαν. Vs. 8 sing. ὁ ἄρχων offensioni est, maxime quum archoo illius anni eponymus alius praescriptus sit. Tria nomina extrema eorum testium fuisse puto, qui sua mano nomina syngraphae subscripserant οἱ χρήσαντες τὰν χέρα, ut Titborae dicebatur.

22.

Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου μηνὸς Ποϊτροπίου ἀπέδοτο Σωκράτεια Εὐαρμίδα Καλλιπολῖτις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Νικαία τιμᾶς ἀργυρίου ΜΜΜ· τὰν τιμὰν ἔχει· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμο[ν] τᾶς πόλιος Ἀγα-

θοκλῆς Ἁρμ[ο]δίου Δελφός· παραμεινάτω δὲ ἐν οἰκί[α] παρὰ Σωκράτειαν, ἄχρι οὗ κα ζ[ώ]ῃ Σωκράτεια - - - - - · εἰ δέ τί κα πάθ[ῃ] Σωκράτεια, ἐλευθέρα ἔστω Νικαία καθὼς ἐπίστευσε τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ, ὥ[στ]ε ἐλευθέρα εἶμεν· μάρτυρες οἱ [ἱ]ερε[ῖ]ς Ταραντῖνος Ἀμύντα καὶ τῶν ἀρχόντων Αἰακίδας καὶ ἰδιῶται Ἀλέξων Ἄνδρωνος, [Δ]ίω[ν] Φίλων[ος?

De patria Socrateae vid. adn. ad t. 21 vs. 3 post Σωκράτεια . . . ΓΚΩΜΟΣ Ο . . Α, postrema legas οὖσα s. ἐοῦσα.

23.

Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου τοῦ Ἀμφιστράτου μηνὸς Ἀπελλαίου [ἀπέδοτο] Δικαιαγό[ρα Διο]δώρου συνευδοκέοντος τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς Ἄρχωνος σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Σι - ον τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ μ[ν]ᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει, [κα]θὼ[ς] ἐπίστευσε [Σι - ον] τῷ θεῷ, ἐφ' ὅτ[ῳ] ἐλευθέραν εἶμεν τὸν πάντα χρόνον· εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο [Σι -]ον, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων [ἐλευθέ]ραν ἀνυπόδικος ὢν καὶ ἀζάμιος πάσας δίκας καὶ ζαμίας κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· [βεβαιωτὴρ . . . . Π]άτρωνος· μάρτυρες τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Κλέων, Ἀμύντας, Ταραντῖνος· [ἰδι]ῶ[ται Εὐ]κράτης, Μένης, Ἀμφίστρατος, Καϊάδας, Ἁγίων Ἑκεφύλου.

Nomen manumissae vix poterit restitui. Conieceris Σίμιον, Σίλιον, Σίνιον.

24.

Ἄρχοντος Κλεοξενίδα, μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων - - τοῦ Αἰακίδα, Πεισιστράτου τοῦ Βούλωνος, - - - - , Κλέωνος τοῦ Ἄρχωνος ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοντο Μίκυθος καὶ Ἀριστίων οἱ Θεαγένεος [συνευα]ρε[στεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτῶν] ἐπ' ἐλευθερί[α] τῷ Ἀπόλλωνι τῷ [Π]υθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον οἰκογενές, ᾧ ὄνομα Εὔ[τ]υ[χ]ο[ς τιμᾶ]ς ἀργυρίου [μνᾶν - - καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους - -]τος [Α]ἰακίδα, καθὼς ἐπίστευσε Εὔτυχος τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, [ἐφ' ὅτῳ ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων ποιέ]ων ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχων ᾇ κα θέλ[ῃ]· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ε[ὐτύχου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρε]χόντω τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Μίκ[υθος καὶ Ἀριστίων καὶ ὁ βεβαιωτήρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυγχάνω]ν κύριος [ἔστω] συλέων - - - - cetera non leguntur.

Initio videntur quatuor senatores praescripti fuisse, non plures; cave enim primas duas lineas eandem cum sequentibus longitudinem habuisse putes. Primi senatoris haec supersunt: ΛΑ . ΕΤΙΑ (ΑΡΙΣΤΙΑ?). Tertium hinc extricato: ΠΟΛΥ - ΕΤ . . Δ . . ΤΙΜΕΑ . . . ΩΝΟΣ. In sequentibus titulum misere laceratum quantum potui restitui, ubi de singulis quibusdam dubitari posse, intelligenti non est quod dicam.

25.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Δεξώνδα τοῦ Δίνωνος, Μαντί[α τοῦ Κλ]εοδάμου, Ξεναινέτου τοῦ Σωσινίκου ἀπέδοτο Ἀστόξενος Διονυσίου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ἐνδογενές, ᾇ ὄνομα Ἵλαρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα πέντε, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Διονυσίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Ἄρχων Καλλία· εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Ἱλάρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀστόξενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἄρχων· εἰ δὲ μὴ παρέχοι βέβαιον τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, [πρά]κτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες [κ]ύριοι ἐόντων συλέοντες Ἵλαρον ὡς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· [μάρτυ]ροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Δεξώνδας Δάμωνος, Μαντίας Κλευδάμου, Ξεναίνετος Σωσινίκου καὶ ἰδιῶται Τιμόξενος Φυσ[κ]έος, Ξεναγόρας Εὐκλείδα, Σωσύλος, Ἁγίων Πολυκλείτου, [Ξέ]νων Ξενοκρίτου, Διονύσιος Ἀσάνδρου, Πολίτα[ς Ἀ]σάνδρου, Καλλίας Ἄρχωνος, Στραταγὸς Σ[ωτηρ]ίχου?

Senatorum praescriptorum nomina e fine tituli, ubi eadem melius conservata redeunt, corrigenda et restituenda sunt; quare vs. 4 scr. τοῦ Δάμωνος.

26.

Ἄρχοντος Ἡρακλείδα μηνὸς Βοαθοίου ἀπέδοτο Κλέων Διονυσίου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Σωσιμένης, τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν ἐπ' ἐλευθερίᾳ καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους Ἔβρος Ἔβρου· ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερον εἶμεν Σωσιμένη καὶ ἀνέφ[απτ]ον ἀπὸ πάντων ποιοῦντα ὅ κα θέλ[η] καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα θέλ[η]· εἰ δέ τις ἐφάπτοι Σωσιμένου[ς] ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων Σωσιμένη ὡς ἐλεύθερον [ἐ]όν[τα] καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἔβρος βεβαιούτω [τῷ] θεῷ τὰν ὠνάν· μάρτυροι ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄ[θ]αμβος Ἀβρο[μά]χου, ὁ νεωκόρος Ἀτ[ισί]δας, [Ὀρ]θαῖο[ς], - - Μνάσων, [Μ]ν[ασ]ίστρατ[ος Ἀ]βρομάχου.

27.

Στραταγέοντος τῶν Φωκέων Μνασικράτεος μηνὸς Πρώτου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ἡραίου ἀπέδοντο Ξενοκράτης Εὐξιθέου καὶ Ἀρχὼ Ἀρχιδάμου Χαραδραῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Καλλιόπα, τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους Πολυκράτης Πολυξένου Χαραδραῖος, καθὼς

ἐπίστευσε Κ[αλ]λιόπα τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε [ἐ]λευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Καλλιόπας ἐπὶ καταδουλισμῷ κύριος ἔστω συλέων ἐπ' ἐλευθερίᾳ ὁ παρατυγχάνων ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω τῷ Θεῷ τὰν ωνάν· μάρτυροι τῶν ἱερέων Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες Δαμόστρατος, Τίμων, Ἀριστόβουλος καὶ ἰδιῶτα[ι] Δρομοκλείδας, Μένης, Εὐκλείδας Καλλείδα, Σώστρατος, Ἕρμαιος, Ὀρθαῖος Κλεάνδρου.

Titulus egregie conservatus. De anno Phocico Böckhius ad Corp. Inscr. I, p. 734. Charadraeorum, de quorum situ Leak. Tr. in N. Gr. II, 85, bic prima mentio lapidea.

28.

Ἄρχοντος ἐμ μὲν Ἐρινεῷ Κλέωνος τοῦ Σωσάνδρου μηνὸς Λαφρίου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Θευξενίου ἀπέδοτο Ἀρχὼ Σωκράτεος Ἐριναῖα τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σώματα γυναικεῖα τρία, αἷς ὀνόματα Ἀφ[ρ]οδιτία Ἀριστάθλα?, Μενεστράτα καὶ παιδάριον ᾧ ὄνομα Σώσανδρος τὸ γένος οἰκογενεῖς τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ Νικοκράτης Ἀριστομενέ[ν]ε[ο]ς Ἐριναῖος, καθὼς ἐπίστευ[σαν] τ[ῷ] Θε[ῷ] τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερ[αι] εἶμεν ποιοῦντες ὅ κα θέλωντι [καὶ ἀ]ποτρέχοντες [ᾧ] κα θέλωντι· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο τούτων τινὸς ἐπὶ καταδουλι[σ]μ[ῷ] κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχ[ὼν - - - -

Reliqua desunt in lapide titulusque nunquam videtur ad finem perscriptus fuisse. Nomen manumissae dubium est: ΑΡΙΣ..ΘΛΑ; fort. Ἀριστόλα nomen Atticum C. I. t. 151, 4; 155, 26. Vs. 12 in lap. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΩΣ quod fortasse erit qui defendat. Ceterum memorabile est hoc documentum, quod Erinei Dorici magistratus atque mensis hinc primum innotescunt. De Thessalorum autem Erineo (Str. p. 434) noli cogitare.

29.

Ἄρχοντος Ἡρακλείδα μηνὸς Δαιδαφορίου ἀπέδοτο Καλλὼ Ἀρίστωνος συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν Ἀριστ[ω]νύμου καὶ Ἀρίστωνος τῶν Ἀριστ[ωνύμ]ου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον κοράσιον, ᾧ ὄνομα Ἐπίκτησις τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο στατήρων δέκα ἑπτὰ δραχμᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ Ἀθανίων Ἀρίστωνος, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέραν εἶμεν Ἐπίκτησιν τὸν πάντα χρόνον καὶ ἀποτρέχουσαν οἷς κα θέλ[ῃ] καὶ πο[ιοῦ]σ[αν ἅ] κα θέλ[ῃ]· εἰ δέ [τ]ις ἐφάπτοιτ[ο] ἐπὶ καταδουλισμῷ Ἐπικτήσιος, βέβαιον παρεχέτω τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα Καλλὼ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ τῷ Θεῷ· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον, πράκτιμοι ἐόντωσαν εἴ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ - -

ἀργυρίου μνᾶς δέκα πέντε τ[ῷ] ἑλόντι καὶ ὁμοίως Ἐπίκτησις ἐλευθέρα ἔστω· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐόντω συλέοντες Ἐπίκτησιν ἐπ' ἐλευθερίᾳ κατὰ τὸν νόμον [ὡ]ς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυρες ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄρχων, Ἄθαμβος καὶ οἱ ἄρχοντες Νικάτας Ἀλκί[μ]ου, Σώστρατος Σωσ[ινίκ]ου, Καλλίας Δίωνος· ἰδιῶται δὲ Πολίτα[ς Ἀσ]άνδρου Ξενόκριτος, Δάμων Διονυσίου, Ὀρθαῖος, Φίλων, - - Ξενόκριτος Στησιμένεος· τὰν [γ]ρ[αφ]ὰν φυλάσσει Ξενόκριτος.

Vs. 8 . . ΤΙ scribendum erit *ποτὶ ἀργυρίου μνᾶς δέκα πέντε.* **De praep.** *πρὸς* **c. numer. vid. Lobeck. Phryn. p. 410. Sic etiam accusativus** *μνᾶς* **optime explicatur.**

30.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Βουκατίου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Φιλόξενος Ἀπέλ[λε]ος συνεπαινέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φιλοξένου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σώματα δύο ἓμ μὲν γ[υν]αικεῖον ᾧ ὄνομα Προστατῆρις τὸ γένος ἐκ Κορωνείας, τὸ δὲ ἄλλο ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Ἀπέλλης τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε, καθὼς ἐπίστευσαν Προστατῆρις καὶ Ἀπέλλης τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρ[ους] εἶμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον· βεβαιωτῆρες Ἵππων Ἀθανίωνος καὶ Ἐμμενίδας Καλλία κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· εἰ δέ τίς κα ἐφάπτηται Προστατήριος ἢ Ἀπέλλεος ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν οἵ τε ἀποδόμενοι Φιλόξενος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φιλόξενος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Ἵππων καὶ Ἐμμενίδας κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες τῶν ἰδιωτᾶν κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ὄντ[α]ς ἀζάμιοι καὶ ἀνυπόδικοι τοὶ συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζαμίας· παραμεινάτω δὲ Προστατῆρις καὶ Ἀπέλλης παρὰ Φιλόξενον ἄχρι ζ[ώ]ῃ Φιλόξενος ποιέοντες τὸ ποτιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατὸν ἀνενκλήτως· εἰ δέ κα μὴ παραμένωντι ἢ μὴ ποιέωντι τὸ ποτιτασσόμενον, κύριος ἔστω Φιλόξενος ἢ ἄλλος ὑπὲρ Φιλοξένου ὅν κα Φιλόξενος κελεύ[ῃ], κολαζομένοι[ς] τρόπῳ ᾧ κα θέλωντι κολάζεσθαι ἀζαμίοις ὄντοις καὶ ἀνυποδίκοις πάσας δίκας καὶ ζαμίας πλὰν μὴ ἀποδοῦσθαι· μάρτυρες τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ τοὶ ἄρχοντες Τίμων, Δαμόστρατος· ἰδιῶται Κλεύδικος, Δωρόθεος, Εὐκλείδας, Θεογένης, Μένης Μαντία, Εὐάγγελος.

De anacolutho quod inest in vs. 21 sq. vide pag. 41.

31.

Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Θευξενίου, βουλευόντων τὰν δε[υτ]έραν ἑξάμηνον Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία, Ἀθάμβου τ[οῦ] Ἁβρομάχου, Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου [ἐ]πὶ τοῖσδε ἀπέδοτο Ἄθαμβος Ἁβρομάχου συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ

τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα [ἀνδρε]ῖον, ᾧ ὄνομα Μηνόφιλος τὸ γένος Φρύγα τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· καθὼς ἐπίστευσε Μηνόφιλος τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον ποιέων ὅ κα θέλ[ῃ] καὶ ἀποτρέχων [ᾇ κα] θέλ[ῃ]· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος [Μάντιος] - - · εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ Μηνο[φίλου, βέβαιο]ν παρεχέτω τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ὅ τε ἀποδόμε[νος] καὶ ὁ βεβαιωτὴρ [Μ]άντιος· εἰ δὲ μὴ παρέχοιν βέ[βαιον τῷ θε]ῷ τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν [νόμον τᾶς πό]λιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες [κύριοι ἐόντ]ων συλέοντες τ[ὸν] Μηνόφ[ιλον]· μάρτυροι ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ[ωνος - - - καὶ οἱ ἄ]ρχοντες - - Διονύσιος - - Τιμόκριτος, Ὑβρίας.

Vs. 12 post nomen Μάντιος quod e vs. 14 hic inserendum est, sequitur patris nomen - - ΜΟΥ fortasse Ἀλκίμου.

32.

Ἄρχοντος Διονυσίου μηνὸς Ἰλαίου, βουλευόντων Πάτρωνος Ἁγίωνος, Φιλιστίωνος Πάτρωνος ἀπέδοτο Εἰράνα Νικία τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Ζωπύρα, τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Φιλόνικος Νικία· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ζωπύρας ἐπὶ καταδουλισμ[ῷ], βέβαι[ο]ν παρεχόντω τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν ἅ τε ἀποδομένα καὶ ὁ βεβαιωτήρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος ἔστω συλέων Ζωπύραν ἐπ' ἐλευθερίαν ἀζάμιος καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς Ἐμμενίδα[ς], Λαϊάδας· ἰδιῶται Κλέων, Βαθύλος, Ἧρυς(?), Νικαῖος, Νικίας.

Fideiussor videtur vendentis frater fuisse. — Privatorum nomina duo addubitari possunt, sed alterum pro quo Βαθύλος scribere in promptu est, comprobatur t. 36 a et C. I. t. 1702, 18; alterum fortasse initio tit. 1695 si legas ΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΥΟΣ.

33.

Ἄρχοντος Ἁγίωνος μηνὸς Ἡρακλείου ἀπέδοτο [Ἡρά]καινα Βα[θ]ύλου συνευδο[κ]εούσας καὶ τᾶς ματρὸς αὐτᾶς Πρά[τ]ου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτᾶς Αἰακίδα καὶ [Χ]αιρεφά[ν]εος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ἐνδογενές, ᾇ ὄνομα Ζωίλα ἐπ' ἐλευθερίᾳ τιμᾶς ἀργυρίου στατήρων εἴκοσι καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Σωσίπατρος Αἰακίδα καὶ [Κλέω]ν Διο[ν]υσίου· εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ζωίλας, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν ὡς ἐλευθέραν οὖσαν καὶ οἱ βεβαιωτῆρες παρεχόντω βέβαιον τῷ θεῷ τὰν ὠνάν· μάρτυροι Ἄρχων Καλλία καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀζάρατος, Κάλλων Ξένωνος, Ξένων Πολύωνος.

Nomina propria huius tituli passim emendari potoerunt e tit. C. I. 1706 ubi mater Heracaenae (siquidem recte hoc nomen restitoimus) servam Apollini vendit consentientibus Aeacida et Chaerephane filiis. Fideiussorum alter videtur Prati nepos fuisse, Heracaenae fratris filius; alterius nomen restituimus ex eodem titulo Böckhiano et nostro 26.

34.

Ἄρχοντος Ἀβρομάχου μηνὸς Θευξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Νικοστράτου, Καλλία, γραμματεύοντος βουλᾶς Εὐάνδρου ἀπέδοτο Ξενοχάρης Πολυξένου συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Πολυξένου, Ἀρίστωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄ[νο]μ[α] Ἀριστὼ τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν καθὼς ἐπί[στευ]σε Ἀριστὼ τῷ θεῷ τὰν ὠνὰν [ἐλε]υθέρα [εἶμεν καὶ - - - - **reliqua desunt.**

35.

Ἄρχοντος Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα μηνὸς Ποϊτ[ροπίου, βουλευόντων τὰν] πρώταν ἑξάμηνον Πά[τ]ρωνος τοῦ Ἁγίωνος? καὶ - - τοῦ - - - - ἀπέδοτο Τιμοκράτης - - - τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον ᾧ [ὄνομα] - - - τὸ γένος Σύρος τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν - - -

Reliqua desunt. Servilis nominis nihil superest nisi extremae litterae ΟΣ.

36 *a* et *b*.

Duo fragmenta ex eodem lapide, quem casae rusticae insertum transcripsit Müllerus. Prioris tituli quae legi possunt haec fere sunt: vs. 2 fortasse legendum est: *ἀν[ε]νκλ[ήτως]* ut saepius pro *ἀνεγκλήτως* vs. 3 *καὶ ἀνέφαπτ[ος]?* vs. 4 *[μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ]* Ἀπόλλωνος Νικό[*μαχος*]? vs. 5 [Ἀμφί]*στρατος* Αἰακίδα vs. 6 *καὶ ὁ προστάτας* vs. 7 [Βα]*βύλος* Λαϊάδα (cf. C. I. 1702, 18) Πολύ*ζ[ηλος]* vs. 8 Σ[*τρά*]*των* Κλέωνος Φιλισ[*τίων* - -

Alterum fragmentum tituli de manumissione initium continet. Vs. 1 [*ἄρχο*]*ντος* Κλεομάντιος *μηνὸς* vs. 2 Σαραπείων *το*[*ῦ*] Ἐμμ[*εν*]*ίδ*[*α*] vs. 3 [*συνευδοκέοντος καὶ τοῦ*] *υἱοῦ αὐτῶν* Τιμοθέωνος *τ*[*ῷ* Ἀπόλλωνι *τῷ* Πυθίῳ] vs. 4 [*σῶμα ἀνδρεῖ*]*ον* [*ᾧ*] *ὄνο*[*μ*]*α* Θεόξενος [*τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν* - -] vs. 5 [*βε*]*βαιωτὴρ κα*[*τ*]*ὰ τοὺ*[*ς*] [*ν*]*ό*[*μ*]*ου*[*ς* vs. 6 *βεβαι*[*ωτῆ*]*ρες.*

37.

In muro polygonio intra domum muro adhaerentem haec initia leguntur.

a. *Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Δάμωνος τοῦ Πολεμάρχου μηνὸς ἐνδὺς Ποϊτροπίου.*

b. Ἄρχοντος Δάμωνος τοῦ Ξενοστράτου μηνὸς Θευξενίου.

c. Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Θεοξενίου.

d. Ἄρχοντος Δαμοστράτου μηνὸς Θεοξενίου ἐπὶ τοῖσδε ἀπέδοτο.

e. Ἄρχοντος Ξενοκρίτου μηνὸς Δαιδαφορίου ἀπέδοτο.

38.

Uno fere stadio infra *Hyampolin* urbem Cephisum petenti ad laevam e saxo proruit aquae fons ibique antiqui delubri rudera non pauca conservata sunt in tribus parvulis ecclesiis et ipsis iam dudum collapsis, quarum uni hic lapis insertus est. Vidit iam Leakius (Travels in North. Gr. II, 169): One of the ruined churches contains an inscribed stone but ill preserved and in so dark a situation, that I was unable to copy it, though I could distinguish the words *ἀργυρίου μνᾶν τριῶν* and at the end *μάρτυρες οἱ ϑεοί.* Praeterea lapis inversus titulique initium humo obrutum est.

τοῦ Σωσικράτους - - - - κα[ϑάπ]ε[ρ] ἔδοξε [τῇ βουλῇ? τῶν] προγεγραμμένων ϑεῶν καὶ τοῦ σεβαστοῦ Τραγιανοῦ Καίσαρος Γερμανικοῦ, μηϑενὶ μηϑὲν ποϑήκουσα[ν] παρ[α]με[ί]νασα[ν πάντα τ]ὸν τῆς ζ[ω]ῆς χρόνον ἀ[νεγκ]λήτως - - - - - - - - - καὶ [καϑό]τ[ι] δίκαιον [πράττουσαν αὐτ]οῦ τὴν βούλησιν· εἰ δέ τις τοῦ προγεγραμμένου σώματος [ἅπτοι]το, ἀποτεισάτω τοῖς προγεγραμμένοις ϑεοῖς ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα, [ὧν] τὸ μ[ὲ]ν ἥμ[ι]σον [ἔστω τ]ῶν προγεγραμμένων ϑεῶν, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος αὐτᾶς· ἐξέστω δὲ προστῆν[αι τ]ῷ ϑέλοντι· μάρτυρες οἱ ϑεοί.

Titulus videtur vivo Traiano scriptus esse; quod autem e cognominum ratione aliquis collegerit, titulum ante annum p. Chr. 103 scriptum esse, hoc non prorsus certum est in huius modi monumentis. Prorsus singularis est Traiani nominis scriptura, quae tantummodo e mollissima litterae γ pronuntiatione explicatur, qualis etiam nunc maxime insequente vocali ι apud Graecos audiri solet. Comparari potest quae in Pandectis Florentinis non raro invenitur scriptura Trabianus. Sententiarum nexus non ubique perspicuus; sic initio non patet, quomodo a sollemnibus praescriptis tam subito in medias manumissionis formulas abripiamur. In sequentibus quas emendare et supplere non potui litteras hoc loco omisi.

39.

Elateae inter rudera Aesculapii (Paus. X, 24, 6).

a.

Θεός· ἀγαθᾷ] τ[ύ]χα· ἄρχοντος Νικάνδ[ρου - - - - γραμμ-
ατεύ]οντος δὲ τοῦ συνεδρίου - - - - - - - - - [ἐν ἐννό-
μ]ῳ ἐκκλησίᾳ ἀφίητι Ἀσωπόδωρ[ος - - - - - τὸν δεῖνα
ἐλεύθερον συνευδοκέοντος κ[αὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ? - - -
μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι [τὸν δεῖνα μήτε Ἀσωπο-
δώρῳ μήτε ἄλλῳ μηθενὶ μήτε (l. μηδὲ) κ[αθ' ὁποῖον τρόπον - - ἀπο-
τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος αὐτὸ[ν ἀργυρίου τάλαντον ποθίερον
τ]ῷ Ἀσκλαπιῷ καὶ ὁμοίως ἐλεύθερο[ς ἔστω καὶ ἔγδικοι ἔσ-
τ]ωσαν περὶ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες οἱ [ἀεὶ ἔναρχοι ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ
Ἀσκλαπιοῦ καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπιτ[υγχάνων - - - - - ὑπεύθυν-
ος ὤν· μάρτυρες Εὐκλείδας - -

b.

Θε]ό[ς] τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντος - - - -
- - Ἄγυλος Διόκλειαν καὶ τὰν [θ]υ[γατέρα αὐτᾶς - - - ἐν ἐννό-
μ[ῳ] ἐκκλησί[ᾳ] τῶν συνέδρων γραμμα[τεύοντος - - - -
ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα τὰ ἐκ τῶν πόλε[ως νόμων? - - ἱερατεύο-
ν]τος τοῦ Ἀσκλαπιοῦ Θευκρίνεος τοῦ [Θέ]ω[νος? μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι Διόκλει-?
αν μηδὲ Καλλίδ[ᾳ] μήτε αὐτῷ Ζεύξει μηδ[ὲ καθ' ὁποῖον τρόπον - - -
- Λυ[σ]έας αὐτὰς μηδὲ τὰ αὐτᾶν ὑπά[ρχοντα - - - - - - - - - ἀπο-
τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος ἀργυρί[ου τάλαντον ποθίερον τῷ Ἀσκλαπιῷ καὶ
ὁμοίως ἐλεύθεραι ἐόντωσαν καὶ ἔγδ[ικοι ἐόντωσαν περὶ αὐτᾶν οἱ ἄρχοντες οἱ ἔναρ-
χοι ὄντ[ε]ς καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκλαπιοῦ - - - - - - - - - - - ὑ-
πεύθυνος ἐών· μάρτυρες Λυσέας, Εἰφικ[ρ]ά[της - - -

c.

Θε]ὸς τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντος Νίκωνος - - [γραμματεύοντος - - - - μη-
νὸς τρίτου? ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησί[ᾳ] τ[ῶν συνέδρων ἀφίητι Δίων τὴν δεῖνα
παρα]μείνασαν Δίωνι ἄχρι κα [ζ]ώ[ῃ] Δίων· μὴ [καταδουλιξάσθω δὲ μηθεὶς Ἀφροδι-?
σίαν, ἀλλὰ ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφος Δί[ω]ν[ι· ὁ δὲ καταδουλιζόμενος ἀποτεισά-
τω π]οθί[ε]ρον τ[ῷ] Ἀσκλαπι[ῷ] ἀργυρίου τάλαν[τον· ἔγδικοι ἔστωσαν περὶ αὐτᾶς οἱ
ἄρχοντες οἱ ἀεὶ [ἔ]ναρχοι ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ [Ἀσκλαπιοῦ καὶ ἄλλος ὁ θέλων· τοῦ δὲ

ἐπιτιμίου τ[ὸ μ]έ[ν ἥμισον ἔ]στω ποθίερον τοῦ [Θεοῦ, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος· μάρτυρες - - Ἀριστοτίμου.

d.

Θεός·] ἀγαθᾷ τύχᾳ· [ἄρχο]ντος Νίκωνος - - - [γραμματεύοντος ἐ]ν ἐννόμ[ῳ] ἐκκ[λησίᾳ] τῶν συνέδρων - - - - - - - - ὁ καταδουλι[ζ]όμενος - - - Σωτῆρω ἀργυ[ρίου - - - - - - - - τ]οῦ ἐπιτιμ[ίου

Quatnor manumissionis sacrae Elatensis monumenta ex uno lapide descripta, qui lapis oblongus in introitu sacelli Christiani collocatus a laeva parte integer, a dextra fractus est, ut de mensura versuum nusquam constet. Alium ex alio titulum resarcire conati sumus, qua in re si nimiae cuidam restituendi libidini indulsisse videmur, monendum est, singula verba, quae supra addiderimus, minime pro certis supplementis venditari, sed hoc maxime spectatum esse, ut sententiarum nexus quantum fieri posset integer restitueretur. — Tituli *b* **vs. 13 difficillimus est intellectu. In lapide ΩΣΙΟΝΑΓΥΛΟΣ, ubi ne illud quidem quod scripsi nomen** Ἄγυλος **certum est, qoum infra vs. 17, ubi de venditoribus dicitur, non redeat; neque vs. 18 satis potui explicare. Vs. 23 et 24 nimis audacter fortasse posui** μηνὸς τρίτου; **in lap. ΝΟΣ ΤΡΙΤΙΟΥ.**

DECRETA AMPHICTYONUM.

40.

Ἐπὶ Στράτωνος ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, Πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Βουθήρα, Καλλία, Φρίκωνος, Ἀλκιάδα, Ἀποικία, Δελφῶν Ἀθάμβου, Ἀμεινία, Φωκέων Πύλητος, Καλ[λ]ία, Λοκρῶν Φρίκου Ἀλπωνίου, Βοιωτῶν Δαμοφίλου, Κλεώνδα, Εὐ[β]οέων Ἀμφικράτεος Χαλκιδέος, Ἀθηναίων Ἱερομνήμο[νος, Ἐπι]δαυρίων Λαφύλου, ἐπειδὴ Εὔδοξος Ἐπιδόξου Ἀργεῖος πρ[οσ]ελθὼν πρὸς τοὺς ἱερομνήμονας [ἐπ]ηγγείλατο τῷ Θεῷ εἰ[ς] τὸ[ν] ἀγῶνα Πυ[θ]ίοις τὸν γυμνικὸν κατασκευάσας ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων δώσειν ἀσπίδας ἐπιχάλκους ποι[κί]λα[ς] ἐνδρομίδας δέκα, δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσι δοῦναι Εὐδόξῳ προδικίαν, ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτιμὰν καθ' ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις δίδονται αἱ προδικίαι καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ χρή[μα]σι τοῖς αὐτοῦ, ἐπειδὴ φαίνεται τὸν Θεὸν εὐεργητηκώς, ἐπιμέλεσθ[αι] δὲ Εὔδοξον καὶ τοὺς ἐκγόνους ἀεὶ εἰς τὰ Πύθια ὅπως λαμπρα[ὶ] εἰ[ς τ]ὸν ἀγῶνα παραφέρωνται αἱ ἀσπίδες, ἐπισφραγίσασ[θ]αι δ' α[ὐτ]ῷ καὶ κηρύκειον ἐπιγεγραμμένον ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου, δοῦναι δὲ τοὺς Δελφοὺς Εὐδόξῳ καὶ θησαυρόν, ὅπου τὰ ὅπλα θήσει.

De praescriptis supru exposuimus. Phricus Locrensium legatus Ἀλπώνιος dicitur i. e. Alponi natus. Ἄλπωνος oppidum Locrensium Epicnemidiorum, vulgo Alpeni, Thermopylarum a meridie claustra. Illius scripturue auctor exhibetur Hellanicus apud Steph. Byz. s. v. Ἄλπωνος. Papius in lexico nominum Graecorum s. v. Ἀλπηνοὶ duo buius nominis oppida distinguens falsus est. Atheniensium legatum nota hieromnemonis et munus et nomen hubere. De argumento buius tituli muuuimus pag. 55. Clypeus inter sacram Apollinis supellectilem memorutur etiam in tit. C. I. 1688, 26, ubi Böckhius simulacri cuiusdam colossei ornatum describi putat. Hic oon dubium est clypeos dici, qui in sacra pompu Apolliuea certis Pythiorum diebus u sacerdotibus vel aliis hominibus circumferrentur. Ἀσπίδες illae dicuntur ἐπίχαλκοι, ποικίλαι; quare noli de solidi aeris cuelatura sed de luminis aeneis caelutis lignoque obductis cogitare; tertium quod oove additur ἀνδρομίδες hoc loco adiectivum est eodemque cum duobus prioribus referendum; quo addito clypei videutur dici leviores quidam minorisque umbitus, apti, ut ioter cursum indosque gymnicos sine molestia gererentur. Ceterum conferas de clypeis sacris vurioque eorum urtificio Böckhium Oec. publ. Athen. II, 282. C. Inscr. I, p. 191 B. Vs. 15 et 16 ἐπισφραγίζουσι, si lacuoam recte supplevimus, id quod nemu negabit, proprie est cousignutum aliquid ulicui tradere, atque universe sollemniter tradere, donare, decernere. Decernitur uutem Eudoxo caducens quidam cuius haec erut inscriptio: ΙΕΡΟΝΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, qui cuduceus ioter honores Amphictyonicos supru non debuit omitti.

41.

Θε[οί]· ἐπὶ Δίωνος ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων τῶν Αἰτωλῶν Λυκώπου, Αἰακίδα, Πολυκλείτου, Νικάνορος, Πανταινέτου, Δίωνος, Ἀλκιδάμου, Ἀγεμάχου, Νικία?, - -, - -, Δελφῶν Ἐχεκρατίδα, Νικαΐδα, Βοιωτῶν Εὐπολέ[μου, Ἑλ]λανίκου, Φωκέων Ἀρχιδάμου ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμο[σι κ]αὶ τοῖ[ς] ἀγορατροῖ[ς]· ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκηρυ[κε]ύων τῷ κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων δια[τε]λεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς τε ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλ[λοις Ἕ]λλησιν ἅπασιν ἀνεγκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν ἐπαινέσαι τε Καλλι[κ]λῆ Καλλικλέος Ἀθηναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάν[ῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.

Vs. 4 ΝΙΚΙΑΕΧΧΙΟΥΓΑ . ΝΩΝΟΣ - - quum nomen Χῖος inter legatos Aetolorum identidem redeat (vid. titt. Amphictyon. Leakianos duo pag. 48, titulum Rossianum 70, oostrum 42; ubique nomen illud inter Aetolos extremum positum vides) vix dubito etiam io hoc titulo quae ante Χίου untecedant, prioris nominis esse, ut fere legendum sit Νικαΐ[δα], Χίου; tertium nomen inserta littera ρ fortasse sanabis. Vs. 10 quod supra scripsi παρὰ τοῦ Θεοῦ rectius est quum quod in textu annexo posui supplementum: τῷ τοῦ Θεοῦ; videtur enim vox στεφάνῳ integra versum nonum clausisse.

42.

Θε[οί]· ἐπὶ Νικαΐδα ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Στομᾶ, Φυσκίωνος, Φιλοδάμου, Πολεμάρχου, Ἀλεξάνδρου, Σιμύλου, Ἁγήμονος, Στραταγοῦ, Σθέννεος, Ἀμφίκλου, Χίου, Δελφῶν Πραόχου, Κλεομάντιος, Βοιωτῶν Ἀνδροκλέος, Ἀρίστωνος, Φωκέων Νικάνδρου ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς, ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκηρυκεύων τῷ κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων διατελεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἅπασιν ἀνενκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι ἐπαινέσαι τε Καλλικλῆ Καλλικλέος Ἀθηναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλί[ᾳ] καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.

Primum nomen Aetolicum quale esset et quousque pertineret, dudum dubitavi; nunc vero ita recte mihi videnr distinxisse, nt Στομᾶς et Φυσκίων duorum sint hominum nummina eaque vere Aetolica. Στομᾶς enim est cui magnum os natura largita est; στοματᾶς dicunt Graeci qui nunc sunt; cf. μετωπίας, ὠμίας, πωγωνίας, κεφαλᾶς, Κοννᾶς et Latinorum Labeo, Frontn, Capito, Naso. Undecim igitur sicut in tit. 41 Aetolorum erunt legati. — Calliclem illum Calliclis filium, qui Athenis in Aetoliam migraverat, iam satis novimus. Ad eundem enim, nisi forte avum et nepotem cognomines distingui mavis notatione prorsus eadem descriptos, pertinent tituli Ross. 70, Leak. 9, nnstri 41 et 42, qui praescriptos magistratus si exceperis, in ceteris fere nihil differunt (in tribus illis bonores prorsus iidem tribnuntur Callicli; in tit. 42 προδικίας loco προξενία inseritur). Adde quod in tit. 60 a civitate Delphica quotquot proxenis et bene merentibus tribui solebant honores in eundem Calliclem conferri videmus, nt profecto miremur, quo casu factum sit, ut Atheniensis ille omnibus honoribus Delphicis cumulatus in lapidibus toties redeat.

43.

Πλείστωνος ἄρχοντος Πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων τῶν περὶ Μάχωνα, Ξεννίαν, Οἰκιάδαν, Στραταγὸν ἔδωκαν οἱ ἱερομνάμονες Μενεκρατί[δ]ᾳ, Μελενθίῳ Λαμιέοις αὐτοῖς κ[αὶ ἐκγόνοις] προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀτέλειαν ἐπιμε[λ]ομένοις - - - - - - τὸν κ[ό]σμον τᾶ Ἀθάνᾳ τᾶ Πρεναίᾳ.

Edidi in Mus. Rhen. 1842 pag. 114. Initio tituli praepositio ἐπὶ praeter consuetudinem omissa est. Hieromnemones tantummodo Aetolorum afferuntur, qua de re supra exposui. Similem praescriptorum formulam reperimus in aliquot Cycladum lapidibus sicut οἱ ἄρχοντες οἱ περὶ τὸν δεῖνα ap. Ross. II, 25 cf. eiusdem de antiquitatibus Sicini insulae libellum pag. 10; οἱ πρυτάνεις οἱ μετὰ τοῦ δεῖνος in titulo Pario Ross. 147. Vs. 3. Μενεκρατί[δ]ᾳ, Μελενθίῳ melius est quam quod Mus. Rhen. l. l. scripsi Μενεκράτει καὶ; dissolute enim nomina in titulis componi solent cf. titt. 49, 51, 52, 55, 58. Eidem versui extremo apposui κ[αὶ ἐκγόνοις] a lapicida, nt videtur, omis-

sum, qui quo modo falsus sit, facile perspicies, si in sequenti versu singulos honores coniunctione *καὶ* insolentius coniunctos esse animadverteris. In fine versus quarti plura periisse ratus scripseram *ἐπιμε[λητᾶις γεν]ομένοις*, sed integrum esse apparet ex n. 45 neque quidquam addendum erit quam littera λ, cuius quaedam umbra initio versus quinti in lapide superest. De sequentibus quae olim conieceram *καὶ [παρ]ασ[κευασαμέν]οι[ς] τὸν κ[ό]σμον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ* a vero proxime absunt. Vid. ad n. 45.

44.

Ἄρχοντος Πλείστωνος, βουλευόντων [Πραό]χου?, Ἀριστείδα, Ἐφαρμόστου.

Tituli eiusdem anni fragmentum, sed coniungendum cum titulo 49 ubi videas quae adnotavi.

45.

Ἐπὶ Καλλικλέος ἄρχοντος, Πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Νικιάδα - - -, - - -, Λέωνο[ς?, Κ]ρινολάου, Ἀντιλέωνος, - -, [Νι]κάνδρου, Δελφῶν Δεξί[ππ]ο[υ], - - Φαιάνδρου, Γερμ[ανικοῦ?] - - Λακεδαιμονίων - - [ἔδωκαν οἱ ἱερο]μνάμονες τῷ δεῖνι - - [Λοκρῷ ἐκ Ναυ]πάκτου? αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προ[δικίαν] καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀτέλειαν πάντων [κ]αὶ σκανὰν ἐμ Πυλαίᾳ τὰν πρώταν ὑπάρχειν [αὐ]τῷ ἐπιμελομένῳ - - - - - [τ]ὸν [κόσ]μον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ.

Vs. 6 ΦΑΙΑΝΔΡΟΥΓΕΡΜ prius nomen integrum videtur; extremis litteris non omnino confido neque enim Romanum nomen in hoc titulo inveniri credo. Vs. 8 post [ἱερο]μνάμονες perscriptus erat in quem honores Amphictyonici conferuntur; nomen cum patria ita fere poteris restituere: [Μ]εντο[ρίδᾳ Ἀριστομ]ένεος [Λοκρῷ ἐκ Ναυ]πάκτου, sed paternum magnopere dubium est, quum nihil constare videatur nisi nomen illud fuisse vel cum *μένος* vel cum *σθένος* compositum; namque in terminatione *ενεος* prius epsilon pro certo habeto, quare uncis exclusi. Vs. 12 post *ἐπιμελομένῳ* in lapide haec: ΚΑΤΑΤΑΣΚΕ . . ΟΝΕΡΓΟΝ . . ΥΜΟΝΤΑΙΑ ΘΑΝΑΙΤΑΙΓΡΟΝΑΙΑΙ, quae cum antecedentibus sic coniungo: *ἐπιμελομένῳ κα[ὶ κ]ατασκε[νάξ]ον[τι τ]ὸν [κόσ]μον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ.* In quibus prima emendatio lenissima est, siquidem eorundem ductuum repetitio aut legentis aut inscribentis oculum facillime potuerunt fallere. Longe durius est quod in fine participii duae litterae mutandae erant; namque tertiae (Τ pro Γ) mutatio est nulla. De sequentibus ne quis dubitato; spatium enim quod vacuum est ante nomen deae nunquam habuit litteras inscriptas. Hoc titulo quomodocunque restituto paucis redeundum est ad titulum 43, cui si non eandem, tamen quam simillimam clausulam restituendam esse apparet; quare sic scripserim: *ἐπιμελομένοις καὶ κατασκευασαμένοις τὸν κόσμον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ.* Ἐπιμέλεσθαι est *ἐπιμελητὴν εἶναι.* In utroque titulo quae ad Minervae sacra Delphica pertinent, quamquam paucissima, magnopere memorabilia sunt. Praeterquam enim quod illorum sacrorum et ipsos Amphictyones curam habuisse patet, cognomen Minervae Delphicae, de quo inter viros doctos tan-

tum disputatum est, nunc ipsorum Delphorum manu scriptum habemus illamque formam Delphis receptam fuisse novimus, quam ut veram et antiquiorem tuitus est Müllerus in Encycl. Halensi s. v. Pallas Athen. p. 101. De situ templi Minervae Pronaeae egit Ulrichsius (Reisen und Forsch. I, cap. IV atque in appendice) ibique de fragmentis templi nuper repertis retulit; quae fragmenta si recte ad illam aedem referuntur, templum fuit rutundum cum prostylo; id quod cum iis, quae de eius pronao Pausanias memorat, pugnare videtur. Res nondum composita est. Postremo loco de honore Delphico σκανὰ ἐμ Πυλαίᾳ ἁ πρώτα hoc unum moneo, fieri posse ut non de domicilio sed de coenaculo cogitandum sit cf. Haas. ad Xenoph. de r. p. Lacedaem. XV (XIII), 4, pag. 253 (contra Müll. Dor. II, 107). Schömann. Ant. iur. publ. Gr. p. 127, 26. Haec addas velim ad pag. 55.

DECRETA DELPHICA.

46.

Θεοί. Ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ Εὔι[ος? Εὐ]τύχωνος Ταναγραῖος ἱερομναμονήσας εὐεργέτας ἐγένετο τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τὰ δίκαια πράσσων, δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, ἀσυλίαν, ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς, προεδρίαν ἐμ πάντεσσι τοῖς ἀγώνεσσι, οὓς ἁ πόλις ἄγει καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλο[ις] εὐεργέταις καὶ προξένοις· ἄρχοντος Ἡρακλείδα, βουλευόντων Στράτωνος, Κλευφάνεος, Ἀθάμβου Αἰνησίδα.

47.

Θε]ο[ί. Δελφοὶ ἔδωκαν] - - Ἀρχιπόλιος - - - - - - αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξ[ενίαν, προμαντεί]αν, προεδρίαν, προδι[κίαν, ἀσυλίαν], ἀτέλειαν πάντων καὶ [τὰ ἄλλα πάντα] ὅσα ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βουλευόντ[ων] Ἀγάθωνος, Κρ[ί]τωνος, [Π]ιστοκράτευς.

Vs. 1 ΛΙΟΜΩΙ fort. [Εὐν]όμῳ; primam litteram minus certam esse in schedis significatum est. Adiectivi quo patria notatur nihil superest nisi terminatio —ίοις. Quod ultimo loco restitui nomen legitur in C. Inscr. I t. 185, 187, 270, III, 12.

48.

Δελφοὶ ἔδωκαν Λυκόφρονι Πολυάρχου N[α]ξ[ίῳ] αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, εὐεργεσίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Πλείστ[ωνος vel Πλεισταίνου], βουλευόντων Ἀριστομάχου, - -, Στράτωνος Λυσιάδα.

Vs. 6 post Ἀριστομάχου: . . Α - - - - ΔΑ ex his tribus litteris si totum senatorem eum patre restituere fas est, scripserim: Ἀθ]ά[μβου Αἰνησί]δα id quod eum spatio optime convenit. De honore εὐεργεσίας dictum est pag. 54.

49.

Δελφοὶ ἔδωκαν Μολύκκῳ Ἀμενέ[α] Θ[εσσ]α[λῷ] ἐγ Λαρίσας καὶ τοῖς υ[ἱ]οῖς Ἀμενέ[α], Ἀδά[μαν]τι, Ἀσάνδρῳ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδ[ρ]ίαν, προδικίαν ποτὶ Δελφούς, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ [τὰ ἄλλα πάντα] ὅσ[α] ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέ[ταις]· ἄρχοντος Πλείστωνος, βουλευόντων - - ΧΟΥ Ἀριστείδα, Ἐφαρμόττου - - - - ΔΑ . . Υ - - - -

Ἀμενέας est Ἀμεινέας; de voce ἄμενος, amoenus v. Math. Gramm. I §. 135. Ἀμεύνων nomeo reperitur io titt. Lam. Ἀμηνέας in tit. Tegeat. 1526. De nominibus in εας et ιας Lobeck. Paralipp. p. 339; Keil. Anal. p. 71. Magistratuum postscriptorum quae supersunt fragmenta quum in schedis Mülleri a prioribus paullo remotiora essent, post exscriptas titulorum tabulas huc pertinere intellexi.

50.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πολεμαινέτῳ Πολεμαινέτου Μελιταιεῖ αὐτῷ καὶ [ἐκ]γόνοι[ς] προξενίαν - - - -

Reliqua abrasa sunt propter titulum, ut videtur, decimum quintum proxime subscriptum. — Melitaea oppidum Phthiotidis de quo vid. Steph. Byz. s. v. Μελιταία. Thucydid. IV, 78; Strab. p. 432, 434. Nomina in αινετος tetigerunt Lehrs. de Aristarch. p. 291; Keil. Anal. p. 152.

51.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀρτεμιδώρῳ Ἀγήμονι? - - - Μενύλ[λ]ῳ Ἀλαβανδεῖ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρ[χ]έλα, βουλευόντων Καλλικλέους, Ἀριστομάχου, Νικοδώρου.

Ἀρχέλας restitui e C. I. 165 vs. 7. — Nomina vs. 1 nescio quo modo restituam: ΑΓΗΜΟΝΙ . . . ΦΟΙ; etiam quod proximo loco scripsi Μενύλλῳ non omnino certum puto.

52.

Θε[οί]. Δελφοὶ ἔδωκαν Ποσειδωνί[ῳ], Ἡρακλειοδώρῳ, Ἀπολλοδώρῳ, Ξανθίππῳ Καλανίκου Ἀμφιπολί[ταις] αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ξενοχάρευς, βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλευφάνευς.

Nomen Ξανθίππῳ quod primo versui superscriptum est, non dubitavi quin ante genitivum Καλλινίκου inserendum esset, quum quatuor Amphipolitani eodem patre nati afferri viderentur.

53.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀσκληπιάδῃ Γοργίου Φοίνικι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ξενοχάρευς, βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλευφάνευς.

54.

Δελφοὶ ἔδωκαν Τελέσ[ι]? Νικαρίωνος Αἰτωλῷ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ξενοχάρευς, βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλευφάνευς.

Τέλεσις i. e. Τελεσίας Athen. I, 24 f. Possis etiam: Τελέσ[ω]νι Καρίωνος.

55.

Θ[ε]ο[ί.] Δελφοὶ ἔδωκαν Λυάνδρῳ, Ὀνυμακλεῖ Ἀναξί[λα] Αἰγινάταις αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἆλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐ[κ]λέους, βουλευόντων Ἀγήτορος, Ξενοδώρου, Θρασυμάχου, Ἀρισταγόρα.

Nominis Λύανδρος prima littera non prorsus certa est. Ἀναξίλας in tit. C. I. 165 bis legitur. In distinguendis senatorum nominibus hic ut alibi rationem omnino certam invenire non potui. Pro Ξενοδώρου mallem Ξενοδόκου collato tit. 61.

56.

Θεο[ί.] Δελφοὶ ἔδωκαν προμαντεία[ν Ἀλε]ξανδρειεῦσι τοῖς ἀπ' Αἰγύπτου βασι[λεύ]οντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου Βα[σι]λέως, ἄρχοντος Ἀρισταγόρα, βουλευόντων Χαριξένου, Ξένωνος, Θευδωρίδα.

Ptolemaeus est Philadelphus ut videtur, cf. pag. 8. Hamilton Aegyptiaca p. 161.

57.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Εὐβίῳ Ἀλύπου Λοκρῷ ἐγ Λ[α]ρύμνας αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προε[δρία]ν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ [ἄλλα ὅσα] καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρχιάδα, βουλευόντων Ἀρισταγόρα, Ἀρχιδάμου, Δάμωνος.

Larymna, quum hi tituli scribebantur, nondum ad Boeotos descivisse videtur. Cf. Pausan. X, 23, 4 *συνετέλει ἐς Ὀποῦντα ἡ Λάρυμνα τὸ ἀρχαῖον· Θηβαίων δὲ ἐπὶ μέγα ἰσχύος προελθόντων, τηνικαῦτα ἑκουσίως μετετάξαντο εἰς Βοιωτούς.* Vid. Ulrichs Reisen u. Forsch. p. 229.

58.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Δημητρίῳ, Ἀμύντᾳ [τοῖς]? Φίλωνος Σαμίοις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλ[ε]ιαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλο[ῦ,] βουλευόντων Ἀγάθωνος, Κρίτωνος, Ἀμύντα.

59.

Θεοί· Δελφοὶ ἔδωκαν Πλειστταίνῳ Ῥυσιάδα Αἰτωλῷ αὐτῷ καὶ ἐκγ[ό]νοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀθάμβου, βουλευόντων Ἀρισταγόρα, Δάμωνος, Πλείστωνος.

60.

Θεοί· Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλικλεῖ Καλλικλέους Ἀθηναίῳ οἰκοῦντι ἐν Αἰτωλίᾳ ἱεροκήρυκι τῶν ἱερομναμόνων καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντες Δίωνος, βουλευόντων Ἐχεκρατίδα, Ξένωνος, Εὐίππου.

De Callicle cf. ann. ad tit. 42.

61.

Θε[οί]· Δελφοὶ ἔδωκαν Νικάνδρῳ Νικάνδρου Σκαρφεῖ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέος, βουλευόντων Ξενοδόκου, Θρασυμάχου, Ἀρισταγόρα.

Σκάρφη i. q. *Σκάρφεια* oppidum Locrensium Epicnemidiorum, de cuius situ egit Leak. Trav. N. Gr. II pag. 178. Cf. Strabo pp. 60, 426. De cognomini oppido Boeotico hic non cogitandum est.

62.

Θεοί· Δελφοὶ ἔδωκαν [Κ]λευμένει Κρε[ύ]θωνος Κοτταεῖ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προ[μαν]τείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα

ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πρ[ο]ξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, [βουλευόντων] Κρίτωνος, Ἀγάθωνος, Ἰατάδα.

Patria Cleumenis mihi prorsus ignota est; de scriptura noli dubitare.

63.

Θεοί· Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀμφιλόχῳ Πολυΐδου Θεσσαλῷ ἐκ Γύρτωνος αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις [προξενίαν, προ]μαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα [καὶ τοῖς ἄλλοις] προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέος, βουλευόντων Ξεν[ο]δόκου - - Μένητος· κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ τῷ ἀδελφῷ Ἀμυθάονι.

64.

Δελ]φοὶ ἀνενέωσαν τὰν πάτριον προξενίαν καὶ θεαροδοκίαν Τελεσίᾳ Στράτωνος Οἰτυμαίῳ καὶ ἔδωκαν αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, θεαροδοκίαν [εὐεργέ]τᾳ ἐόντι, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Νικοδάμου, βουλευόντων Ἀμύντα, Κλεοτίμου, Ἐτυμώνδα Ἀμύντα.

Edidi Mus. Rhen. 1842 pag. 116. De theorodocia confer Böckh. ad C. I. Vol. I. p. 822 B; de patria Telesiae Leak. Trav. in N. Gr. III, 178, 224.

65.

Δελφοὶ ἔδω]καν [Ἀγορ]ακράτ[ῃ? Ἀ]γορακλέος Ῥοδί[ῳ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις] προξενίαν, προμαντείαν, [προεδρίαν, προ]δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων [καὶ τἄλλα ὅσα καὶ] τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· **cetera desunt.**

66.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πυθοκλεῖ Πιστ[οκράτευς?] - - αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, [προμαντείαν], προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βουλευόν[των] Ἀγνία, Εὐκλέος Παρνασσίου, Ἀρισταρχίδα.

67.

- - - καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σ[εβαστῶ]ν καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφι-[κτυό]νων [κ]αὶ ἄρχων τῆς ἱερᾶς Ἀκτιακῆς βουλῆς Τιβ. Κλαύδ[ιος] υἱὸς πόλεως, Κλεόμαχος, Φιλόκαισαρ καὶ Φιλόπατρις, Νεικοπολείτης τὸ ἀνάλημμα τό τε ἔσω

τὸ ὑπὸ τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὸ ἔξωθεν ἐποίησαν ἐκ τῶν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος τόκων καὶ προσόδων.

Hic lapis non ad eundem murum pertinet sed paullo superius repertus est. Etiam argumento titulus differt a prioribus; quantum enim ex hoc fragmento colligitur, opus quoddam publicum perfectum indicat, in eorum, ut videtur, honorem scriptus, qui illud perficiendum curaverunt. Aetas est primum p. Chr. saeculum. Ἀνάλημμα hoc loco non est solarium, ut in tit. C. I. Iasensi 2681, sed muri substructi intelligendi sunt sicut in tit. 1104 ubi de templis Isthmicis agitur: II. Λικίνιος τοὺς ναοὺς καὶ τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσκεύασεν. Huiusmodi opera Delphis quam maxime requirebantur. Hic enim totus locus ut supra diximus adeo declivis est, ut siquid splendidius et solidius sive aedificandum sive exornandum erat, magnis substructionibus artificiosa quaedam planities conformanda fuerit. Statuarum silva, quarum vel Plinii aetate plus tria millia supererant, proxime circa templum Apollinis in edito planoque loco disposita erat, quare a Brenno ex Boeotia advenienti eminus conspici poterant. Cf. Ulrichs Reisen pag. 61; Iustin. 24, 7. Hanc statuarum aream (τὸ ἀνάλημμα τὸ ὑπὸ τοὺς ἀνδριάντας) aliamque exterius sitam aut eiusdem areae varias partes exstruendas novisque muris fulciendas cum aliis aut cum altero aliquo, cuius nomen periit, susceperat ille Tib. Claudius e reditibus et usuris Apollinis Pythii. Honores quibus functus esse dicitur maxime memorabiles sunt, quum neque curatorem concilii Amphictyonici neque praesidem senatus Actiaci aliunde novimus. Hunc senatum (ἡ ἱερὰ Ἀκτιακὴ βουλή) tantummodo ad sacra Actiaca ludosque illic institutos sollemniter celebrandos pertinuisse arbitror; fortasse ipsi Amphictyones illa aetate sacrorum illorum curam atque praesidium habebant. De Apolline Actio eiusque religione qui scripserunt, memorantur a Böckhio in annot. ad t. 1793. Vol. II p. 2 A. Edidi hunc tit. Mus. Rhen. l. l. p. 111.

TITULI DUO ERYTHRAEORUM IONUM DELPHIS POSITI.

68.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· στρα[τη]γῶν, πρυτάνεων, ἐξεταστῶν γνώμη· ἐπειδὴ Νεοπτόλεμος Φύσκου Αἰτωλὸς πρόξενος ὢν καὶ πολίτης ἡμῶν, παραγ[ε]νομέν[ων] εἰς Θερμοπύλας τῶν πρεσβευτῶν Πυθαγόρου, Ἐπικούρου, Λάμπωνος καὶ ἐ[μφ]ανισάντων περὶ ὧν ἦσαν ἀπεσταλμένοι, συνεβούλευέν τε καὶ συνέπραττεν φιλοτίμως [ἃ ἦν] χρήσιμα τῇ πόλει καὶ ᾤετο δεῖν ἡμᾶς ἀποστεῖλαι πρεσβείαν πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν περὶ τῆς πόλιος καὶ τῆς καταδίκης καὶ αὐτὸς ἐπηγγείλατο συναντιλήψεσθαι τῶν τῆς πόλεως συμφερόντων· ὅπως οὖν ὁ δῆμος φαίνηται τιμῶν τοὺς προαιρουμένους εὐεργετεῖν τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀγαθῇ τύχῃ [δεδόχθαι τῇ] βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Νεοπτόλεμον Φύσκου καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν δῆμον· ὅπως

δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ ὁ στέφανος ἀναγραφήσεται εἰς [σ]τήλην καὶ ἀνα[τε]θήσεται ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιμεληθήτωσαν οἱ πρεσ[βευταὶ] Πυθαγόρας καὶ Ἐπίκουρος καὶ ἐπιγραψάτωσαν· ὁ δῆμος ὁ Ἐρυθραίων τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Νεοπτόλεμον Φύσκου Αἰτωλόν· ἀναγγειλάτωσαν δὲ καὶ οἱ ἀγωνοθέται τὸν στέφανον τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Σελευκείοις· ταῦτα δὲ εἶναι εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως.

69.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· στρατηγῶν, πρυτάνεων, ἐξεταστῶν γνώμη· ἐπειδὴ Τιμοκράτης Τιμέου Ἐρυθραῖος τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις ἀεὶ διατελεῖ τὰ συμφέρον[τα] λέγων καὶ πράσσων τῇ πόλει ἡμῶν καὶ [νῦν] παραγενομένων πρὸς αὐτοὺς τῶν πρεσβε[υτῶν] Πυθαγόρου, Ἐπικούρου, Λάμπωνος, ἀποδειχθεὶς πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δήμου συνεπρέσβευεν καὶ συνέπραττε φιλοτίμως μετὰ τούτων, ἃ ἦν χρήσιμα τῇ πόλει· ὅπως οὖν καὶ ὁ δῆμος φαίνηται τιμῶν τοὺς προξένους τοὺς [προαιρουμένους] εὐεργετεῖν τὴν πόλιν, ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Τιμοκράτη[ν Τι]μέου καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνο[ί]ας τῆς εἰς τὸν δῆμον· ὅπως δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ ὁ στέφανος ἐνγρα[φήσεται εἰ]ς στ[ήλην] καὶ ἀνατεθήσεται ἐν Δελφοῖς ἐς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιμεληθήτωσαν οἱ πρεσβευταὶ Πυθαγόρας καὶ Ἐπίκουρος καὶ ἐπιγραψάτωσα[ν· ὁ] δῆμος ὁ Ἐρυθρ[α]ίων τῶν ἐν Ἰ[ωνί]ᾳ Τιμοκράτην Τιμέου Ἐρυθραῖον τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις· ἀν[αγγειλ]άτωσαν δὲ καὶ οἱ ἀγωνοθέται τὸν στέφανον ἐν τοῖς [Δι]ο[ν]υσίοις καὶ τοῖς Σελευκείοις· ταῦτα δὲ εἶναι εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως.

Uterque titulus optime conservatus; ubi litterae aliquot evanuerunt vel lapicidae incuria aliquid omissum est (ut in tit. 69 vs. 6 totum verbum προαιρουμένους) alterum ex altero ita emendavimus, ut nulla dubitatio relinqueretur. Quod in tit. 68 vs. 3 dedimus ἐμφανίζοντες, ex tit. Amorgino Rossiano (fasc. II, 122) depromptum est. Decreta sunt Erythraeorum Ionum, quorum adhuc nullum habuimus monumentum publicum; eponymi sunt strategi, quibus adiunctos vides πρυτάνεις et ἐξεταστάς. ἐξετασταὶ hoc loco non ii sunt qui copiarum recensum agunt ut in tit. C. I. 106, sed ii potius quos Aristoteles Polit. IV cap. extremo cum logistis et euthynis componit. Cf. Böckh. Oecon. publ. Ath. I p. 315. Miserant autem Erythraei Iones tres legatos Pythagoram, Epicurum, Lamponem Thermopylas ad Amphictyonum concilium; quam illic causam habuerint, nescimus, nisi quod in priore titulo verbum καταδίκη eo ducit, ut litem nescio quam apud commune Graecorum concilium Erythraeos gessisse multamque iis irrogatam esse suspicemur. Hoc certius est, concilium illud tum ita ab Aetolis pependisse, ut nihil assequi posse et aliis et sibi viderentur legati, nisi si ad eorum, qui tum Graeciae domini habendi erant, concilium quod Panaetolium teste Livio XXXI, 29 vocabatur, perrexissent. De tribus illis legatis, dum in Graecia

versabantur, qui consilio et facto meruerunt, his decretis honorantur, alter Neoptolemus Physci Aetolus, alter Timocrates Timeae Erythraeus ad Thermopylas, cuius urbis nulla aliunde notitia quantum scio ad nostra tempora pervenit. Honores utrique iidem iisdem verbis decernuntur. De inscriptionibus ita cautum est, ut totum decretum Erythraeorum in hoc muro, illa vero, quibus honores maxime continerentur, *τὰ διαφέροντα*, ut aiunt, *τοῦ ψηφίσματος*, in peculiari quadam columella inscripta fuisse putandum sit. Eiusdem inscribendi rationis insigne exemplum est marmor Stratonicense apud Böckh. 2715 ubi cf. ann. ad tit. B et universe de *στήλαις ἀντιγράφοις* Franz. Elem. p. 316. Praeterea proclamatio (*ἀναγόρευσις*) iubetur fieri in Dionysiis et Seleuciis. *τὰ Σελεύκεια* hinc primum innotuerunt. Postremo, ut videtur, urbi Delphorum decreta manu scripta traduntur, ut in archivo publico reposita asserventur: *ταῦτα δὲ εἶναι εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως.* Sed vide simillimam formulam apud Böckh. Urkunden üb. das Att. Seewesen pag. 467 sq.

APPENDIX I.

PAPYRUS AEGYPTIACUS.

Apud Young. Hieroglyphica tab. XLVI, cui editor haec subscripsit: Act of manumission brought from Egypt by Sir Archimbald Edmonstone Bar^t.

Ὑπ[ατ]ευόντων δεσποτῶν ἡμῶν Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ζ' καὶ Κωνσταντίου τοῦ ἐπιφανεστάτου Καίσαρ[ος] τὸ γ'
Τυβὶ ιζ τῆς ιγ' ἰνδικτιόνος ἐν Ἐλεφαντίνῃ πόλει τῆς ἄνω Θηβαΐδος
Αὐρηλία Τηρουτηροῦ Πάσμητος μητρὸς Τσενπαχνούμεως ἀπὸ Ἐλεφαντίνης πόλεως μετὰ συνεστῶ[τος
τ]οῦ κυρίου αὐτῆς ἀνδρὸς Αὐρηλίου Δωροθέου Σερήνου ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως Αὐρηλίῳ Σαραπάμμωνι
μητρὸς Ταπάμωνος καὶ Τκαλητῇ? ἐκ μητρὸς Θαήτιος καὶ ἡ ταύτῃ? θυγατρὶ Αὐρηλίᾳ Λουτίᾳ γενόμενοί
μοι δοῦλοι ὑπὲρ τοῦ ἐπιβάλλοντός μοι μέρους χαίρειν. ὁμολογῶ ἑκουσίως καὶ αὐθαιρέτως καὶ
ἀμετανοήτως ἀφιέναι ὑμᾶς ἐλευθέρους τοῦ ἐπιβάλλοντός μοι μέρους ὑπὸ γῆν καὶ οὐρανὸν κατ' εὐσέβιαν
τ[οῦ π]ανελεήμονος Θεοῦ, ἐλθόντες εἰς ἐμὲ ἀπὸ κληρονομίας τῆς μητρός μου ἀπο τοῦ νῦν ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον
καὶ ἀν[θ'] ὧν ἐνεδείξασθέ μοι κατὰ χρόνον εὐνοίας καὶ στοργῆς ἔτι τε καὶ ὑπηρεσίας· [τ]ρέπεσθε οὖν ὑμᾶς
κατὰ τὸ προκείμενόν μου μέρος καθὼς προεῖπον καὶ νέμεσθε εἰς οὓς ἐὰν βούλητε τόπους ἀκωλύτως
καὶ ἀνεπιλήμπτως. εὐδοκεῖν γὰρ καὶ πείθεσθαι ἐμὲ τὴν ἐλευθεροῦντα τοῖς ἐλευθερουμένοις εἰς
τήνδε [τ]ὴν ἐλευθέρωσιν ἥκειν τοῖς ἐλευθερουμένοις, καθὼς προδεδήλουται, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν
ἐσο[μ]έ[νο]ις εἴτε ἐπὶ θηλείοις τέκνοις εἴτε ἐπὶ ἑτέροις ἐκγόνοις μήτε μὴν οἷς ἐὰν κτήσησθε τρς?
μη[δὲ] παρευρέσει μηδεμιᾷ ἐντεῦθεν ἀκώλυτον ἔσται τῆς δουλείας καὶ μὴ ἐξέσται δὲ μηδενὶ τῶν
ἐμῶν κληρονόμων ἅπαξ ἁπλῶς ἀντιλέγειν μου ταύτῃ τῇ εὐσεβείᾳ περὶ μηδενὸς κατὰ μηδένα τρόπον

ἐκ μηδεμιᾶς ἀφορμῆς τὸ? καθόλου δι' ἣν καὶ αὐτοὶ τῷ χρόνῳ ἐνδείξων μοι εὔνοιαν καὶ φιλοστοργ[ίαν],
κα[ὶ] αὐτὴ ἀμοιβόμενος τὰς ἀμοιβὰς ἑκὼν καὶ πεπισμένη ἧκεν εἰς τήνδε τὴν ἐλευθερίαν ἥνπερ
ἐθέμην κυρίαν καὶ βεβαίαν ἁπλῆν γραφεῖσαν πανταχοῦ ἐπιφερομένην ἐφ' ὑπογραφῆς ἐμοῦ Δωρο-
θέ[ο]υ τοῦ ἀντρὸς αὐτῆς πρὸς αἰωνίαν ὑμῶν ἀσφάλειαν, καὶ ἐπερωτηθεῖσα ὡμολόγησα
Αὐρηλία Τηρουτηροῦ Πάσμητος ἡ προκειμένη ἐθέμην τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐδοκῶ? πᾶσι τοῖς ἐνγεγραμμένοις
ὡς πρόκειται· Αὐρήλιος Δωρόθεος Σερήνου ὁ προγεγραμμένος ἀνὴρ αὐτῆς συνέστην τῇ γυναικί μου καὶ ἔγραψα
ὑπὲρ αὐτῆς γράμματα μὴ εἰδηείης· Αὐρήλιος Νιμισθεὶς? Ἀμμωνᾶτος μαρτυρῶ· Αὐρήλιος Ἀμμωνίου
Σωκράτους μαρτυρῶ· Αὐρήλιος Φιτουσίας Ἀντωνίου μαρτυρῶ· Αὐρήλιος Κύριλλος Πακτίου μαρτυρ[ῶ]·
Αὐρήλιος Τιμόθεος Ἀπολλωνίου τῶν προεστώτων Ἐλεφαντίνης μαρτυρῶ.

Titolum hunc papyraceum, quum neque ab alio quoquam, quantum scio, explicitus sit et multa habeat cum iis quae de manumissionum Graecorum supra exposui comparanda, libello meo non inepte adiungi posse putavi. Dixerunt de eodem C. O. Müller. (Gött. Gel. Anz. 1827 p. 1527); G. Ad. Schmidt. (Die Griech. Papyrusurkunden etc. pag. 298 sq.). Annus scriptionis est p. Chr. 354 Coss. Constantio Aug. VII Constantio Caesare III. Commentarium addere meum non est; satis habui suis locis notavisse ubi lectio minus certa videbatur. Scripturam nusquam mutavi nisi quod ista hic illic subscripsi; emendatis enim barbarismis, qui plurimi sunt, quaenam fuerit quarto p. Chr. saeculo Graeci sermonis Elephantinae condicio, minus luculenter hoc documento probaretur.

APPENDIX II.

DE DIALECTO DELPHICA.

Quamquam illa aetate, qua tituli Delphici, qui ad nostra tempora pervenerunt, tantum non omnes scripti sunt, dialectorum Graecarum varietas iam magis magisque evanescere coeperat et Delphis quoque quae ipsis aut propria aut cum aliis Doriensium maxime et Aeolensium dialectis communia erant, cum vulgaris Graecitatis formis saepissime miscebantur, tamen non paucae supersunt in titulis nostris formae insolentiores, antiqui et sinceri sermonis Delphici reliquiae quaedam minime contemnendae. De Delphica autem dialecto qui primi dixerunt, recte illi eam a ceterorum Phocensium sermone distinxisse mihi videntur; quantumvis enim in hac monumentorum inopia quid interfuerit, accurate definiri nequeat, nihil tamen verisimilius est quam fuisse aliquam sermonis differentiam. Delphi enim qui cum Phocensibus minime volebant confundi nomenque Phocicum aversabantur (*οἱ Δελφοὶ πεφεύγασιν ὀνομάζεσθαι Φωκεῖς* Paus. IV, 34, 6) mirum esset si religione, moribus, universa re publica a Phocensibus differrent, lingua non differrent, qua nihil accuratius solet nationem atque origines indicare. Ingeniose igitur locum quendam Ioannis Grammatici (236 b), ubi haec sunt: *Δωρίδι χρῶνται Ῥόδιοί τε καὶ Κῷοι καὶ Πελοποννήσιοι καὶ Κρίσκοι καὶ Σικελοὶ καὶ Λιβύες καὶ οἱ τὴν ἤπειρον λεγομένην οἰκοῦντες*, ita emendare conatus est Ahrens V. Cl. ut pro *Κρίσκοι* proponeret *Κρισαῖοι* (De diall. Aeol. p. 2 not. 6; cf. p. 238 in fine). Cui emendationi si fidem babemus, *Κρισαῖοι* intelligendi sunt non tantum urbis illius incolae sed omnes qui a Creticis advenis originem ducentes hanc quasi coloniam Apollineam Doricam circa Parnassum montem constituunt, cuius antiquissima sacra Crissaea ferebantur. Cf. Müller. Dor. I, p. 210. Quantopere autem ad Doridis dialecti similitudinem accesserit sermo Delphicus, e monumentis Delphicis primum ostendit Müllerus l. l. II p. 532. Deinde postquam etiam his studiis novum et praeclarum subsidium exstitit in Corpore inscriptionum Böckhiano, dialecti Delphicae formas memorabiliores et eas maxime, quae cum Aeolicis dialectis quandam cognati-

onem prodere viderentur, illinc congessit Ahrens l. l. p. 236. Huc e titulis nostris haec fere addenda sunt. Inter consonantium et vocalium mutationes nihil memorabilius est quam illud π pro β positum in nomine Ποϊτρόπιος, siquidem hoc recte explicuimus pag. 30. Quod autem aliquis opposuerit eadem ratione Delphis non Βουκάτιος sed Ποϊκάτιος scribendum fuisse, hinc explicationem meam nondum refelli putaverim. Etenim quis fieri posse negabit, ut alius mensis vetustior, alius recentior magisque vulgaris forma apud eandem gentem simul in usu fuerit? Ceterum praeter formam πούλιμος, quam e Plutarcho supra apposui, conferas antiquam scripturam ΓΥ in nummis Byzantiis, de quibus eleganter disputavit Pinder V. Cl. (Médailles restituées à Byzanze in Ann. Inst. Rom. 1834 p. 307); idem e grammatico Graeco Bekkeri (Anecd. III p. 1186) haec attulit: Βύζας, Βύζαντος — Πύζας, Πύζαντος. Quam scripturam non cum Pindero ad Thracicam quandam pronuntiationem retulerim, sed ad Doricam Byzantiorum originem, quam eorum sermone maxime expressam fuisse e decreto apud Demosthenem de cor. p. 255 constat; Müll. Dor. II p. 531. De iis consonantium mutationibus, quae in fine vocabulorum propter sequentium initia factae sunt, quum in palaeographiae magis quam in dialectorum doctrinam cadant, supra paucis exposui (pag. 9). Vocalium ratio ab Atticorum usu diversa maxime haec est: ᾰ pro ε, sicut in ἱαρός, ἱαρεύς, κά; ᾱ pro ω — πρᾶτος, Θεαροδοκία, ἰδιωτᾶν; ᾱ pro η — πλάν, ψάφισμα, τιμᾶς etc., (ubi praepositionis *pro* usum, vulgarem quidem in hac dialectorum doctrina sed minime commendandum, breviloquentiae studio excusari velim, cf. Gies. Dial. Aeol. p. 33 alibi); $\overline{\text{ευ}}$ et $\overline{\text{εο}}$ variant — Κλεύδικος, Κλεόδικος, Κλευφάνευς, Πιστοκράτευς etc.

In declinatione nominum nota primum genitivos substantivorum 3 decl. in $\overline{\text{κλης}}$ exeuntium Ionico more formatos, ut Σωκλέος 2, Τιμοκλέος 12, Θρασυκλέος 12, 25, 30, Ἀριστοκλέος 8, 12; deinde nomina in $\overline{\text{ης}}$ non contrahentia Ἀνδροξένεος 2, Καλλικράτεος 1702, 1704, Ἀπέλλεος 30; cf. in tit. Dorico 28 Ἀριστομένεως, si lectio certa. Φυσκέος in tit. 7 num a Φυσκὴς an Φυσκεὺς fiat non patet; sed hoc probabilius. Nomina in $\overline{\text{ηρ}}$ syncopen non admittunt Θυγατέρος 7, 10. Metaplasmi exempla sunt non pauca; notissima sunt e Corp. Inscr. ἀγώνοις et ἐντυγχανόντοις (cf. πωλεόντοις 16 ὄντοις 30), de quibus dixit Ahrens l. l. p. 236; ubi quod has formas quadam contractione ex antiquiore $\overline{\text{οντεσσι}}$ natas esse putat atque cum Latinorum quis, poëmatis comparat, minime mihi probandum videtur. Immo tota haec ra-

tio, qua a tertia in secundam declinationem transitur, ad metaplasmos referenda est, quorum haec solet esse caussa atque natura, ut lingua difficiliores formas atque incommodas quasi repudians alias easque tractatu faciliores substituat; id quod ita maxime fit, ut stirpi nominis vocalis annectatur. Hinc simul explicatur cur nusquam magis quam in dativis plur. tert. declin. usus ille invaluerit; cf. etiam ἀστιέοις 3 Λαμιέοις 43. Eodem igitur revocaverim formam μάρτυροι (μάρτυρες apud nos tantum 14, 29), quae forma quum Homerica sit, eadem hanc metaplasmi rationem docet antiquissimam esse. De toto hoc genere, cognatis linguis in comparationem adhibitis, disputavit nuper Georgius Curtius frater meus in libello de nominum Graecorum formatione (Berol. ap. Ferd. Dümmler. 1842) pag. 13-15; de nomine μάρτυρ et μάρτυρος idem dixit pag. 36.

E coniugatione haec notavi: tert. p. plur. in $\overline{\tau\iota}$ — ἔχοντι 4, 12; ποιέωντι 30; tert. plur. optat. duas formas habet insolentiores, alteram in $\overline{\text{οισαν}}$ ut παρέχοισαν, vulgo Alexandrinam habitam, notavit iam Böckh. p. 826; alteram παρέχοιν exhibent tituli nostri 12, 13, 31. Tert. plur. imper. act. plerumque in $\overline{\text{οντω}}$ exit, quam formam primariam esse grammatica comparativa docet; παρεχόντω, ὄντω sive ἐόντω (variat enim usus inter ἐοῦσαν, ἐόντω, ἐόντες formasque vulgares bisyllabas); eodem pertinet στεφανούντω in titulo Rhodio 2525; cf. tit. Astypal. ap. Ross. 159; Franz. Elem. p. 151; Math. Grammat. I p. 356 ed. alt. In verbis contractis solutae formae vulgo praeferuntur: ἐπιτιμέουσα 9, πωλεόντοις 16, αἰνεόντοις 30, ποιέωντι ibidem, συνευδοκέοντος saepissime; mirum est μαστιγώων, quod cum forma epica ὑπνώοντας potest comparari; vid. Buttm. Gramm. I §. 105 not. 6; συλέω et συλάω ita in usu sunt, ut illinc part. συλέων fiat, hinc aoristus ἐσύλασα; etenim videtur vocalis α ante vocalem in breviorem ε mutari, praeterea conservari; similiter μεναίνεον, μενοινᾷς. ζάω et ζώω in titulis legitur; hinc enim fit ζώῃ quod pag. 40 falso ζῴη scriptum est. In coniugatione in $\overline{\mu\iota}$ singulare est quod tit. 30 legitur ἀποδοῦσθαι, neque vero ex huiusmodi forma, si semel legitur, de dialecto quidquam efficitur; magnam enim lapicidarum in scribendis titulis de manumissione negligentiam iam passim notavimus. Hoc denique ad coniugationem addo, iota quod vocatur mutum coniunctivi personis numquam subscribi, quod haud scio an a dialecti ratione excusationem habeat. Articuli formae οἱ et τοὶ promiscue reperiuntur. Postremo inter praepositiones nomino ποτὶ (προδικία ποτὶ Δελφοὺς et saepius), unde ποτιτάσσω 30.

APPENDIX III.

NOMENCLATOR DELPHICUS.

Asterisco notavi quae in onomatologo Papiano (Pape Wörterbuch der Griech. Eigennamen Braunschweig 1842) non reperiuntur nomina. Numeris tituli significantur, minoribus nostri, maioribus Böckhiani; s. est archon eponymus; sen. senatur Delphicus; scr. scriba senatus; sac. sacerdos Apollinis.

* Ἁβροκλῆς νεωκόρος 13.
Ἁβρόμαχος a. 34, 1699 qui habent eadem praescripta; sac. 1704.
— Ἀθάμβου 8.
Ἀγαθοκλῆς Ἁρμοδίου 22.
— Πάτρωνος 23.
Ἀγάθων 1690, sen. 47.
Ἀγήσανδρος 2.
Ἀγησίλαος 5.
— Ταραντίνου sen. 4. 5. 6.
Ἀγήτωρ sen. 55.
Ἀγίων 1709b, sac. 8. 13, a. 23, sen. 1691.
— Ἀθανίωνος 2.
— Ἐχεφύλου 23, sen. 17.
— Κλεοδάμου 17, sen. 1. 13.
— Πολυκλείτου 7, sen. 15, a. 1700.
Ἀγνίας sen. 66.
* Ἀζάρατος 7, sen. 33.
Ἄθαμβος 8, sen. 46, sac. 29; 1702. 1704. 1706.
— Ἁβρομάχου sac. 11. 15. 26, sen. 31.
— Ἀθάμβωνος 7.
— Ἀθανίωνος 21.
— Αἰνησίδα sen. 46. 48.
* Ἀθάμβων 7.
* Ἀθανίων 21.
— Ἀνδροξένου 2.

Αἰακίδας 1706. 1721; sen. 2.
— Φιλαιτώλου 16, sac. 10.
Αἰγιάλη 1716.
* Αἰγύλος 1690.
Αἴθρα 5.
Αἰνησίας 1705.
* Αἰνησίδας 46. 48.
Αἰχμίων 1700.
Ἀλέξαρχος sen. 1691.
Ἀλέξων Ἄνδρωνος 22.
Ἄλκιμος sen. 18. 29.
Ἀμεινίας 40.
Ἀμύντας sac. 23.
— Εὐδώρου sen. 1704.
Ἀμφίστρατος s. 22.
— Ἀμφιστράτου a. 23.
Ἄναξις a. Ἄναξις 15. 10.
Ἀνδρόμαχος 1690.
Ἀνδρομένης Θεοδωρίδα 4.
— Βαθύλου 5.
Ἀνδρόνικος (Πραξία 10) sac. 2. 4. 5. 7. 12. 16-19. 21. 25. 27. 30.
* Ἀνδροξένης 2.
Ἄνδρων 1689 b, 22.
* Ἄνταλλος 10.
Ἀντιγένης a. 1701.?
— Διοδώρου 1702. 1703, sen. 1. 31.
Ἀντιγενίδας 9.
Ἀντίμαχος 19.

Ἀντίπατρος a. 1701 b.
Ἀντιφάνης? 16.
Ἀντιχάρης 7. 11.
* Ἀπίλλης, εος 30.
Ἀπολλώνιος 6.
Ἀρίστα 17.
Ἀρισταγόρας a. 1694, sen. 56.
* Ἀρισταρχίδας sen. 66.
Ἀριστέας scr. 13.
Ἀριστείδας sen. 44.
Ἀριστίων 24.
— Ἀναξανδρίδα s. 35.
— Ἀγίωνος 2, sen. 17.
— Νικάνδρου 4.
Ἀριστόβουλος 1699, sen. 1700. 1705.
* Ἀριστοκλέας 9.
Ἀριστοκλῆς Ἡρώνακος sen. 8.
Ἀριστοκράτης 1689 b, 1690.
Ἀριστόμαχος sen. 1691. 48. 51.
Ἄριστος 13.
Ἀριστώ 1709 b.
Ἀρίστων 1699.
— Δαμοφάνεος sen. 1700.
Ἁρμόδιος 22.
Ἀρτεμίδωρος 6. 16. 20.
Ἀρχέλαος 7. 14. 1709.
— Εὐδώρου sen. 1695.
Ἀρχίλας a. 51.
Ἀρχιάδας a. 57.
Ἀρχίας a. tit. Thiersch.

Nominibus Delphicis adiungimus Aetolorum nominum, quae apud nos leguntur, conspectum ad excolendam onomatalogiae quam dicunt Graecae scientiam, in quam nuper nonnulli viri elegantis et subtilis eruditionis praeclaram operam conferre inceperunt, multum hinc utilitatis proventurum esse rati, si in singulis Graeciae partibus quae maxime in usu fuissent nomina propria quantum fieri posset diligenter componerentur.

• Σθέννης 42.
Σμύλος 42.
• Στομᾶς 42.
• Στραταγός 42. 43. 1689.
• Σωκράτεια 22.
Τέλεσις? 54.
Φάλανθος 21.
Φιλόδαμος 42.
Φρίκων 40.
• Φυσκίων 21. 42.
Φύσκος 68.
Χῖος vid. ad n. 41.

Addimus denique hoc loco e titulis Lamiensibus, quos ex ephemeride Attica supra (p. 14 sq.) apposuimus, nomina memorabiliora.

Ἀγαθάνωρ.
Αἰσχρίων.
Ἀλέξων.
• Ἀμεύνων.
• Ἀμίλλας.
Ἀμμία.
Ἀμώμητος.
Ἄντανδρος.
Ἀντικράτης.
Ἀπολλωνίδας.
• Ἀριστοκλῆς.
Ἀριστόνικος.
Ἀρχικλῆς.
Ἀστύφιλος.
Βάκχιος.
• Βερβίνας.
Δάμων.
Δαμαία.
Διοκλῆς.
• Δορκίων.
• Δρώπακος.
Ἕρμων.
• Εὐαμερία.
Εὐκολίνα.
Εὐκράτης.
• Εὐκταῖος.
Ἐχεσθένης.
• Θαίρων.
Θήβα.
Ἰσαγόρας.
• Ἰσάργυρος.
• Κλευδάμας.
Κλεωνίδαν.
• Κρινέας.
Κριτόβουλος.
Λέων.
Λύκος.
• Λυσώ.
Λύτων.
• Μαχίδας.
• Μελάνθιος. 43.
• Μενεκρατίδας 43.
Μήλων.
• Μήκων?
Μνιᾶς.
Μοσχίων.
Νίκα.
• Νικοπός.
• Νικασίβουλος.
Νικάσιππος.
Νικηφέρος.
Νύσσανδρος s. Νύτανδρος.
Ὀλυμπιάς.
Πολέμαρχος.
• Πολύων.
• Πολεμίτας?
Πύθων.
Πυλάδης.
Σίμων.
Σπερχίδας.
Στρατονίκα.
Σωσίπατρος.
Σωσίχα.
Σωσύλος.
Σωτάδας.
Σωτίλης.
• Τηλένομος.
• Τυρίων.
• Φιλόνικος.
• Φιλόμαχος.
• Φύλακος.
• Χαῖρος.
• Χιόνη.

APPENDIX IV.

EXPLICATIO TABULARUM CUM CATALOGO LAPIDUM.

Ad explicandas quas annexuimus tabulas paucis verbis opus est.

Tabula I continet Delphorum urbis adumbrationem qua tabulam Delphicam, quam a Laurentio delineatam Ulrichsius libro suo addidit, ita imitandam curavimus, ut nulla notarentur aedificia nisi ea, quorum vestigia haud dubia supersunt, additis fundamentis quibusdam antiquis meridiem versus templo Apollineo subiectis, quae curante Müllero, dum Delphis versabamur, effodiebantur. Quae fundamenta non aedificiorum sunt

sed murorum arcis substructorum sive ἀναλημμάτων, qualia in titulo nostro 67 significantur.

Tabulae II et III lapidi altera, altera aeri incisae sunt secundum ea, quae Neiseus iuvenis egregius, Gottingensis, qui Müllerum per Italiam, Siciliam, Graeciam comitabatur, Delphis adumbravit mihique edenda transmisit Adolphus Schöll V. Cl. professor nuper Halensis, quem nunc Vimarienses rapuerunt.

Inter fragmenta templi Delphici quod primo loco posuimus capitulum est Ionicum marmoreum, quale inter rudera nuper effossa infra templi sedem humi iacet ad interiorem aedem pertinens; exteriorem enim columnae Doricae ornabant, quarum diametros habet metra Gall. 1, 66. Idem fragmentum exhibent n. 2 et 3 secundum pictoris nostri delineationem ab Henrico Strack architecto Berolinensi clarissimo instauratum.

Fig. 4. Fragmentum marmoreum simae foliis ornatae.

Figg. 5 et 6. Anaglypha in duobus lateribus eiusdem lapidis insculpta, qui lapis miserrime habitus ac dimidius humo obrutus quo pertinuerit non patet; ipsius templi Apollinis non fuisse credo; ubicunque autem locum habuit, ita collocatus fuisse debet, ut ab utraque parte bene adspiceretur. Certamina Graecorum cum Gallis repraesentata esse videntur, quantum ex armatura colligitur. Cf. de iisdem fragmentis Delphicis quae dicit Ulrichsius p. 37.

Haec sunt quae e celeberrimi templi ruina luci reddere nobis contigit fragmenta, pretiosa quidem omnibusque φιλέλλησι, ut confidimus, accepta, neque vero ea, ut aedem Apollineam, qualis olim fuerit, inde probabiliter instauratam nobis refingamus. Hoc tantum certum est, neque capitulum illud neque simam eiusmodi esse, ut ad Spinthari Corinthii tempora referri posse videantur. Neque hoc mirum est; constat enim vario tempore in hoc templo aedificatum esse; erant qui a Nerone absolutum esse dicerent. Cf. Aesch. c. Ctes. 116 ibique scholiast. ad vocabula πρὸς τὸν καινὸν νεών. Quare quum de tota hac re iudicium fieri nondum possit, tacendo quam dicendo sapere malui neque de interioris templi favissis operibusque subterraneis, in quae fodientes incidimus, quae alibi monui (Allg. Litt. Ztg. 1843. Januar. p. 44) quum nihil sit quod addam, hoc loco repetam. Certiora docebimur, si quando contigerit, ut cum maiore sumptu atque otio quam nobis licuit, tota Delphici dei sedes pervestigetur, quod ne in tempora nimis remota differatur, bonarum artium caussa vehementer optamus.

CATALOGUS LAPIDUM INSCRIPTORUM DELPHICORUM

secundum initia annotatis et loco lapidis et nomine eius qui transcripsit.

Litterae lapidum in tab. II		Qui transcripsit.	Numeri titulorum
a.	Ἄρχοντος Ἀρχία μηνὸς Δαιδαφορίου	Thierschius vid. p. 27.	
b.	Ἄρχοντος Πειθαγόρου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Θευξενίου	Schöll.	5.
c.	Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλευδάμου μηνὸς Ἡρακλείου	S. C.	3.
d.	Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου	Müller.	19.
e.	Ἄρχοντος Θρασ . . . . μηνὸς Ποιτροπίου	S.	12.
f.	Ἄρχοντος Ἡρακλείδα μηνὸς Δαιδαφορίου	C.	29.
g.	Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἡρακλείου	S.	17.
h.	Στραταγέοντος τῶν Φωκέων	C.	27.
i.	Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βουκατίου	S.	11.
k.	Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἀπελλαίου	C.	18.
l.	Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Θεοξενίου	C.	25.
m.	Ἄρχοντος Ἡρακλείδα μηνὸς Βοαθοίου	C.	26.
n.	Ἄρχοντος Κλεώνδα μηνὸς Δαιδαφορίου	C. S.	13.
o.	Ἄρχοντος Ἀγίωνος μηνὸς Ἡρακλείου	C.	33.
p.	Ἄρχοντος Ἀβρομάχου μηνὸς Θευξενίου	C.	34.
q.	Ἄρχοντος ἐμ μὲν Ἐρινεῷ	C.	28.
r.	Ἄρχοντος Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα	C.	35.
s.	Ἐπὶ Ἀμύντα ἄρχοντος	Thiersch.	
t.	Ἐπὶ Νικαίδα ἄρχοντος	C.	42.
u.	Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλικλεῖ	C.	60.
v.	Ἄρχοντος Σωξένου μηνὸς Βουκατίου	C. S.	7.
w.	Ἄρχοντος - - λου τοῦ Αἰακίδα	S.	2.
x.	Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου	C.	16.
y.	Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Βουκατίου	C.	30.
z.	Ἄρχοντος Δαμοσθένεος μηνὸς Θεοξενίου	C.	31.
α.	Ἄρχοντος Κλεομάντιος τοῦ Δείνωνος	S.	9.
β.	Ἄρχοντος Πειθαγόρου τοῦ Ξ. μηνὸς Ἰλαίου	S.	4.
γ.	Ἄρχοντος Πειθαγόρου τοῦ Ξ. μηνὸς Ἰλαίου	S.	6.
δ.	Ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ - - ωνος μ. Ἡρ.	S. M.	8.
ε.	Ἄρχοντος Διονυσίου μηνὸς Ἰλαίου	C.	32.
ζ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Ποσειδωνίῳ	M.	53.
η.	Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀσκληπιάδῃ	M.	54.
ϑ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Τελεσ[ίᾳ	M.	55.
ι.	Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀρτεμιδώρῳ	M.	51.
κ.	Ἄρχοντος Εὐμενίδα τοῦ Καλλία	M.	14.
λ.	Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Θεοξενίου	S. M.	10.
μ.	Ἔδοξεν τῇ βουλῇ κ. τ. δ. Στρατ.	M.	68.
ν.	Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου μηνὸς Ποιτρ.	M. C.	22.
ο.	Ἄρχοντος Ἀμφιστράτου τοῦ Ἀ.	C.	23.
π.	Ἄρχοντος Ὑβρία τοῦ Ξένωνος	M.	15.
ρ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Πολεμαινέτῳ	M.	50.

σ.	Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς ἐνδὺς Ποίτρ.	C.	20.
τ.	Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Δεξώνδα τοῦ Δ.	C.	21.
υ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Νικάνδρῳ	M.	62.
φ.	Ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ	C.	47.
χ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Πλεισταίνῳ	C.	59.
ψ.	Πλειστταίνου ἄρχοντος	C.	43.
ω.	Δελφοὶ ἔδωκαν προμαντείαν	C.	56.
aa.	Δελφοὶ ἔδωκαν Εὐβίῳ	C.	58.
bb.	Δελφοὶ ἔδωκαν Δημητρίῳ	C.	59.
cc.	- Ἀρχιπόλιος - -	M.	47.
dd.	Ἐπὶ Καλλικλέος ἄρχοντος	M.	45.

Reliqui tituli Delphici aut alibi reperti sunt sicut titt. 55, 67 aut eiusdem muri lapidibus inscripti sunt qui humi iacent, quare in tabula nostra non repraesentati sunt.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 14. sq. Titulos Lamienses, quos ex ephemeride Atheniensi depromsimus e suis sebedis nuperrime edidit Stephanius cuius libellus inscribitur: Reise durch einige Gegenden des nördlichen Griechenlands von Dr. Ludw. Stephani 1843, unde praecipuam lectionis varietatem hic breviter adnotabo.

Tit. 1. (St. n. 20) vs. 1 [Μ]υδάμαντος; vs. 2 ἀπελευθέρου δεδοκότος [ἐπὶ τὰν] στάλαν; vs. 5 Ἀριστοκλῆς; vs. 8 [Νικό]μαχος Νικηφόρου.

Tit. 2. (St. 22) vs. 1 [Λ]υσάνδρου (Νυσάνδρου s. Νυσσάνδρου quod in lapide est non est quod corrigatur) Δαρειχ - -; vs. 2 Νικ[α]σ . . εύδου; vs 3 ἐπ[ὶ τὰ]ν στάλαν, sed in lap. ΕΝ . . Ν; vs. 4 Νίκανδρος recte ut videtur.

Tit. 4. (St. 23) vs. 2 ἐ[ς] τὰν πόλιν; vs. 3 Εὐκολίνα Σένωνος.

Tit. 5. (St. 26) vs. 4 μη[νὸς Ἱπποδρομίου] quo iure, non video; in fine Συνευδόκεος.

Tit. 6. (St. 25) vs. 13 Μή[κω]νος sed in lap. ΜΗΛ - - - vs. 26 Πολεμι[σ]τᾶ. Quae lectionis varietas ea est, ut si exceperis fortasse tit. 2 vs. 4 nihil contineat, quod in textum qualem supra exhibuimus recipiendum esse putemus. Inter menses Lamienses quos e titulis p. 17 notavimus, omisimus unum, cui nomen erat Ἄρεος titul. 2 vs. 4. Alius cuiusdam mensis nomen in ΡΟΝΟΣ videtur exiisse ut monuit Stephanius ad tit. 4 vs. 10. Genitivi ΓΕΥΣΤΟΥ idem nominativum formavit Γευστός; mihi magis placet quod posui Γεύστης. Tit. 2 vs. 7 lege Βάκχιος Βακχίου Ὑπο - - quod est nominis proprii initium.

Pag. 48 lin. 26 dele praepos. ἐν male additam.

Pag. 49 lin. 4 a fine Locr. I legendum est collatis quae diximus p. 76.

Pag. 49 lin. 2 a fine leg. Aetolorum XI coll. p. 77.

Pag. 74. Ibidem titulos nonnullos sepulcrales repperimus, quorum e schedis nostris haec addo: In columella eleganter ornata:

ΔΑΜΩ ΔΑΜΑΙΝΕΤΑ — In alia: ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙΑ ΝΙΚΟΞΕΝΑ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ — In alia: ΕΠΙΒΟΙΣΚΑΙ ΕΠΙΧΡΥΣΙΔΙ

Hi tituli sepulcrales Elatenses omnes in marmore quodam subnigro scripti sunt.

In lapide oblongo sima ornato: ΑΡΧΙΠΠΑ.

In tabulis titulorum annexis corrigas:

tit. 45 vs. 12 ΕΠΙΜΕΛΟΜΕΝΩΙ

tit. 46 vs. 7 ΑΛΛΟΙΣ.

Iam nihil aliud addendum habeo nisi unum quod maximum est, ut gratias publice agam viris clarissimis qui pro sua erga me humanitate atque benevolentia hunc libellum edenti mihi consilio et facto deesse noluerunt, alteri Henrico Strack, qui tabulas adornandi curam suscepit, alteri Ioanni Franz, qui quum de universis meis antiquitatis studiis tum de hac titulorum Delphicorum editione egregie meruit atque in multis difficilioribus locis mirifice me adiuvit. Horum virorum benevolentia erectus, auxilio adiutus iam magis sperare potero, quod summi facio, fore ut eo nomine, quod fronti libelli inscriptum est, non prorsus indigna videantur Anecdota mea Delphica.

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

p. paginam designat, numerus solus titulum.

I.

Θ] Ε Ο Σ Τ Υ Χ Α Ν Α Γ Α Θ Α Ν
ΑΡ]ΧΟΝΤΟΣΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥΤΟΥΑΙΑΚΙΔΑΒΟΥ
ΛΕΥΟΝΤΩΝΤΑΝΠΡΩΤΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΑΝΤΙΓΕ
ΝΕΟΣΤΟΥΔΙΟΔΩΡΟΥΑΓΙΩΝΟΣΤΟΥΚΛΕΟΔΑΜΟ[Υ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΥΒΡΙΑΤΟΥΞΕΝ[Ω]ΝΟΣΕΠΕΙ
ΑΓΙΩΝΚΛΕΟΔΑΜΟΥΕΠΕΛΘΩΝΕΠΙΤΑΝΕΚΚΛΗΣΙ
ΑΝΔΙΕΛΕΓΕΥΠΕΡΛΑΙΣΤΑΤΟΥΑΝΤΑΝΟΡΟΣΗΡΑ
ΚΛΕΩΤΑΔΙΟ[ΤΙ]ΕΚΤΕΝΗΣΚΑΙΕΥΝΟΥΣΥ[ΠΑ]ΡΧΕΙ[ΠΟ
ΤΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝ[ΚΑ]ΙΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΔΕΛΦΩΝΚΑΙΠΕΡΙ
ΠΛΕΙΣΤΟΥΠΟΙΕΙΜΕΝΟΣΤΑΝΠΟΤΙΤΟΥΣΘΕΟΥΣ
ΕΥΣΕΒΕΙΑΝΑΥΤΟΣΑΥΤΟΝΕΥΧΡΗΣΤΟΝΕΜΠΑΝΤΙ
ΚΑΙΡΩΙΠΑΡΑΣΚΕΥΑΞΩΝΚΑΙΚΟΙΝΑΙΤΑΙΠΟΛΕΙΚΑΙ[ΚΑ
ΤΙΔΙΑΝΤΟΙΣΕΝΤΥΓΧΑΝΟΝΤΟΙΣΤΩΝΠΟΛΙΤΑΝΕ[ΙΣΟ
ΚΑΤΙΣΑΥΤΟΝΠΑΡΑΚΑΛΗΣΥΜΠΟΤΙΓΙΝΟΜΕΝΟΣΜΕΤΑ
ΠΑΣΑΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΕΝΟΙΣΚΑΤΥΓΧΑΝΩΝΤΙΧΡΕΙΑΝΕ
ΧΟΝΤΕΣΚΑΙΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΣΣΩΝΔΙΑΠΑΝΤΟΣΠΕΡΙ
ΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΔΕΛΦΩΝΑΓ[Α]Θ[Α]Ι
ΤΥΧΑΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΑΙΠΟΛΕΙΤΩΝΔΕΛΦΩΝ[Ε]ΝΑΓΟ
ΡΑΙΤΕΛΕΙΩΙΣΥΜΨΑΦΟΙΣΤΑΙΣΕΝΝΟΜΟΙΣΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙΛΑΙΣΤΑΝΑΝΤΑΝΟΡΟΣΗΡΑΚΛΕΩΤΑΝΕΠΙΤΕΤΑΙ
ΠΡΟΑΙΡΕΣΕΙΑΙΕΧΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙΠΟΤΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝΚΑΙ
ΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΔΕΛΦΩΝΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΩΙΚΑΙΕΓ
ΓΟΝΟΙΣΠΑΡΑΤΑΣΠΟΛΙΟΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝ
ΕΜΠΑΣΙΤΟΙΣΑΓΩΝΟΙΣΟΙΣΑΠΟΛΙΣΤΙΘΗΤΙΚΑΙΓΑΣΚΑΙ
ΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙΤΑΛΛΑ[ΠΑΝ]ΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟ[ΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΥΠΑΡΧΕΙΑΝΑ
ΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟ[ΨΑΦΙΣ]ΜΑΤΟΥΣΑΡΧΟΝΤΑΣΕΝΤΩΙ[ΙΕ
Ρ Ω Ι Τ Ο Υ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Ε Ν Τ Ω Ι Ε Π Ι Φ Α Ν Ε Σ Τ Α Τ Ω Ι
Τ Ο Π Ω Ι

II.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΒΑΘΥΛΟΥΤΟΥΑΙΑΚΙΔΑΜΗΝΟΣΔΑΙ
ΔΑΦΟΡΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΜΝΑΣΙΣΤΡΑΤΑΣΩΚΛΕΟΣ
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ
ΑΙΟΝΟΜΑΝΙΚΑΙΑΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΠΕΝ
ΤΕΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝΙ
ΚΑΙΑΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΕΦΟΤΩΙΕΛΕΥ
ΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΠΟΙΟΥΣΑ
ΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΥΣΑΠΑΚΑΘΕΛΗΕΙ
ΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΙΤΟΝΙΚΑΙΑΝΚΥΡΙΟΣΕ
ΣΤΩΟΠΑΡΕΝΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝΝΙΚΑΙΑΝΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΕΩΝΚΑΙΑΞΑΜΙΟΣ
ΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΞΑΜΙΑΣΒΕΒΑΙΩΤΗΡΑΡΙΣΤΙΩΝΑΓΙΩΝΟΣΚΑΤΑΤΟΥΣ
ΝΟΜΟΥΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΔΡΟ
ΝΙΚΟΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΕΥΚΡΑΤΗΣ..ΑΛΙΚΩΝΟΣΑΓΙΩΝΑΘΑΝΙΩΝΟΣΦΙΛΙΣΤΙΩΝ
ΑΝΔΡΟΞΕΝΕΟΣΝΙΚΕΑΣΑΓΗΣΑΝΔΡΟΥΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣΕΥΚΛΕΙΔΑ

III.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΔΕΛΦΟΙΣΚΛ[Ε]ΥΔΑΜΟΥΜΗΝΟΣΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΕΝΔΕΑΜΦΙΣΣΑΑΡΧΟΝΤΟΣΧΑΡΙΞΕΝΟΥΜΗΝΟΣΠΟΚΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΑΓΩΝ
ΕΠΙ[Χ]ΑΡΙΔΑΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΩΝΚΑΙΤΩΝΥΙΩΝΑΥΤΟΥΑ[ΓΙ]ΩΝΟΣΕΠΙΧΑ
ΡΙΔΑΛΥΚΙΔΑΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΣ[Κ]ΥΛ
ΛΑΤΟΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΡΙΩΝΚΑΙΗΜΙΜΝΑΙΟΥΚΑΙΤΑΝ
ΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΚΑΙΚΑΤΑΤΟΣΥΜΒΟ
ΛΟΝΤΙΜΟΚΛΗΣΘΡΑΣΕ.ΔΕ...ΟΣΠΑΡΑΜΙΝΑΤΩΔΕΣΚΥΛ[ΛΑΠΑΡΑΕΥ
ΚΛΕΙΔΑΝΑΜΕΙΝΟΚΛΕΟΥΣΕΩΣΚ[ΑΖ]ΗΕΥΚΛΕΙΔΑΣΠΟΙΟΥΣΑΠΑΝΤΟΔΥ
ΝΑΤΟΝΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΣ[Κ]ΥΛΛΑΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ[ΜΩ]ΙΚΥΡΙΟΣΕ
ΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝΑΥΤΑΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΝΚΑΙΟΒΕ[ΒΑ]ΙΩΤΗΡ
ΒΕΒΑΙΟΥΤΩ[Κ]ΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΣΚ[Υ]ΛΛΑΤΩΙΘΕΩΙΤ[ΑΝΩΝΑΝ]ΟΔΕΠΡΟ
ΣΤΑΜΕΝΟΣΚΑΙΣΥΛΕΩΝΣ[ΚΥ]ΛΛΑΝΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΝΤΩΙΘΕΩΙΑΞΑΜΙΟΣ
ΕΣΤΩΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΞΑΜΙΑΣΕΙΔΕΜΗΘΕΛΟΙΠΑΡΑ
Μ]ΕΙΝΑΙΣΚΥΛΛΑΠΑΡΑΕΥΚΛΕΙΔΑΝΚΑΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΕΥ
ΚΛΕΙΔΑΣΕΠΙΤΙΜΕΩΝΣΚΥΛΛΑΙΚΑΙΜΑΣΤΙΓΩΩΝΠΛΑΓΑΙΣΑΣΙΝΕΟΙΣ[Α
ΩΝΑΚΥΡΙΑΕΣΤΩΑΝΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΜΑΡΤΥΡΟΙΚΑΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣΑΡΧΩΝΚΑΙΟΝΕΟΚΟ
ΡΟΣΜΕΝΗΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΚΛΕΥΔΑΜΟΣΑΓΙΩΝΜΝΑΣΙΘΕΟΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙ
ΕΥΚΛΗΣΔΕΛΦΟΙΜΝΑΣΙΛΑΟΣΔΑΜΟΚΛΗΣ.ΥΑΒΡΩΝΘΑΡΡ.ΥΣΑΜΦΙΣΣΕΙΣ

IV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΙΣΙΘΕΟΥΤΟΥΞΕΝΩΝΟΣΜΗΝΟΣΙΛΙΑΙΟΥΕΠΙΤΟΙΣ
ΔΕΑΠΕΔΟΤΟΛΥΣΙΑΣΕΥΦΡΟΝΙΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩ
ΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΝΙΚΟΜΑΧΑΤΟΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣ
ΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣ
ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝΙΚΟΜΑΧΑΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕ
ΡΑΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΜΠΑΝΤΑΒΙΟΝΠΟΙ
ΕΟΥΣΑΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΥΣΑΟΙΣΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑ
ΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΚΑΛΛΕΙΔΑΣΕΥΚΛΕΙΔΑΕΙΔΕΤΙΣΚΑ
ΑΠΤΗΤΑΙΝΙΚΟΜΑΧΑΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
ΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣΛΥΣΙΑΣΕΥΦΡΟΝΙΟΥΚΑΙΟΒΕΒΑΙ
ΩΤΗΡΚΑΛΛΕΙΔΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑ
ΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΚΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΝΙΚΟΜΑΧΑΝΩΣΕ
ΛΕΥΘΕΡΑΝΕΟΥΣΑΝΑΖΑΜΙΟΙΕΟΝΤΕΣΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣ
ΚΑΙΖΑΜΙΑΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΕΥΔΟΚΟΣΑΓΗΣΙΛΑΟΣΓΛΑΥΚΟΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΜΕΝΗΣ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣΟΕΥΦΡΑΣΤΟΥΑΝΔΡΟΜΕΝΗΣΘΕΩΔΩΡΙΔΑΞΕΝΩΝΞΕΝΩ
ΝΟΣΑΡΙΣΤΙΩΝΝΙΚΑΝΔΡΟΥΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣΕΥΚΛΕΙΔΑΣ

V.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΙΣΙΘΕΟΥΤΟΥΞΕΝΩΝΟΣΜΗΝΟΣΘΕΥΞΕΝΙ
ΟΥΕΠΙΤΟΙΔΕΑΠΕΔΟΤΟΕΥΑΝΔΡΟΣΚΑΙΚΑΛΛΙΣΤΩΣΥΝΕΥ
ΔΟΚΕΟΥΣΑΝΚΑΙΤΑΝΘΥΓΑΤΕΡΩΝΑΙΘΡΑΣΚΑΙΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΕΥ[Ι
ΟΣΤΟΓΕΝΟΣΘΡΑΙΚΑΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝΚΑΙ
ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΕΥΙΟΣΤΩΙΘΕ
ΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑ
ΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΜΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΠΟΙΕΩΝΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟ
ΤΡΕΧΩΝΟΙΣΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙ
ΟΣΕΥΔΟΚΟΣΠΡΑΞΙΑΕΙΔΕΤΙΣΑΠΤΟΙΤΟΕΥΙΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ
ΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΙΤΕΑ
ΠΟΔΟΜΕΝΟΙΕΥΑΝΔΡΟΣΚΑΙΚΑΛΛΙΣΤΩΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΥ
ΔΟΚΟΣΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕΧΟΙΝΒΕΒΑΙΟΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝ
ΠΡΑΚΤΙΜΙΟΙΕΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΟΜΟΙ
ΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΚΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΝΣΥ
ΛΕΟΝΤΕΣΕΥΙΟΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟΝΕΟΝΤΑΑΖΑΜΙΟΙΕΟΝ
ΤΕΣΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΣΑΜΙΑΣΜΑΡΤΥ
ΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣΠΡΑΞΙΑΣ
ΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΕΥΔΟΚΟΣΑΓΗΣΙΛΑΟΣΓΛΑΥΚΟΣ
ΚΑΙΑΔΑΣΚΛΕΥΛΟΥΑΝΔΡΟΜΕΝΗΣΒΑΡΥΛΟΥ

VI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΕΙΣΙΘΕΟΥΤΟΥΞΕΝΩΝΟΣΜΗΝΟΣΙΛΙΑΙΟΥΕΠΙΤΟΙΣΔΕ
ΑΠΕΔΟΝΤΟΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΑΘΑΜΒΟΣΑΒΡΟΜΑΧΟΥ
ΚΛΕΩΝΔΑΜΟΣΘΕΝΕΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΙΡΑΝΙΩΝΟΣΠΑΙΔΑΡΙΟΝΩΙΟΝΟ
ΜΑΣΩΤΗΡΙΧΟΣΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΩΝΝΙΚΑΣΙΠΠΟΥΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕ
ΝΕΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΡΙΩΝ
ΣΤΑΤΗΡΩΝΔΕΚΑΕΠΤΑΔΡΑΧΜΑΣΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑ
ΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΣΩΤΗΡΙΧΟΣΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙ
ΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕΙΜΕΝΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΚΑΙΑΝΕΦΑ
ΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝΠΟΙΕΩΝΟΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕΤΙΣΚΑΕΦΑΠΤΗ
ΤΑΙΣΩΤΗΡΙΧΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩ
ΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝΣΩΤΗΡΙΧΟΝΑΖΑΜΙΟΣΕΩΝ
ΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΖΑΜΙΑΣΒΕΒΑΙ
ΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΗΡΑΚΩΝΠΑΡΝΑΣΙΟΥΜΑΡ
ΤΥΡΟΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΚΑΙΟΙ
ΑΡΧΟΝΤΕΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΕΥΔΟΚΟΣΠΡΑΞΙΑΑΓΗΣΙ
ΛΑΟΣΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥΠΑΤΡΕΑΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥΔΙΟ
ΔΩΡΟΣΗΡΑΚΩΝΟΣΒΑΚΧΙΟΣΑΩΝΑΠΑΡΑΤΟΝΙΕ
ΡΗΠΡΑΞΙΑΝ

VII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΣ[Ω]ΞΕΝΟΥΜΗ
ΝΟΣΒΟΥΚΑΤΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΑ
ΘΑΜΒΟΣΑΘΑΜΒΩΝΟΣΣΥΝΕΥ
ΔΟΚΕΟΥΣΑΣΚΑΙΤΑΣΘΥΓΑΤΕ
ΡΟΣΑΥΤΟΥΕΡΑΤΑΣΤΩΙΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝ
ΔΡΕΙΟΝΠΑΙΔΑΡΙΟΝΟΕΠΡΙΑΤΟ
ΠΑΡΑΤΕΛΕΣΑΡΧΟΥΦΥΣΚΕΟ[Σ
ΤΟΝΥΙΟΝΤΟΝΕΡΜΑΙΟΥΚΑΙΣΙΩ
ΣΟΥΣΣΩΣΘΕΝΗΝΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝ
ΚΑΙΗΜΙΜΝΑΙΟΥΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕ
ΧΕΙΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΣΩΣΘΕΝΗΣ
ΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕ
ΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝ
ΤΟΜΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΠΟΙΕΩΝΟΚΑΘΕΛΗ
ΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΩΝΟΙΣΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡ
ΑΝΤΙΧΑΡΗΣΑΞΑΡΑΤΟΥΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑ
ΠΤΟΙΤΟΣΩΣΘΕΝΕΟΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ
ΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕ
ΩΝΕΛΕΥΘΕΡΟΝΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΩΝΚΑΙΑ
ΞΑΜΙΟΣΚΑΘΟΥΣΚΑΣΥΛΑΣΗΜΑΡΤΥΡΟΙ
ΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΠΡΑΞΙΑΣΚΑΙΟΝΕΟΚΟΡΟΣΜΕΝΗΣΚΑΙ
ΑΡΧΕΛΑΟΣΔΑΜΟΣΘΕΝΕΟΣΑΣΤΟΞΕΝΟΣ
ΕΥΚΛΕΙΔΑΣΚΑΛΛΕΙΔΑΑΓΙΩΝΠΟΛΥ
ΚΛΕΙΤΟΥ

VIII.

ΑΡΧΟΝΤ[ΟΣ Κ]ΛΕΟΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΑΡ[Ι
ΣΤΟΚΛΕΟΣ[Τ]ΟΥΗΡΑΚΩΝΟΣΞΕΝΩΝΟΣΤΟΥΓΛΑΥΚΟΥΓΡΑ[Μ
ΜΑΤΕΥΟΝΤΟ[Σ]ΔΕΒΟΥ[ΛΑΣ]ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥΤΟΥΥΒΡΙΑ
ΑΠΕΔΟΤΟΑ[ΣΤΟΞΕΝΟΣΔΙΟ]ΝΥΣΙΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣ[ΚΑΙΤ
ΑΣ]ΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤ[ΟΥ]ΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΥΚΑΙΤΑΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΟΣΑΥΤ[ΟΥ]ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙ
ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΑΙΡΕΣΙΣΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕΝ[ΕΣ
ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝΚΑΙΗΜΙΜΝΑΙΟΥΚΑΙΤΑΝ
ΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΑΙΡΕΣΙΣΤΩΙΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΑΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠ
ΤΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝΤΑΒΙΟΝΠΟΙΟΥΣΑΟΚΑΘΕΛΗ
ΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧ   ΟΥΣΑΑΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ
ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣ   ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΠΟΛΙΤΑ[ΣΑ]ΣΑΝΔΡΟΥ
ΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΑΙΡΕΣΙΟΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ
ΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΕΤΩΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟ
ΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣΑΣΤΟΞΕ[Ν]ΟΣΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ
ΠΟΛΙΤΑΣΑΣΑΝΔΡΟΥΚΥΡΙΟΣΔΕΕΣΤΩΚΑΙΑΛΛΟΣ[Ο
ΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝΑΙΡΕΣΙΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΝ
ΕΟΥΣΑΝΑΞΑΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚ[ΑΣ
ΚΑΙΞΑΜΙΑΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΥ
ΠΥΘΙΟΥΑ[Γ]ΙΩΝΠΥΡΡΙΑΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΑΒΡΟΜΑΧΟΣ
ΑΘΑΜΒΟΥΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥΔΙΚΑΙΑΡ
ΧΟΣΠΥΡΡΙΑ   ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ[ΣΩ]ΣΙΚΡΑΤΕ[ΟΣ

IX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΛΕΟΜΑΝΤΙΟΣ ΤΟΥ ΔΙΝΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΔΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΓΕΝΙΔΑ ΜΕΝΤΟΡ
ΟΣ ΤΟΥ ΛΑΙΑΔΑ ΤΙΜΟΚΛΕΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΜΜΕΝΙΔΑ ΑΠΕΔΟΤΟ Ε[Υ
ΝΟΙ ΑΚΟΤΥΟΣ ΤΩΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩΙ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑ ΓΥΝΑΙΚΙΟΝ ΚΟΡΑ
ΑΝΑΟΝΟΜΑ ΟΝΑΣΙΦΟΡΟΝ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ ΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΤΙΜΑ
ΑΤΕΧΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΜΕΝΤΩΡ ΛΑΙΑΔΑ ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΕΦΑΠ[ΤΟΙΤΟ
ΟΝΑΣΙΦΟΡΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ Α ΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΑ ΕΥΝΟΙΑ ΚΑΙ
Ο ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΜΕΝΤΩΡ ΚΥΡΙΟΣ ΔΕ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ Ο ΣΥΛΕΩΝ Ο ΠΑΡΑΤΥΧΩΝ ΟΝΑΣΙΦΟΡΟΝ ΑΖΑΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙ
ΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΖΑΜΙΑΣ ΠΑΡΑΜΙΝΑΤΩ ΔΕ ΟΝΑΣΙΦΟΡΟΝ ΕΥΝΟΙΑ ΕΩΣ ΚΑ ΖΗ ΕΥΝΟΙΑ ΠΟΙΟΥΣΑ ΤΟ ΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕ
ΝΟΝ ΠΑΝ ΑΝΕΝΚΛΗΤΩΣ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΙ ΔΕ ΜΗ ΠΟΗ ΕΞΟΥΣΙΑΝ Ε[Χ]ΕΤΩ ΕΥΝΟΙΑ ΕΠΙΤΙΜΕΟΥΣΑ ΟΝΑΣΙΦΟΡΩ ΤΡΟΠΩΙ ΩΚΑ
ΘΕΛΗ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΤΕ ΙΕΡΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΘΙΟΥ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ ΟΣΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΑΙΑΚΙΔΑ ΚΑΙ
ΙΔΙΩΤΑΙ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΑΣ ΟΙ ΦΙΛΟΝΙΚΟΥ ΕΥΚΡΑΤΗΣ ΦΙΛΛΕΑΣ ΟΙ ΛΑΜΕΝΕΟΣ ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ ΔΙΟΚΛΕΟΣ

X.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕΞΩΝΔΑ   ΜΗΝΟΣ ΘΕΟΞΕΝΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΠΑΣΙΩΝ ΚΛΕΩ
ΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΞΙΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΟΣ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΣΩΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙ ΟΝΟΜΑ ΠΑΡΘ
ΕΝΙΟΝ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕ
ΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ
ΟΞΥΛΟΥ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦ ΩΙ ΤΕ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΙΟΥΣΑ Ο ΚΑ ΘΕΛΗ
ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΣΤΩ ΣΥΛΕΟΝΤΙ ΤΩΙ
ΠΑΡΑΤΥΧΟΝΤΙ ΑΖΑΜΙΩ ΟΝΤΙ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΩΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΖΑΜΙΑΣ Ο ΔΕ ΒΕΒΑΙΩ
Τ]ΗΡ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΩΙ ΘΕΩ[Ι] ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΠΡΑΞΙΑ   ΑΙΑΚΙΔΑΣ ΦΙΛΑΙΤΩΛΟΥ   ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΚΑΛΛΕΙΔΑ ΚΑΛΛΕΙΔΑΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑ
ΠΟΛΥΞΕΝ ΟΣ ΟΞΥΛΟΥ ΔΑΜΟΦΑ   ΝΤΟΣ ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΑΝΤΑΛΛΟΥ ΙΠΠΩΝ
ΛΙΩΝΟ[Σ] ΚΛΕΥΔΑΜΟΣ ΠΟ ΛΥΚΡΑΤΕΟΣ

XI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΕΞΩΝΔΑΜΗΝΟΣΒΟΥ[ΚΑ
ΤΙΟΥΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑΠΕΔΟΤΟΠΟΛ[Υ. . .
ΑΙΝΟΣΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣΚΑΙΤ[ΑΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΟΣΗΡΑΙΔΟΣΚΑΙΤΩΝΥΙΩ[ΝΑΥ
ΤΑΣΜΕΓΑΡΤΑΠΟΛΥΤΙΜΙΔΑΚΑΙΦΙΛ[ΟΚ]ΡΑΤΕ
ΟΣΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥΑΥΤΟΥΕΡΑΣΙΠΠΟΥΤΩΙΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΚΟ
ΡΑΣΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΚΑΛΛΩΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟ
ΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΔΥΙΟΚΑΙΤΑ[Ν
ΤΙΜΑΝΕΧ [Ε]ΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥ
ΣΕΚΑΛΛ[Ω]ΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΟΤΩΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΝ
ΑΠΟΠΑΝΤΩΝΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΟΔΕ
ΚΑΛΛΩΠΑΡΑΠΟΛΛΥΑΙ..ΕΩΣΚΑΞΗΩ.
ΠΟΛΥ.ΠΟΟΥΣΑΤΟΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΚΑΙΔΥΝΑΤΟΝΠΑΝΕΙΔΕΜΗ
ΠΕΙΘΑΡΧΟΙΚΑΛΛΩΚΥΡΙΑΕΣΤΩΠΟΛΥΑΕΠΙΤΙΜΕΟΥΣΑΚΑΛΛΟΙ
ΤΡΟΠΩΙΟΙΘΕΛΟΙΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΕΠΙΚΑΤΑ[ΔΟΥΛΙΣ
ΜΩΙΚΑΛΛΟΥΣΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΩΝΣΥΛΕΩΝΩΣΕΛΕΥΘΕ
ΡΑΝΟΥΣΑΝΚΑΛΛΩΑΞΑΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΞΑ
ΜΙΑΣΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
ΒΟΥΛΩΝΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣ
Α...ΟΣΠΡΑΟΧΟΣ....ΤΙΑΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣΜΕΝΗΣΕΥΚΛΕΙΔΑΣΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
ΘΕΟΞΕΝΟΣΜΝΑΣΙΑΣΑΓΑΘΟΚΛΕΟΣΑΝΤΙΧΑΡΗΣ

XII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣΜΗΝΟΣΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑ
ΠΕΔΟΝΤΟΠΟΛΥΩΝΤΙΜΟΚΛΕΟΣΚΑΙΞΕΝΩΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙ
ΤΟΥΥΙΟΥΑΥΤΩΝΞΕΝΩΝΟΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩ
ΜΑΓΥ]ΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΑΡΣΙΝΟΑΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙ
ΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑ
ΣΑΝΚΑΘΩΣ]ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΑΡΣΙΝΟΑΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙ
ΤΕ]ΕΛΕΥΘΕΡΑΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝ
ΤΑΧ]ΡΟΝΟΝ ΝΠΟΙΕΟΥΣΑΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΥΣΑΟΙΣΚΑ
ΘΕΛΗΒΕ ΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΘΕΥ
ΚΑΛΛΙΑΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ
ΑΡΣΙΝΟΑΣ]ΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΙΤΕ
ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙΠΟΛΥΩΝΚΑΙΞΕΝΩΚΑΙΞΕΝΩΝΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗ[Ρ
ΕΙΔΕΜΗΒΕΒΑΙΟΝ]ΠΑΡΕΧΟΙΝΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΝ
ΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΚΥΡΙΟΙ
ΕΟ]ΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΑΡΣΙΝΟΑΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΟΥΣΑΝ
ΑΞΑΜ]ΙΟΙΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣ
ΚΑΙΞΑΜΙΑ ΣΜΑΡΤΥΡΟΙΤΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑ
ΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔΡΟ
ΝΙΚΟΣΚΑΙΟΙΑ]ΡΧΟΝΤΕΣΤΙΜΩΝΑΡΙΣΤΟ
ΚΛΕΟΣΚΛΕΥΔΑΜΟΣ[Μ]ΕΝΗΣ
ΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΛΥΣΙ[ΑΣΞ]ΕΝΩΝΟΣΤΙ
Μ]ΩΝΠΟΛΥΔΙΚΟΥΕΥΓΕΝΗΣΔΗΜΗΤΡ
ΙΟΣΗΓΙΑΣΤΙΜΟΚΛΕΟΣ

XIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΛΕΩΝΔΑΜΗΝΟΣΔΑΙΔΑ
ΦΟΡΙΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΤΑΝΠΡΟΤΑΝΕΞΑ
ΜΗΝΟΝΠ⁄ΤΡΙΩΝΟΣΤΟΥΚΑΙΑΔΑΓΙΩΝΟΣΤΟΥ
ΚΛΕΟΔΑΜΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΑΣΒΟΥ
ΛΑΣΑΡΙΣΤΕΑΤΟΥΦΙΛΩΝΟΣΑΠΕΔΟΝΤΟΑΡΧΕ
ΛΑΟΣΚΑΙΞΕΝΩΝΚΑΙΠΕΙΣΙΘΕΟΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΔΙΟΣΚΟΥ
ΡΙΔΑΣΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙ
ΟΥΜΝΑΝ[ΠΕΝΤΕ]ΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑΣΑΝ
ΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΤΑΝΩΝΑΝ
ΤΩΙΘΕΩΙΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΟΝΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕ
ΦΑΠΤΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΠΟ
ΙΩΝΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΩΝΟΙΣΚΑΘΕΛΗΑΖΑΜΙΟΣ
ΩΝΑΠΟΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΞΑΜΙΑΣΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕ
ΧΟΙΝΤΟΒΕΒΑΙΟΝΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΣΑΝΟΚΑΤΑΒΛΑ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΞΕΝΩΝΚΑΙΑΡΧΕΛΑΟΣ
ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣ
ΓΛΑΥΚΟΣΞΕΝΩΝΟΣΦΛΙΤΑΣΑΣΑΝΔΡΟΥΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑ
ΠΤΟΙΤΟΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΒΕΒΑΙΟΝ
ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΟΙΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙΚΑΙ
ΟΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕΧΟΙΝΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩ
ΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΧΟΝΤΕΣ
ΚΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΝΩΣΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΝΕΟΝΤΑΑΞΑΜΙΟΙΕΟΝΤΕΣΟΙΣΥΛΕΟΝΤΕΣΚΑΙ
ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΖΑΜΙΑΣΕΙΔΕ
ΚΑΠΟΙΟΙΤΟΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΤΑΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑ
ΠΑΝΤΑΕΣΤΩΑΡΧΕΛΑΟΥΚΑΙΞΕΝΩΝΟΣΕΜΜΗΕΧΕ
ΤΩ.ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΑΠΑΛΛΟΤΡΙΟΣΙΙΙΜΗΔΕΓ...ΠΟΙΩΝ
ΟΙΤΟΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΡΧΙΚΑ
ΑΒΡΟΚΑ.ΟΝΕ....ΡΟΣΑΡΙΣΤΩΝΑΓΙΩΝΠΟΛΥΚΛΕΙΔ
ΚΛΕΟΔΑΜΟΣΜΑΝΤΙΑΞΕΝΩΝΠΟΛΥΩΝΟΣ

XIV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΜΕΝΙΔΑΤΟΥΚΑΛΛΙΑΜΗΝΟΣΘΕΟΞΕΝΙΟΥΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑΠΕΔΟΤΟΑΣΤΥΟΧΟΣΓΝΩΣΙΛΑΟΥΔΕΛΦΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΠΑΡΘΕΝΙΟΝΤΙΜΑΣΑΡΓΥΜΑΝΠΕΝΤΕΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝ
ΕΧΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΠΑΡΘΕΝΙΟΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΟΤΩΙΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝΚΑΙΑ
ΝΕΦΑΠΤΟΝΤΟΝΠΑΝΤΑΒΙΟΝΠΟΙΟΥΣΑΝΟΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΟΜΟΙΩΣΔΕ
ΚΑΙΟΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΣΥΛΕΩΝΠΑΡΘΕΝΙΟΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΝΑΞΑΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟ
ΔΙΚΟΣΠΑ ΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΞΑΜΙΑΣΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΝΙΚΟΜΑΧΟΣΔΕΞΙΠΠΟΥΔΕΛΦΟΣΜΑΡΤΥ
ΡΕΣΟΙΕΡ ΕΥΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣΜΕΝΗΣΛΥΣΙΑΣ[Χ]ΑΡΗΣΙΑΤΑΔΑΣΑΡΧΕΛΑΟΣΤΕΛΕΣΑΡΧΟΣ
ΔΙΩΝΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ

XV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΥΒΡΙΑΤΟΥΞΕΝΩΝΟΣΜΗΝΟΣΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΤΑΝΠΡΑΤΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΤΟΥΚΑΛΛΙΑΞΕΝΑΙΝΕΤΟΥΤΟΥΣΩΣΙΝΙΚΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ
ΔΙΟΔΩΡΟΥΑΠΕΔΟΝΤΟΚΛΕΩΝΚΑΙΔΑΜΩΝΟΙΔΙΟΝΥΣΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕ
ΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΣΦΑΙΡΟΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΕΞΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΚΑΤΑ
ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΞΕΝΟΚΡΙΤΟΣΣΤΗΣΙΜΕΝΕΟΣΑΓΙΩΝΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥΕΒΡΟΣΕΒΡΟΥ... ΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΝΕΙΜΕΝΣΦΑΙΡΟΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΠΟΙΟΥΝΤΑΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΝΤΑΟΙΣΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕ
ΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΣΦΑΙΡΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΣΥΛΕΩΝΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΦΑΙΡΟΝΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΝΟΝΤΑΚΑΙΟΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΑΡΧΩΝΚΑΛΛΙΑΑΘΑΜΒΟΣΑΒΡΟΜΑΧΟΥΠΟΛΙΤΑΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΟΙΑΣΑΝΔΡΟΥΔΡΟΜΩΝΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣΚΛΕΥΔΑΜΟΣ
ΜΑΝΤΙΑΕΥΚΛΕΙΔΑΣΚΑΛΛΕΙΔΑ

XVI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΕΞΩΝΔΑΜΗΝΟΣΒΟΑΘΟΟΥΕΠΙΤΟΙΣ
ΔΕΑΠΕΔΟΤΟΑΙΑΚΙΔΑΣΦΙΛΑΙΤΩΛΟΥΔΕ[ΛΦ]ΟΣ
ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑΤΟ
ΓΕΝΟΣΣΑΡΜΑΤΙΣΣΑΝΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΜΝΑΝΤΡΙΩΝΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΚΑ
ΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΑΦΡΟΔΙΣΙΑΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙ
ΤΕΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΝΤΟΝΠΑΝΤΑ
ΒΙΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ
ΞΕΝΩΝΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΔΕΛ
ΦΟΙΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩΔΕΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑΠΑΡΑΙΑΚΙΔΑΝΑΧΡΙΚΑ
ΞΩΗΑΙΑΚΙΔΑΣΠΟΙΟΥΣΑΤΟΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΠΑΝΤΟΔΥ
ΝΑΤΟΝΑΝΕΚΚΛΗΤΩΣΕΙΔΕΤΙΚΑΜΗΠΟΙΗΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑΚΑΘΩΣ
ΓΕΓΡΑΠΤΑΙΔΥΝΑΤΑΕΟΥΣΑΕΞΕΣΤΩΑΙΑΚΙΔΑΚΟΛΑΞΕΙΝΑ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΝΚΑΘΩΣΚΑΑΥΤΩΦΑΙΝΗΤΑΙΚΑΙΑΛΛΩΙΥΠΕΡΑΙΑ
ΚΙΔΑΝΟΝΚΑΚΕΛΕΥΗΠΛΑΝΜΗΠΩΛΕΟΝΤΟΙΣΑΦΡΟΔΙΣΙΑΝΜΗΤΕ
ΑΥΤΩΙΑΙΑΚΙΔΑΙΜΗΤΕΑΛΛΩΙΥΠΕΡΑΙΑΚΙΔΑΝΕΙΔΕΤΙΚΑΠΑΘΗΙ
ΑΙΑΚΙΔΑΣΕΛΕΥΘΕΡΑΕΣΤΩΚΥΡΙΑΕΟΥΣΑΑΥΤΟΣΑΥ
ΤΑΣΠΟΙΟΥΣΑΟΚΑΘΕΛΗΙΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΥΣΑΟΙΣΚΑΘΕΛΗΙΚΑΘΩΣ
ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΙΔΕΤΙΣΚΑΑΠΤΗΤΑΙΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥ
ΛΙΣΜΩΙΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑΣΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΟΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΤΩΙ
ΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΚΑΙΟΜΟΙΩΣΟΙΠΑΡΑΤΥΧΟΝΤΕΣΚΥΡΙΟΙ
ΕΣΤΩΣΑΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΑΦΡΟΔΕΙΣΙ[ΑΝ]ΑΞΑΜΙΟΙΟΝΤΕΣΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙ
ΚΑΣΚΑΙΞΑΜΙΑΣΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΜΑΡΤΥΡΟΙΤΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔΡΟ
ΝΙΚΟΣΚΑΙΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΑΛΚ.Ο...ΑΙΑ.ΙΙΟΣΛΑΜΕΝΗΣΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣΒΑΒΥΛΑΣΑΝΤΙΦΑ

XVII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΕΞΩΝΔΑΜΗΝΟΣΗΡΑΚΛΕΙΟΥΑΠΕΔΟΝΤΟΘΕΥΔΟΤΟΣΤΙ
ΜΑΡΧΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΑΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΤΟΥΑΝΔΡΟΣ
ΑΥΤΗΣΘΕΟΔΟΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΙΟΝΟ
ΜΑΝΟΥΜΗΝΙΟΣΤΟΓΕΝΟΣΣΥΡΟΝΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΠΕΝΤΕΚΑΙ
ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝΟΥΜΗΝΙΟΣΤΑΝΩ
ΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑ[Ν
ΤΩΝΤΟΜΠΑ[Ν]ΤΑΧΡΟΝΟΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΔΙΟΝΥ
ΣΙΟΣΑΣΑΝΔΡΟΥΒΕΒΑΙΟΝΔΕΠΑΡΕΧΟΝΤΩΙΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝ
ΟΙΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΙΔΕΤΙΣΑΠΤΟΙΤΟΝΟΥΜΗΝΙ
ΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΣΟΘΕΛΩΝ
ΥΠΕΡΤΟΝΘΕΟΝΝΟΥΜΗΝΙΟΥΚΑΙΣΥΛΕΩΝΝΟΥΜΗΝΙΟΝΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ
ΑΞΑΙΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΔΙΟΝΥΣΙΟΣΠΟΛΙΤΑΣΑΣΑΝ
ΔΡΟΥΞΕΝΩΝΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΑΓΙΩΝΚΛΕΟΔΑΜΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΣΤΟΣL
.ΟΥΙΑΙ..ΠΙΣΑΡΙΠΠΟΣΚΑΛΛΙΑΣΜΕΝΗΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥΚΑΙ
Ο]ΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣ....ΤΡΑΤΟΣΣΩΤ..ΟΥΑΓΙΩΝΕΚΕΦΥΛΟΥΓΕΝΝΑΙΟΣ
ΙΙΟΣΤΟ..ΠΑΡΙΟΧ..ΜΑΣΕΙΜΕΝΙΤΑΑΡΙΣΤΙΩΝΑΓΙΩΝΟΣΤΙΜΟ
ΚΡΙΤΟΣΕΥΚΛΕΙΔΑ

XVIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΕΞΩΝΔΑΜΗΝΟΣΑΠΕΛΛΑΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟ
ΣΑ]ΤΥΡΟΣΝΙΚΟΜΑΧΟΥΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥ
ΚΑΛΛΩΝΟΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝ
ΩΙΟΝΟΜΑΘΕΟΔΟΣΙΟΣΤΟΓΕΝΟΣΣΥΡΟΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕ
ΘΕΟΔΟ[ΣΙ]ΟΣΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ
ΤΡΙΩΝΣΤΑΤΗΡΩΝΕΙΚΟΣΙΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝ
ΕΦΟΤΩΕΛΕΥΘΕΡΟΝΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝ
ΤΟΝΠΑΝΤΑΒΙΟΝΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΗΤΑΙΘΕΟΔΟΣΙΩΙΕΠΙ
ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝ
ΩΣΕ]ΛΕΥΘΕΡΟΝΟΝΤΑΑΖΑΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑ[Σ
Α]ΣΔΙΚΑΣΚΑΙΖΑΜΙΑΣΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ[Τ
ΑΣ]ΠΟΛΙΟΣΑΛΚΙΜΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩ
ΝΟΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣΚΑΙΤΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΑΛΚΙ[Μ]ΟΣΙΔΙΩΤΑΙ
ΜΕΝΗΣΧΑΡΙΞΕΝΟΣΕΥΔΩΡΟΣΚΑΛΛΕΙΔΑΣΕΥΚΛΕΙΔΑ
ΣΤΡΑΤΩΝ

XIX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΕΞΩΝΔΑΜΗΝΟΣΒΟΑΘΟΟΥΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑΠΕ
ΔΟΤΟΑΝΤΙΜΑΧΟΣΦΙΛΛΟΥΣΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣΤΑΣΓΥΝΑΙ
ΚΟΣΜΝΑΣΙΣΤΡΑΤΑΣΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΑΝΤΙΜΑ
ΧΟΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ[Ε]ΞΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝ
ΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΑΝΤΙΜΑΧΟΣΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΤΕΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΣΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝΤΑΒΙΟΝΠΟΙΕ
ΩΝΟΚΑΘΕΛΗΙΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΩΝΟΙΣΚΑΘΕΛΗΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ
ΤΟΝΝΟΜΟΝΑΣΤΟΞΕΝΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΑΝΤΙ
ΜΑΧΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΟΙΑΠΟΔΟ
ΜΕΝΟΙΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕΧΟΙΕΝΒΕΒΑΙΟΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝ
ΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙ
ΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΚΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟΝ
ΟΝΤΑΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΑΖΑΜΙΟΙΕΟΝ
ΤΕΣΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΖΑΜΙΑΣΜΑΡΤΥΡΟΙΤΟΙΙΕΡΕΙΣ
ΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΕΜΜΕΝΙ
ΔΑΣ]ΑΛΚΙΝΟΣΠΡΑΟΧΟΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΕΥΑΓΟΡΑΣΑΣΑΝΔΡΟΣΕΥΚΛΕΙΔΑΣ
ΚΑΛΛΙΑΔΑΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΣΑΝΔΡΟΥ

XX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΕΞΩΝΔΑΜΗΝΟΣΕΝΔΥΣΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑΠΕΔΟΝΤΟΑΡΤΕΜΙ
ΔΩΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΚΑΙΦΙΛΙΣΤΑΦΙΛΙΣΤΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΤΑ
ΑΝΔΡΕΙΑΔΥΟΟΙΣΟΝΟΜΑΤΑΗΡΑΚΛΕΩΝΦΙΛΙΣΤΟΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΔΕΚΑ
ΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΑΝΗΡΑΚΛΕΩΝΦΙΛΙΣΤΟΣΤΩΙΘΕ
ΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΟΤΩΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΥΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝ
ΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΕΥΚΛΗΣΚΑΛ
ΛΙΚΩΝΟΣΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣΑΓΙΩΝΟΣΔΑΜΟΤΙΜΟΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥΕΙΔΕΤΙΣΚΑΕΦΑ
ΠΤΗΤΑΙΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣΗΦΙΛΙΣΤΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΤΩΙ
ΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΙΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΚΑΙΦΙΛΙΣΤΑΚΑΙΟΙΒΕΒΑΙΩΤΗ
ΡΕΣΕΥΚΡΑΤΗΣΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣΔΑΜΟΤΙΜΟΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΟΜΟΙΩΣ
ΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΤΩΝΙΔΙΩΤΑΝΚΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΗΡΑΚΛΕ
ΩΝΑΚΑΙΦΙΛΙΣΤΟΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣΕΟΝΤΑΣΑΖΑΜΙΟΙΕΟΝΤΕΣΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΤΟΙ
ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΚΑ ΜΑΡΤΥΡ[ΟΙ]ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝ
ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΩΝ[Γ]ΕΝΝΑΙΟΣΣΩΣΤΡΑ
ΛΛΙΚΛΗΣΘΕΥΓΕΝΗΣ
(3) ΜΟΚΡΙΤΟΣ ΟΣΠΟΛΥΚΡΑΤΕΟΣΚΛΕΥ
ΥΒΡΙΑΣΑΡΧΕΛΑΟΥ

XXI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΔΕΛΦΟΙΣΔΕΞΩΝΔΑΤΟΥΔΑΜΩΝΟΣΜΗΝΟΣΕΙΛΑΙΟΥΕΝΔΕΚΑΛΛΙΠΟΛΕΙΑΡΧΟΝΤΟΣΛΑ
ΔΙΚΟΥΤΟΥ[Π]ΛΕΙΣΤΑΙΝΟΥΜΗΝΟΣΙΠΠΟΔΡΟ[Μ]ΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΛΟΧΑΓΟΣΑΓΗΤΑΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΑΣΤΩΙΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΤΩ[ΙΠΥ]ΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΣΩΣΩΤΟΓΕΝΟΣΜΑΚΕ...ΤΑΝΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ
ΟΚΤΩΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΑΘΑΜ ΒΟΣΑΘΑΝΙΩΝΟΣΔΕΛΦΟΣ
ΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΣΩΣΩΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝΣΩΣΩΚΑΙ
ΑΝΕΦΑΠΤΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΜΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΠΟΙΕΟΥΣΑΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΥ[ΣΑΟΙΣΚΑ
ΘΕΛ]ΗΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝΕΛΕΥΘΕΡΑΝ
ΣΑΣΑΖΑΜΙΟΣΕΣΤΩΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΖΑΜΙΑΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΑΡΧΩΝ[ΓΕΝΝ]ΑΙΟΣΗ
ΡΑ ΚΩΝΟΣΕΥΑΓΓΕΛΟΣΠΑΤΡΩΝΟΣΝΙΚΙΑΣΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΥΘΕΥΔΟΤΟΣΕΙΡΑΝΑΙΟΥΘΡΑ[ΣΥ]ΚΛΗΣΠΡΑΞΙΑ
Δ]ΡΟ ΜΟΚΛΕΙΔΑΣΚΑΙΟΙΙΕΡΕΙΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣΔΕΛΦΟΙΤΙΜΟΞΕ ΝΟΣΠΕΤΑΛΟΣΦΑΛΑΝΘΟΣ.
ΠΟΛΥ ΦΙΟΝΟΣΦΥΣΚΙΩΝΑΓΕΜΟΣΛΥΚΟΦΡΩΝΑΡΙΣΤΟΦΥΛΟΣΛΑΔΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΑΙΛΑΙΑΔΑΣ
ΑΜΦΙΣ ΣΕΥΣΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΦΥΛΑΣΣΕΙΤΑ[ΣΩ]ΝΑΣΓΕΝΝΑΙΟΣΗΡ ΑΚΩΝΟΣ
ΔΕΛΦΟΣ ΑΣΤΟΦΥΛΟΣΛΑΔΙΚΟΥΦΑΛΑΝΘΟΣΠΟΛΥΦΡΟ
ΝΟΣΚΑΛΛ ΙΠΟΛΙΤΑΙ

XXII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΥΜΗΝΟΣΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΣΩΚΡΑΤΕΙΑΕΥΑΡΜΙΔΑΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΙΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΝΙΚΑΙΑΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΜΜΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΑΡΜ[Ο
ΔΙΟΥΔΕΛΦΟΣΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩΔΕΕΝΟΙΚΙΑΠΑΡΑΣΩΚΡΑΤΕΙΑΝΑΧΡΙΟΥΚΑΖΩΗΣΩΚΡΑΤΕΙΑ...ΓΚΩΜΟΣΟ..Α
..ΕΙΔΕΚΑΤΙΠΑΘΗΣΩΚΡΑΤΕΙΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΕΣΤΩΝΙΚΑΙΑΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΩ[ΣΤ]ΕΕΛΕΥΘΕΡΑΕΙΜΕΝΜΑΡΤΥΡΕΣΟΙΕ
ΡΕΥΣΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣΑΜΥΝΤΑ
ΚΑΙΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΑΙΑΚΙΔΑΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΑΛΕΞΩΝΑΝΔΡΩΝΟΣΛΙΩ.ΦΙΛΩΝ

XXIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΥΤΟΥΑΜΦ ΙΣΤΡΑΤΟΥΜΗΝΟΣΑΠΕΛΛΑΙΟΥΔΙΚΑΙΑΓΟ[ΡΑΔΙΟ]ΔΩΡΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝ
ΤΟΣΤΟΥΙΔΙΟΥΑΝΔΡΟΣ

ΑΡΧΩΝΟΣΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΣΙ.ΟΝΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΑΡΓΥΡΙΟΥΜΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙ
[ΚΑ]ΘΩ[Σ]ΕΠ[ΙΣΤΕΥΣΕ

ΤΩΙΘΕΩΙΕΦΟΤ[ΩΙ]ΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΕΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΙΤΟ...ΟΝΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩ
ΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝ[ΕΛΕΥΘΕ

ΡΑΝΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΩΝΚΑΙΑΖΑΜΙΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣ ΚΑΙΖΑΜΙΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣ[ΒΕΒΑΙ
ΩΤΗΡ - - - - - -

5 Π]ΑΤΡΩΝΟΣΜΑΡΤΥΡΕΣΤΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΚΛΕΩΝΑΜΥΝΤΑΣΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ[ΙΔΙ]Ω[ΤΑΙ
ΚΡΑΤΗΣΜΕΝΗΣΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΣΚΑΙΑΔΑΣΑΓΙΩΝΕΚΕΦΥΛΟΥ

XXIV.

1 ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΛΕΟΞΕΝΙΔΑΜΗΝΟΣΘΕΟΞΕΝΙΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
2 ΛΑ.ΕΤΙΑΤΟΥΑΙΑΚΙΔΑΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥΤΟΥΒΟΥΛΩΝΟΣΠΟΛΥ
3 ΕΤ..Δ..ΤΙΜΕΑ...ΩΝΟΣΚΛΕΩΝΟΣΤΟΥΑΡΧΩΝΟΣΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑΠΕΔΟΝΤΟΜΙΚΥΘΟΣΚΑΙΑΡΙΣΤΙΩΝΟΙΘΕΑΓΕΝΕ
ΟΣ.ΥΜΕΛΡΕ
4 ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙ[Π]ΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΟΙΚΟΓΕΝΕΣΩΙΟΝΟΜΑΕΥ[Τ]Υ[Χ]Ο[ΣΤΙ
ΜΑ]ΣΑΡΓΥΡΙΟΥ
5 ΤΟΣ[Α]ΙΑΚΙΔΑΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΕΥΤΥΧΟΣ
ΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩ[ΝΑΝ
6 ΠΟΙΕ]ΩΝΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΩΝΑΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕΤΙΣΕΦ
ΑΠΤΟΙΤΟΕ[ΥΤΥΧΟΥ
7 ΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕ]ΧΟΝΤΩΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΙΤΕ
ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙΜΙΚ[ΥΘΟΣΚΑΙ
8 ΝΚΥΡΙΟΣ ΣΥ
ΛΕΩΝ

XXV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣ
ΜΗΝΟΣΘΕΟΞΕΝΙΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
ΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΔΕΞΩΝΔΑ
ΤΟΥΔΙΝΩΝΟΣΜΑΝΤΙΝ..ΤΙΛ ΕΟΔΑΜΟΥΞΕ
ΝΑΙΝΕΤΟΥΤΟΥΣΩΣΙΝΙΚΟΥΑΠΕΔΟΤΟ
ΑΣΤΟΞΕΝΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΕΝΔΟΓΕ
ΝΕΣΑΙΟΝΟΜΑ ΙΛΑΡΟΝΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΔΕ
ΚΑΠΕΝΤΕΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥΔΙΟΝΥΣΙ
ΟΥΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ
ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΑΡΧΩΝΚΑΛΛΙΑΕΙΔΕΤΙΣ
Κ]ΑΕΦΑΠΤΗΤΑΙΙΛΑΡΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩ
ΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΤΕ
ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣΑΣΤΟΞΕΝΟΣΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ
ΑΡΧΩΝΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕΧΟΙΒΕΒΑΙΟΝΤΩΙΘΕΩΙ
ΤΑΝΩΝΑΝ[ΠΡΑ]ΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ
Κ]ΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΙΛΑΡΟΝΩΣΕΛ
ΕΥΘΕΡΑΝΕΟΥΣΑΝΑΖΑΜΙΟΙΕΟΝΤΕΣΚΑΙ
ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΖΑΜΙΑΣ[ΜΑΡΤΥ
ΡΟΙΤΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔ
ΡΟΝΙΚΟΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΔΕΞΩΝΔΑΣΔΑΜΩΝΟΣ
ΜΑΝΤΙΑΣΚΛΕΥΔΑΜΟΥΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣΣΩΣΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΤΙΜΟΞΕΝΟΣΦΥΣ.ΕΥΞΞΕΝΑΓΟΡΑΣ
ΕΥΚΛΕΙΔΑΣΩΣΥΛΟΣΑΓΙΩΝΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ...
ΝΩΝΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΣΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΤΑ..
Α]ΣΑΝΔΡΟΥΚΑΛΛΙΑΣΑΡΧΩΝΟΣΣΤΡΑΤΑΓΟΣΣΕ
ΕΙΧΟΥ

XXVI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΑΜΗΝΟΣΒΟΑΘΟΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΚΛΕΩΝΔΙΟ
ΝΥΣΙΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΟΙΟΝΟΜΑ
ΑΣΩΣΙΜΕΝΗΣΤΟΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ
ΤΡΙΩΝΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝ
ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΕΒΡΟΣΕΒΡΟΥΕΦΩΙΤΕ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝΕΙΜΕΝΣΩΣΙΜΕΝΗΚΑΙΑΝΕΦ[ΑΠΤ]ΟΝ
ΑΠΟΠΑΝΤΩΝΠΟΙΟΥΝΤΑΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΝ
ΤΑΟΙΣΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΣΩΣΙΜΕΝΟΥ[Σ
ΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝ
ΩΝΣΥΛΕΩΝΣΩΣΙΜΕΝΗΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟΝ[Ε]ΟΝ[ΤΑ
ΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΒΡΟΣΒΕΒΑΙΟΥΤΩ[ΤΩΙ]ΘΕΩΙΤΑΝΩ
ΝΑΝΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΑΡΕΥΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑ[Θ]ΑΜΒΟΣ
ΑΒΡΟΥ.ΧΟΥΟΝΕΩΚΟΡΟΣΑΤΕ ΙΔΑΣ..ΘΑΙΟ
ΜΝΑΣΩΝ Ν.ΙΣΤΡΑΤC [Α]ΒΡΟΜΑΧΟΥ

XXVII.

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΤΩΝΦΩΚΕΩΝΜΝΑΣΙΚΡΑΤΕΟΣΜΗΝΟΣΓΡΩ
ΤΟΥΕΝΔΕΔΕΛΦΟΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣΜΗΝΟΣΗΡΑΙΟΥΑΠΕ
ΔΟΝΤΟΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣΕΥΞΙΘΕΟΥΚΑΙΑΡΧΩΑΡΧΙΔΑΜΟΥΧΑΡΑΔΡΑΙ
ΟΙΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΚΑΛΛΙ
ΟΠΑΤΟΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝ
ΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΑΠΕΧΟΝΤΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣ
ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣΠΟΛΥΞΕΝΟΥΧΑΡΑΔΡΑΙΟΣΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΚ[ΑΛ
ΛΙΟΠΑΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙΤΕΛΕΥΘΕΡΑΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑ
ΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝΤΑΒΙΟΝΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΚΑΛΛΙΟ
ΠΑΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΣΥΛΕΩΝΕΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΙΑΙΟΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΩΝΑΞΑΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙ
ΚΑΣΚΑΙΞΑΜΙΑΣΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡΒΕΒΑΙΟΥΤΩΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝ
ΜΑΡΤΥΡΟΙΤΩΝΙΕΡΕΩΝΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΔΑΜΟ
ΣΤΡΑΤΟΣΤΙΜΩΝΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑ[Ι]ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣ
ΜΕΝΗΣΕΥΚΛΕΙΔΑΣΚΑΛΛΕΙΔΑΣΩΣΤΡΑΤΟΣΕΡΜΑΙΟΣΟΡΘΑΙΟΣ
ΚΛΕΑΝΔΡΟΥ

XXVIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΜΕΝΕΡΙΝΕΩΚΛΕΩΝΟΣ
ΤΟΥΣΩΣΑΝΔΡΟΥΜΗΝΟΣΛΑΦΡΙΟΥΕΝΔΕΛΦ
ΟΙΣΔΕΑΡΧΟΝΤΟΣΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΜΗΝΟΣ
ΘΕΥΞΕΝΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΑΡΧΩΣΩΚΡΑΤΕ
ΟΣΕΡΙΝΑΙΑΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙ
ΣΩΜΑΤΑΓΥΝΑΙΚΕΙΑΤΡΙΑΑΙΣΟΝΟΜΑΤΑΑΦ
Ρ]ΟΔΙΣΙΑΑΡΙΣ . . ΘΛΑΜΕΝΕΣΤΡΑΤΑΚΑΙΠ
ΑΙΔΑΡΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΣΩΣΑΝΔΡΟΣΤΟΓΕ
ΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΤΕΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑ
ΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣΑΡΙΣΤΟΜ
Ε]ΝΕΩΣΕΡΙΝΑΙΟΣΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤ[Ε]Υ[ΣΑΝ
ΤΩΘΕΩΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘ[Ε
ΡΟΥΣΕΙΜΕΝΠΟΙΟΥΝΤΕΣΟΚΑΘΕΛ[Ω]ΝΤΙΑ
ΠΟΤΡΕΧΟΝΤΕΣΑΚΑΘΕΛΩΝΤΙΕΙΔΕΤΙΣΕ
ΦΑΠΤΟΙΤΟΤΟΥΤΩΝΤΙΝΟΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥ
ΛΙΜΩΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΣΥΛΕΩΝΟΠΑΡΑΤΥΧ

XXIX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΑΜΗΝΟΣΔΑΙΔΑΦΟΡΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΚΑΛΛΩΑΡΙΣΤΩΝΟΣΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΩΝΚΑΙΤΩΝΥΙΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΩΝΟΣΤΩΝΑΡΙΣΤ....ΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΚΟΡΙΔΙΟΝ
ΑΙΟΝΟΜΑΕΠΙΚΤΗΣΙΣΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΔΥΟΣΤΑΤΗΡΩΝΔΕΚΑΕΠΤΑΔΡΑΧΜΑΣ
ΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΑΘΑΝΙΩΝΑΡΙΣΤΩΝΟΣΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝΕΠΙΚΤΗΣΙΝ
ΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΥΣΑΝΟΙΣΚΑΘΕΛΗΚΑΙΠΟΘ Σ ΚΑΘΕ . ΕΙΔΕ[Τ]ΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΗ
ΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΕΠΙΚΤΗΣΙΟΣΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΕΤΩΤΑΝΩΝΑΝΑΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΑΚΑΛΛΩ
ΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡΤΩΙΘΕΩΙΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕΧΟΙΕΝΒΕΒΑΙΟΝΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΣΑΝΟΙΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙΚΑΙΟΒΕ
ΒΑΙΩΤΗΡ..ΤΙΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΔΕΚΑΠΕΝΤΕΤ.ΕΛΟΝΤΙΚΑΙΟΜΟΙΩΣΕΠΙΚΤΗΣΙΣ[Ε]ΛΕΥΘΕΡΑΕΣΤΩ
ΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΧΟΝΤΕΣΚΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΣΥΛΕΟΝΤΕΣΕΠΙΚΤΗΣΙΝΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΚΑΤΑΤΟΝΝΟ
ΜΟΝΟΣΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΟΥΣΑΝΑΞΑΜΙΟΙΕΟΝΤΕΣΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΣΥΛΕΟΝΤΕΣΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΞΑΜΙΑΣ
ΜΑΡΤΥΡΕΣΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΡΧΩΝΑΘΑΜΒΟΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΝΙΚΑΤΑΣΑΛΚΙΝΟΥΣΩΣΤΡΑΤΟΣΣΩ
..ΒΟΥΚΑΛΛΙΑΣΔΙΩΝΟΣΙΔΙΩΤΑΙΔΕΠΟΛΙΤΑ[ΣΑΣ]ΑΝΔΡΟΥΞΕΝΟΚΡΙΤΟΣΔΑΜΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥΟΡΘΑΙΟΣ
ΦΙΛΩΝ.Ο.ΣΙΠΠΟΥΞ[Ε]ΝΟΚΡΙΤΟΣ[Σ]ΤΗΣΙΜΕΝΕΟΣΤΑΝ[Γ]Ρ[ΑΦ]ΑΝΦΥΛΑΣΣΕΙΞΕΝΟΚΡΙΤΟΣ

XXX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΒΟΥΚΑΤΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ
ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΑΠΕΛΙ. ΟΣ ΣΥΝΕΠΑΙΝΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΦΙΛΟ
ΞΕΝΟΥ ΤΩΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩΙ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΕΜ ΜΕΝ Γ[ΥΝ]ΑΙΚΕΙ
ΟΝ ΑΙ ΟΝΟΜΑ ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΚ ΚΟΡΩΝΕΙΑΣ ΤΟ ΔΕ ΑΛΛΟ
ΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙ ΟΝΟΜΑ ΑΠΕΛΛΗΣ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓ ΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ
ΠΕΝΤΕ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΡΙΣ ΚΑΙ [Α]ΠΕΛ
ΛΗΣ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦ ΩΤΕ Ε ΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΙ
ΜΕΝ ΚΑΙ Α ΝΕΦΑΠΤΟΥΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤ ΩΝ ΤΟΜ ΠΑΝΤΑ
ΧΡΟΝΟΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΙΠΠΩΝ ΑΘΑΝΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΜΜΕΝΙΔΑΣ
ΚΑΛΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΚΑ ΕΦΑΠΤΗ
ΤΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΣ Η ΑΠΕΛΛΕΟΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΒΕΒΑΙ
ΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΟΙ ΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙ ΦΙΛΟ
ΞΕΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΑΥΤΟΥ ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΙΠΠΩΝ
ΚΑΙ ΕΜΜΕΝΙΔΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑ
ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΑΝ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΩΣ ΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΥΣ ΟΝΤΕΣ ΑΖΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥ ΠΟ ΔΙΚΟΙ
ΤΟΙ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΖΑΜΙΑΣ
ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩ ΔΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΣ ΚΑΙ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΡΑ ΦΙΛΟΞΕ
ΝΟΝ ΑΧΡΙ ΖΩΗ ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΠΟΙΕΟΝΤΕΣ ΤΟ ΠΟΤΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ
ΠΑΝ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΑΝΕΝΚΛΗΤΩΣ ΕΙ ΔΕ ΚΑ ΜΗ ΠΑΡΑΜΕΝΩΝΤΙ Η ΜΗ ΠΟΙ
ΕΩΝΤΙ ΤΟ ΠΟΤΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ Η ΑΛΛΟΣ
ΥΠΕΡ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΟΝ ΚΑ ΦΙΛ ΟΞΕΝΟΣ ΚΕΛΕΥΗ ΚΟΛΑΖΟΜΕΝΟΙ.
ΤΡΟΠΩΙ ΩΙ ΚΑ ΘΕΛΩΝΤΙ ΚΟΛΑΖΕΣΘΑΙ ΑΖΑΜΙΟΙ ΣΟΝΤΟΙ ΚΑΙ
ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΖΑΜΙΑΣ ΠΛΑΝ ΜΗ ΑΠΟΔΟΥ
ΣΘΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΝΔΡΟ
ΝΙΚΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΙΜΩΝ ΔΑΜΟΣΤΡΑ
ΤΟΣ ΙΔΙΩΤΑΙ ΚΛΕΥΔΙΚΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΘΕΥ
ΓΕΝΗΣ ΜΕΝΗΣ ΜΑΝΤΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

XXXI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΑΜΟΣΘΕΝΕΟΣΜΗΝΟΣΘΕΥΞΕΝΙΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝ
ΤΩΝΤΑΝΔΕ[ΥΤ] ΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΕΜΜΕΝΙΔΑΤΟΥΚΑΛΛΙΑΑ
ΘΑΜΒΟΥΤ[ΟΥ] ΑΒΡΟΜΑΧΟΥΑΝΤΙΓΕΝΕΟΣΤΟΥΔΙΟΔΩΡΟΥ
Ε]ΠΙΤΟΙΣΔΕΑΠΕΔΟΤΟΑΘΑΜΒΟΣΑΒΡΟΜΑΧΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕ
ΟΝΤΩΝΚΑΙΤΩΝΥΙΩΝΑΥΤΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑ
ΑΝΔΡΕ]ΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΜΗΝΟΦΙΛΟΣΤΟΓΕΝΟΣΦΡΥΓΑ
ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΤΤΑΡΩΝΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙ
ΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΜΗΝΟΦΙΛΟΣΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩ
ΝΑΝΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝ
ΤΩΝΤΟΝΠΑΝΤΑΒΙΟΝΠΟΙΕΩΝΟΚΑΘΕΛΕΙΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΩΝ
ΩΚΑ]ΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣ
.ΜΟΥΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΜΗΝΟ
ΝΠΑΡΕΧΕΤΩΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΤΕΑΠΟΔΟΜΕ[ΝΟΣ
ΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ.ΑΝΤΙΟΣΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕΧΟΙΝΒΕ[ΒΑΙΟΝ
ΤΩΙΘΕ]ΩΙΤΑΝΩΝΑΝΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟΝ
ΛΙΟΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ
ΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΤ ΜΗΝΟΦ[ΙΛΟΝ
ΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΥΣΤΟΥΑΠΟΛΛ[ΩΝΟΣ
Α]ΡΧΟΝΤΕΣΑΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣΥΒΡΙΑΣ

XXXII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΜΗΝΟΣΙΛΑΙΟΥΒΟΥΛΕΥ
ΟΝΤΩΝΠΑΤΡΩΝΟΣΑΓΙΩΝΟΣΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟΣΠΑ
ΤΡΩΝΟΣΑΠΕΔΟΤΟΕΙΡΑΝΑΝΙΚΙΑΤΩΙΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΟΝΟΜΑΙΩ
ΠΥΡΑΤΟΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ
ΤΡΙΩΝΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ
ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΦΙΛΟΝΙΚΟΣΝΙΚΙΑΕΙΔΕΤΙΣ
ΕΦΑΠΤΟΙΤΟΙΩΠΥΡΑΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΒΕΒΑΙΩΝΠΑΡ
ΕΧΟΝΤΩΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΑΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΑΚΑΙΟ
ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΣΥ
ΛΕΩΝΙΩΠΥΡΑΝΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΑΙΑΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟ
ΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΙΑΜΙΑΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΕΜΜΕΝΙΔΑ[Σ
ΛΑΙΑΔΑΣΙΔΙΩΤΑΙΚΛΕΩΝΒΑΒΥΛΟΣΗΡΥΣΝΙΚΑΙΟΣΝΙΚΙΑΣ

XXXIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΓΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΑΠΕΔΟΤΟ...ΚΑΙΝΑΒΑ.ΥΛΟΥΣΥΝΕΥΔΟ[Κ
ΕΟΥΣΑΣΚΑΙΤΑΣΜΑΤΡΟΣΑΥΤΑΣΠΡΑ
.ΙΟΥΚΑΙΤΩΝΑΔΕΛΦΩΝΑΥΤΑΣΑΙΑΚΙΔΑ
Κ..ΑΙΡΕΦΑ.ΕΟΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘ
ΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΕΝΔΟΓΕΝΕΣΑΙΟΝΟΜΑ
ΞΩΙΛΑΕ[Π]ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΣΤΑ
ΤΗΡΩΝΕΙΚΟΣΙΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΑΠΕΧΕ
ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣΑΙΑΚΙΔΑΚΑ
ΝΔΙΟ[Ν]ΥΣΙΟΥΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΞΩΙΛΑΣ
ΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΣΥΛΕΩΝΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΩΣΕ
ΛΕΥΘΕΡΑΝΟΥΣΑΝΚΑΙΟΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣΠΑΡΕΧΟΝ
ΤΩΒΕΒΑΙΟΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΜΑΡΤΥΡΟΙΑΡ
ΧΩΝΚΑΛΛΙΑΚΑΙΟΙΙΕΡΕΙΣΚΑΙΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΑΞΑ
ΡΑΤ ΟΣΚΑΛΛΩΝΞΕΝΩΝΟΣΞΕΝΩΝΠΟΛΥΩΝΟΣ

XXXIV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΒΡΟΜΑΧΟΥΜΗΝΟΣΘΕΥΞΕΝΙΟΥΒΟΥΛΕΥ
ΟΝΤΩΝΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΚΑΛΛΙΑΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΒΟΥΛΑΣΕΥΑΝΔΡΟΥ
ΑΠΕΔΟΤΟΞΕΝΟΧΑΡΗΣΠΟΛΥΞΕΝΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕ
ΤΩΝΚΑΙΤΩΝΥΙΩΝΑΥΤΟΥΠΟΛΥΞΕΝΟΥΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟ
ΝΟ]Μ[Α]ΑΡΙΣΤΩΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΜΝΑΝΠΕΝΤΕΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙ[Σ
ΤΕΥ]ΣΕΑΡΙΣΤΩΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝ ΥΘΕΡΑ

XXXV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΤΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΑΜΗΝΟΣ
ΠΟΙΤ
....ΠΡΩΤΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΠΑ
Τ]ΡΩΝΟΣ
ΤΟΥ
ΑΠΕΔΟΤΟΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣΕ
ΤΕ ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
Π]ΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΟΙ
ΟΣΤΟΓΕΝΟΣΣΥΡΟΣ
ΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΡΙΩΝ
ΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝ

XXXVI.

a. ΝΤΑΕΠΙ
ΡΑΝΙΝΚΑΙ
ΣΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΝΙΚΟ
ΣΤΡΑΤΟΣΑΙΑΚΙΔΑΑ
ΥΚΑΙΟΠΡΟΣΤΑΤΑΣΝΙ
ΒΥΛΟΣΑΛΙΑΔΑΠΟΛΥΞ
\ΤΩΝΚΛΕΩΝΟΣΦΙΛΙΣ

b. ΝΤΟΣΚΛΕΟΜΑΝΤΙΟΣΜΗΝΟΣ
ΥΣΑΡΑΠΕΙΩΝΤΟΕΜΜ.ΙΔΕΛ
ΥΙΟΥΑΥΤΩΝΤΙΜΟΘΕΩΝΟΣΤΩ
ΟΝΩΟΝΟΥΑΘΕΟΞΕΝΟΣ..
ΑΙΩΤΗΡΚΑΙΑΤΟΥΕΠΟΥΟΥ
ΣΙΣ ΩΒΕΒΑΙ ΡΕΣΟ
Π

XXXVII.

a.

ΑΡΧΟΝΤΟϹΕΔΕΛΦΟΙϹΔΑΜΩΝΟϹΤΟΥΠΟΛΕΜΑ
ΡΧΟΥΜΗΝΟΣΕΝΔΥϹΠΟΙΤΡΠΙΟΥ - - -

b.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΑΜΩΝΟΣΤΟΥΞΕΝΟΣΤΡΑΤΟΥΜΗΝΟΣΘΕΥ
ΞΕΝΙΟΥ - - - - - - - - - - -

c.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΜΗΝΟΣΘΕΟΞΕ
ΝΙΟΥ - - - - - - - - - - -

d.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥΜΗΝΟΣΘΕΟΞΕΝΙΟΥ
ΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑΠΕΔΟΤΟ - - - - - - -

e.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΜΗΝΟΣΔΑΙΔΑ
ΦΟΡΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟ - - - - - - -

XXXVIII.

ΤΟΥΣΩΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΑΙΤ.ΖΕΖΕΔΟΞΕ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜ
ΜΕΝΩΝΘΕΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΤΡΑΓΙΑΝΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΜΗΘΕΝΙΜΗΘΕΝΠΟ
ΟΗΚΟΥΣΑΚΠΑΡΧΜΕΝΑΣΑ.....ΟΝΤΗΣΖΟΗΣ
ΧΡΟΝΟΝΑ.ΟΑ.ΚΛΗΤΩΣΕΝΕΙ.Ο....ΔΠΑΝΤΙΚΡΙ
ΤΩΚΑΙ.Χ..Τ.ΔΙΚΑΙΟΝ..ΤΗΦ......ΟΥΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΣΙΝΕΙΔΕΤΙΣΤΟΥΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣΩ
ΜΑΤΟΣ....ΤΟΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΤΟΙΣΠΡΟΓΕ
ΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣΘΕΟΙΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
..ΤΟΜ.ΝΗΜ.ΣΟΝ ΩΝΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕ
ΝΩΝΘΕΩΝΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΑΥΤΑΣ
ΕΞΕΣΤΩΔΕΠΡΟΣΤΗΝ...ΝΩΘΕΛΟΝΤΙΜΑΡ
ΤΥΡΕΣΟΙΘΕΟΙ

XXXIX.

Τ.ΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΑΝΔ........
....ΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΕΠ........
Μ]ΟΙΕΚΚΛΗΣΙΑΙΑΦΙΗΤΙΑΣΩΠΟΔΩΡ[ΟΣ...
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚ.............
ΜΗΕΞΕΣΤΩΔΕΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣΘΑΙ.........
ΔΩΡΩΙΜΗΤΕΑΛΛΩΙΜΗΘΕΝΙΜΗΤΕΚ.....
ΤΕΙΣΑΤΩΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΜΕΝΟΣΑΥΤΟ
ΞΩΙΑΣΚΛΑΠΙΩΙΚΑΙΟΜΟΙΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
ΘΩΣΑΝΠΕΡΙΑΥΤΟΥΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΟΙ
ΑΣΚΛΑΠΙΟΥΚΑΙΑΛΛΟΣΟΘΕΛΩΝΕΠΙΤ......
ΟΣΩΝΜΑΡΤΥΡΕΣΕΥΚΛΕΙΔΑΣΠΥ
.ΟΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΠΟ
ΩΣΙΟΝΑΓΥΛΟΣΔΙΟΚΛΕΙΑΝΚΑΙΤΑΝΟΥΕ
ΜΩΕΚΚΛΗΣΙΑΤΩΝΣΥΝΕΔΡΩΝΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΕΙΚΑΤΕΒΑΛΟΝΤΑΛΥΤΡΑΕΚΤΩΝΠΟΛΕ
ΤΟΣΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙΟΥΘΕΥΚΡΙΝΕΟΣΤΟΥΟ.Ω
ΑΝΜΗΔΕΚΑΛΛΙΔΑΜΗΤΕΑΥΤΩΙΕΥΞΕΙΜΗΔ
ΤΕΛΥ.ΕΑΣΕΑΥΤΑΣΜΗΔΕΤΑΙΑΥΤΑΝΥΠΑ
ΤΕΙΣΑΤΩΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΜΕΝΟΣΑΡΓΥΡΙΟ
ΟΜΟΙΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΙΕΟΝΤΩΣΑΝΚΑΙΕΓΔ
ΧΟΙΟΝΤΟΣΚΑΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙΟΥ
ΠΕΥΘΥΝΟΣΕΩΝΜΑΡΤΥΡΕΣΛΥΣΕΑΣΕΙΦΙΚΚΑΣΥ
ΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΩΝΟΣ
ΝΟΣΤΡΙΤΙΟΥΕΝΕΝΝΟΜΩΕΚΚΛΗΣΙΑΤΟ
ΜΕΙΝΑΣΑΝΔΙΩΝΙΑΧΡΙΚΑΤΩΗΔΙΩΝΜΗ
ΣΙΑΝΑΛΛΑΕΛΕΥΘΕΡΑΕΣΤΩΚΑΙΑΝΕΠΑΦΟΣΔΙΟΝ
ΟΘΙΡΟΝΤΩΑΣΚΛΑΠΙΩΑΡΓΥΡΙΟΥΤΑΛΑΝ
ΑΡΧΟΝΤΕΣΟΙΑΕΙ..ΝΑΡΧΟΙΟΝΤΕΣΚΑΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥ
ΕΠΙΤΙΜΙΟΥΤ.ΔΕ   ΣΤΩΠΟΘΙΙΕΡΟΝΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΙΜΟΥ
ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙ   ΝΤΟΣΝΙΚΩΝΟΣ
Ε]ΝΕΝΝΟΜΩΕΚΚ   ΤΩΝΣΥΝΕΔΡΩΝ

ΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΜΕΝ......ΣΣΩΤΗΡΙΝΑΡΓΥ
.ΔΙ ΑΞΕΣΟΣ
ΟΥ ΕΠΙΤΙΜ

XL.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΔΕΛΦΟΙΣΠΥΛΑΙΑΣΟΠΩΡΙΝΗΣ
ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΒΟΥΘΗΡΑΚΑΛΛΙΑΦΡΙΚΩΝΟΣΑΛΚΙ
ΑΔΑΑΠΟΙΚΙΑΔΕΛΦΩΝΑΘΑΜΒΟΥΑΜΕΙΝΙΑΦΩΚΕΩΝΠΥΛΗΤΟΣΚΑΛ
Λ]ΙΑΛΟΚΡΩΝΦΡΙΚΟΥΑΛΠΩΝΙΟΥΒΟΙΩΤΩΝΔΑΜΟΦΙΛΟΥΚΛΕΩΝΔΑΕΥ
Β]ΟΕΩΝΑΜΦΙΚΡΑΤΕΥΣΧΑΛΚΙΔΕΟΣΑΘΗΝΑΙΩΝΙΕΡΟΜΝΗΜΟ[ΝΟΣΕΠΙ
ΔΑΥΡΙΩΝΛΑΦΥΛΟΥΕΠΕΙΔΗΕΥΔΟΞΟΣΕΠΙΔΟΞΟΥΑΡΓΕΙΟΣΠΡ[ΟΣ
ΕΛΘΩΝΠΡΟΣΤΟΥΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ ΗΓΓΕΙΛΑΤΟΤΩΙΘΕΩΙΕΙ[Σ
ΤΟ[Ν]ΑΓΩΝΑΠΥ[Θ]ΙΟΙΣΤΟΝΓΥΜΝΙΚΟΝΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣΕΚΤΩΝ
ΙΔΙΩΝΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝΔΩΣΕΙΝΑΣΠΙΔΑΣΕΠΙΧΑΛΚΟΥΣΠΟΙ..ΛΑ.
ΕΝΔΡΟΜΙΔΑΣΔΕΚΑΔΕΔΟΧΘΑΙΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΔΟΥΝΑΙ
ΕΥΔΟΞΩΙΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙ[ΤΙ]ΜΑΝΚΑΘΑΚΑΙΤΟΙΣ
ΑΛΛΟΙΣΔΙΔΟΝΤΑΙΑΙΠΡΟΔΙΚΙΑΙΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙΧΡΗ[ΜΑ
ΣΙΤΟΙΣΑΥΤΟΥΕΠΕΙΔΗΦΑΙΝΕΤΑΙΤΟΝΘΕΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΚΩΣΕΠΙΜΕΛΕ
ΣΘ[ΑΙ]ΔΕΕΥΔΟΞΟΝΚΑΙΤΟΥΣΕΚΓΟΝΟΥΣΑΕΙΕΙΣΤΑΠΥΘΙΑΟΠΩΣΛΑΜΠΡΑ[Ι
ΕΙ[ΣΤ]ΟΝΑΓΩΝΑΠΑΡΑΦΕΡΩΝΤΑΙΑΙΑΣΠΙΔΕΣΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΑΣ.ΑΙ
ΔΑ..ΩΙΚΑΙΚΗΡΥΚΕΙΟΝΕΠΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΙΕΡΟΝΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΤΟΥΠΥΘΙΟΥΔΟΥΝΑΙΔΕΤΟΥΣΔΕΛΦΟΥΣΕΥΔΟΞΩΙΚΑΙΘΗΣΑΥΡΟΝ
ΟΠΟΥΤΑΟΠΛΑΘΗΣΕΙ

XLI.

Θ E [O I

ΕΠΙΔΙΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΛΥΚΩΠΟΥΑΙΑΚΙΔΑ
ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥΝΙΚΑΝΟΡΟΣΠΑΝΤΑΙΝΕΤΟΥΔΙΩΝΟΣΑΛΚΙΔΑΜΟΥΑΓΕΜΑΧΟΥ
ΝΙΚΙΑΕΧΧΙΟΥΠΑ.ΝΩΝΟΣΔΕΛΦΩΝΕΧΕΚΡΑΤΙΔΑΝΙΚΑΙΔΑΒΟΙΩΤΩΝΕΥΠΟΛΕ[ΜΟΥ
ΕΛ]ΛΑΝΙΚΟΥΦΩΚΕΩΝΑΡΧΙΔΑΜΟΥΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟ[ΣΙΚ]ΑΙΤΟΙ[Σ]ΑΓΟΡΑΤΡΟΙ[Σ
ΕΠΕΙΔΗΚΑΛΛΙΚΛΗΣΙΕΡΟΚΗΡΥ[ΚΕ]ΥΩΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙΣΥΝΕΔΡΙΩΙΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝΔΙΑ[ΤΕ
ΛΕΙΧΡΕΙΑΣΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΤΟΙΣΤΕΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΜΦΙΚΤΥΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΛ
ΛΟΙΣΕ]ΛΛΗΣΙΝΑΠΑΣΙΝΑΝΕΓΚΛΗΤΩΣΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΝΕΠΑΙΝΕΣΑΙΤΕΚΑΛΛΙ
Κ]ΛΗΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣΑΘΗΝΑΙΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΕΝΑΙΤΩΛΙΑΙΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΔΑΦΝΗΣΣΤΕΦΑΝ
ΩΤΩΙ]ΤΟΥΘΕΟΥΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝ
ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΜΠΑΣΙΤΟΙΣΑΓΩΣΙΝΟΙΣΤΙΘΕΑΣΙΝΟΙΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ

XLII.

Θ E [O] I

ΕΠΙΝΙΚΑΙΔΑΑΡΧΟΝΤΟΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΣΤΟΜΑΦΥΣΚΙΩΝΟΣΦΙΛΟΔΑΜΟΥΠΟΛΕΜΑΡ
ΧΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΣΙΜΥΛΟΥΑΓΗΜΟΝΟΣΣΤΡΑΤΑΓΟΥΣΘΕΝΝΕΟΣΑΜΦΙΚΛΟΥΧΙΟΥΔΕΛΦΩΝΠΡΑΟΧΟΥ
ΚΛΕΟΜΑΝΤΙΟΣΒΟΙΩΤΩΝΑΝΔΡΟΚΛΕΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΦΩΚΕΩΝΝΙΚΑΝΔΡΟΥΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟ
ΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΓΟΡΑΤΡΟΙΣΕΠΕΙΔΗΚΑΛΛΙΚΛΗΣΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΥΩΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙΣΥΝΕΔΡΙΩΙΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ
ΔΙΑΤΕΛΕΙΧΡΕΙΑΣΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΜΦΙΚΤΥΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΕΛΛΗΣΙΝ
ΑΠΑΣΙΝΑΝΕΝΚΛΗΤΩΣΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΕΠΑΙΝΕΣΑΙΤΕΚΑΛΛΙΚΛΗΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣΑΘΗΝΑΙ
ΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΕΝΑΙΤΩΛΙΑΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΔΑΦΝΗΣΣΤΕΦΑΝΩΙΠΑΡΑΤΟΥΘΕΟΥΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΩΙ
ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΜΠΑΣΙΤΟΙΣΑΓΩΣΙΝ
ΟΙΣΤΙΘΕΑΣΙΝΟΙΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ

XLIII.

ΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΠΥΛΑΙΑΣΟΠΩΡΙΝΗΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ
ΤΩΝΠΕΡΙΜΑΧΩΝΑΞΕΝΝΙΑΝΟΙΚΙΑΔΑΝΣΤΡΑΤΑΓΟΝΕΔΩΚΑΝΟΙ
ΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΕΣΜΕΝΕΚΡΑΤΙ[Δ]ΑΙΜΕΛΕΝΘΙΩΙΛΑΜΙΕΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚ
ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΚΑΙΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΕΠΙΜΕ
ΟΜΕΝΟΙΣΚΑΙ ΑΣ ΕΙΑ ΟΙ.ΤΟΝΚ.ΣΜΟΝΤΑΙΑΘΑΝΑΙ
ΤΑΙΠΡΟΝΑΙΑΙ

XLIV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
ΧΟΥΑΡΙΣΤΕΙΔΑΕ[Φ]ΑΡ[Μ]ΟΣΤΟΥ
ΔΑ..Υ

XLV.

ΕΠΙΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΠΥΛΑΙΑΣΟΠΩ
ΡΙΝΗΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝ
ΝΙΚΙΑΔΑ ΔΟΥΛΕΩΝΟ
.ΡΙΝΟΛΑΟΥΑΝΤΙΛΕΩΝΟΣ
ΚΑΝΔΡΟΥΔΕΛΦΩΝΔΕΞΙ[ΠΠ]Ο[Υ
ΦΑΙΑΝΔΡΟΥΓΕΡΜ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝΦ
ΜΝΑΜΟΝΕΣ.ΕΝΤΟ Σ.ΣΝΕΟΣ
ΚΤΟΥΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟ[ΔΙΚΙΑΝ]ΚΑΙΑΣΦΑ
ΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝ
Κ]ΑΙΣΚΑΝΑΝΕΜΠΥΛΑΙΑΙΤΑΝΠΡΩΤΑΝΥΠΑΡΧΕΙΝ[ΑΥ
ΤΩΙΕΠΙΜΕΛΩΜΕΝΩΙΚΑΤΑΤΑΣΚΕ..ΟΝΕΡΓΟΝ
..ΥΜΟΝ ΤΑΙΑΘΑΝΑΙΤΑΙΠΡΟΝΑΙΑΙ

XLVI.

Θ Ε Ο Ι
ΕΔΟΞΕΤΑΙΠΟΛΕΙΤΩΝΔΕΛΦΩΝΕΠΕΙΔΗΕΥΙ
ΤΥΧΩΝΟΣΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΗΣΑΣΕΥΕΡΓΕ
ΤΑΣΕΓΕΝΕΤΟΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΔΙΚΑΙΑΠΡΑΣ
ΣΩΝΔΕΔΟΣΘΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΕΠΙΤΙΜΑΝΚΑΘΑΠΕΡΔΕΛΦΟΙΣ
ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΜΠΑΝΤΕΣΣΙΤΟΙΣΑΓΩΝΕΣΣΙΟΥΣΑΠΟΛΙΣ
ΑΓΕΙΚΑΙΤΑΑΛΛΑΠΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΚΑΙΠΡΟΞΕΝΟΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΑΚΛ[ΕΙ
ΔΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΣΤΡΑΤΩΝΟΣΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ
ΑΘΑΜΒΟΥΑΙΝΗΣΙΔΑ

XLVII.

Ο
ΛΙΟΜΩΙΑΡΧΙΠΟΛΙΟΣ
ΙΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞ
ΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙ
ΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙ
ΟΣΑΛΛΑΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ
ΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤ.
ΑΓΑΘΩΝΟΣΚΡ[Ι]ΤΩΝΟΣ.ΙΣΤΟΚΡΑΤΕΥΣ

XLVIII.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΛΥΚΟΦΡΟΝΙΠΟΛΥΑΡΧΟΥΝ[Α]Ξ[ΙΩ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΕΥΕΡΓΕΣΙΑΝΠΡΟ
ΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙ
ΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕ
ΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΠΛΕΙΣΤ
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ..Α
ΔΑΣΤΡΑΤΩΝΟΣΛΥΣΙΑΔΑ

XLIX.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΜΟΛΥΚΚΩΙΑΜΕΝΕΛΘ.Ι.Α
ΕΓΛΑΡΙΣΑΣΚΑΙΤΟΙΣΥ ΟΙΣΑΜΕΝΕΛΑΔΑ
ΤΙΑΣΑΝΔΡΩΙΚΑΙΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙ
ΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΠΟΤΙΔΕ
ΦΟΥΣΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙ
ΟΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ

L.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΟΛΕΜΑΙΝΕΤΩΙΠΟΛΕ
ΜΑΙΝΕΤΟΥΜΕΛΙΤΑΙΕΙΑΥΤΩΙΚΑΙ[ΕΚ]ΓΟΝΟΙ[Σ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ

LI.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΑΡΤΕΜΙΔΩΡΩΙΑΓΗΜΟΝΙ . . . ΦΟΙΜΕΝΥΛ . ΩΙΑΛΛΑΒΑΝΔΕΙΚΑΙ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝ
ΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΡ . ΕΛΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥΝΙΚΟΔΩΡΟΥ

LII.

Θ Ε ΞΑΝΘΙΠΠΩΙ
ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΟΣΕΙΔΩΝΙΩΗΡΑΚΛΕΙΟΔΩΡΩΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΩΙΚΑΛΑΝΙΚΟΥΑΜΦΙΠΟΛΙ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝ
ΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΞΕΝΟΧΑΡΕΥΣΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΚΡΙΤΩΝΟΣΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ

LIII.

Θ Ε Ο Ι
ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΙΓΟΡΓΙΟΥΦΟΙΝΙΚΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΞΕΝΟΧΑΡΕΥΣ
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΚΡΙΤΩΝΟΣΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ

LIV.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΤΕΛΕΣ . ΝΙΚΑΡΙΩΝΟΣΑΙΤΩΛΩΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙ
ΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΞΕΝΟΧΑΡΕΥΣ
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΚΡΙΤΩΝΟΣΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ

LV.

Θ Ο

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΛΥΑΝΔΡΩΙΟΝΥΜΑΚΛΕΙΑΝΑΞΙΑ.
ΑΙΓΙΝΑΤΑΙΣΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟ
ΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙ
ΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕ
ΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΥ[Κ]ΛΕΟΥΣΒΟΥ
ΛΕΥΟΝΤΩΝΑΓΗΤΟΡΟΣΞΕΝΟΔΩΡΟΥΘΡΑΣΥΜΑΧΟΥ
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ

LVI.

Θ Ε Ο

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑ[ΝΑΛΕ
ΞΑΝΔΡΕΙΕΥΣΙΤΟΙΣΑΠΑΙΓΥΠΤΟΥΒΑΣΙ
ΟΝΤΟΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΒΑ..
ΛΕΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
ΧΑΡΙΞΕΝΟΥΞΕΝΩΝΟΣΘΕΥΔΩΡΙΔΑ

LVII.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΕΥΒΙΩΙΑΛΥΠΟΥΛΟΚΡΩΙΕΓΛΑΡΥΜΝΑΣ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟ
Ε[ΔΡΙΑ]ΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝ
ΚΑΙΤΑ[ΑΛΛΑΟΣΑ]ΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΡΧΙΑΔΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΑΡΧΙΔΑΜΟΥΔΑΜΩΝΟΣ

LVIII.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΔΗΜΗΤΡΙΩΙΑΜΥΝΤΑΙ
ΦΙΛΩΝΟΣΣΑΜΙΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟ
ΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙ
ΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟ[Υ
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝΟΣΚΡΙΤΩΝΟΣ
ΑΜΥΝΤΑ

LIX.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΛΕΙΣΤΑΙΝΩΙΡΥΣΙΑΔΑΑΙΤΩΛΩΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓ[Ο
ΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝ
ΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΑΜΒΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ
ΔΑΜΩΝΟΣΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣ

LX.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΚΑΛΛΙΚΛΕΙΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣΑΘΗΝΑΙΩΙΟΙΚΟΥΝΤΙΕ
ΝΑΙΤΩΛΙΑΙΙΕΡΟΚΗΡΥΚΙΤΩΝΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΩΝΚΑΙΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟ
ΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΔΙΩ
ΝΟΣΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΕΧΕΚΡΑΤΙΔΑΞΕΝΩΝΟΣΕΥΙΠΠΟΥ

LXI.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΝΙΚΑΝΔΡΩΙΝΙΚΑΝΔΡΟΥ
ΣΚΑΡΦΕΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝ
ΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡ
ΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΥΚΛΕΟΣΒΟΥΛΕΥ
ΟΝΤΩΝΞΕΝΟΔΟΚΟΥΘΡΑΣΥΜΑΧΟΥ
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ

LXII.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΟΚΑΝ[Κ]ΛΕΥΜΕΝΕΙΚΡΕΤΟΩΝΟΣΚΟΤΤΑΕΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟ[ΜΑΝ
ΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡ[Ο
ΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟΥΚΡΙΤΩΝΟΣΑΓΑΘΩΝΟΣΙΑΤΑΔΑ

LXIII.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΑΜΦΙΛΟΧΩΙΠΟΛΥΙΔΟΥΘΕΣΣΑΛΩΙΕΚΓΥΡΤΩΝΟΣΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣ
ΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΟΣΑ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΥΚΛΕΟΣΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΞΕΝ[Ο]ΔΟΚΟΥ
ΜΕΝΗΤΟΣΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕΚΑΙΤΩΙΑΔΕΛΦΩΙΑΜΥΘΑΟΝΙ

LXIV.

ΔΕΛ]ΦΟΙΑΝΕΝΕΩΣΑΝ ΤΑΝΠΑΤΡΙΟΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙ
ΘΕΑΡΟΔΟΚΙΑΝΤΕΛΕΣΙΑΙΣΤΡΑΤΩΝΟΣΟΙΣΥΜΑΙΩΙΚΑΙΕΔΩ
ΚΑΝΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΘΕΑΡΟΔΟΚΙΑΝ
ΕΥΕΡΓΕ]ΤΑΙΕΟΝΤΙΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙ
ΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΟΔΑΜΟΥΒΟΥΛΕΥ
ΟΝΤΩΝΑΜΥΝΤΑΚΛΕΟΤΙΜΟΥΕΤΥΜΩΝΔΑΑΜΥΝΤΑ

LXV.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩ]ΚΑΝ... ΑΚΡΑΤΕ[ΙΑ]ΓΟΡΑΚΛΕΟΣΡΟΔΙΟ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
ΠΡΟ]ΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ

LXVI.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΥΘΟΚΛΕΙΠΙΣΤ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝ[ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝ
ΤΩΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝ[ΤΩΝ
ΑΓΝΙΑΕΥΚΛΕΟΣΠΑΡΝΑΣΣΙΟΥΑΡΙΣΤΑΡΧΙΔΑ

LXVII.

ΚΑΙΟΑΡΧΙΕΡΕΥΣΤΩΝΣ
ΝΚΑΙΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝΑΜΦΙ
ΝΩΝ. ΑΙΑΡΧΩΝΤΗΣΙΕΡΑΣΑΚΤΙΑΚΗΣΒΟΥΛΗΣΤΙΒΚΛΑΥΔ
ΥΙΟΣΠΟΛΕΩΣΚΛΕΟΜΑΧΟΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ
ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΙΤΗΣΤΟΑΝΑΛΗΜΜΑΤΟΤΕΕΣΩΤΟΥΠΟΤΟΥΣ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΕΞΩΘΕΝΕΠΟΙΗΣΑΝΕΚΤΩΝΤΟΥΠΥ
ΘΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΚΩΝΚΑΙΠΡΟΣΟΔΩΝ

LXVIII.

ΕΔΟΞΕΝΤΗΙΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑ[ΤΗ]ΓΩΝΠΡΥΤΑΝΕΩΝΕΞΕΤΑΣΤΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗ
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣΦΥΣΚΟΥΑΙΤΩΛΟΣΠΡΟΞΕΝΟΣΩΝΚΑΙΠΟΛΙΤΗΣΗΜΩΝΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝ[ΩΝ]ΕΙΣΘΕΡ
ΜΟΠΥΛΑΣΤΩΝΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΠΥΘΑΓΟΡΟΥΕΠΙΚΟΥΡΟΥΛΑΜΠΩΝΟΣΚΑΙΕ..ΑΝΙΣΑΝΤΩΝ
ΠΕΡΙΩΝΗΣΑΝΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙΣΥΝΕΒΟΥΛΕΥΕΝΤΕΚΑΙΣΥΝΕΠΡΑΤΤΕΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣ[ΑΗΝ]ΧΡΗΣΙΜΑ
ΤΗΙΠΟΛΕΙΚΑΙΩΙΕΤΟΔΕΙΝΗΜΑΣΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙΠΡΕΣΒΕΙΑΝΠΡΟΣΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΠΕΡΙΤΗΣΠΟΛΙΟΣ
ΚΑΙΤΗΣΚΑΤΑΔΙΚΗΣΚΑΙΑΥΤΟΣΕΠΗΓΓΕΙΛΑΤΟΣΥΝΑΝΤΙΛΗΨΕΣΘΑΙΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΟΠΩΣΟΥΝ
ΟΔΗΜΟΣΦΑΙΝΗΤΑΙΤΙΜΩΝΤΟΥΣΠΡΟΑΙΡΟΥΜΕΝΟΥΣΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝΤΗΝΠΟΛΙΝΗΜΩΝΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ[ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗΙ
ΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΕΠΑΙΝΕΣΑΙΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΝΦΥΣΚΟΥΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΔΕΚΑΙΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑΚΑΙΟΣΤΕΦΑΝΟΣΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙΕΙΣΤΗΛΗΝ
ΚΑΙΑΝΑΘΗΣΕΤΑΙΕΝΔΕΛΦΟΙΣΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΕΠΙΜΕΛΗΘΗΤΩΣΑΝΟΙΠΡΕΣ[ΒΕΥΤΑΙ]ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
ΚΑΙΕΠΙΚΟΥΡΟΣΚΑΙΕΠΙΓΡΑΨΑΤΩΣΑΝΟΔΗΜΟΣΟΕΡΥΘΡΑΙΩΝΤΩΝΕΝΙΩΝΙΑΙΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΝΦΥΣΚΟΥΑΙΤΩΛΟΝ
ΑΝΑΓΓΕΙΛΑΤΩΣΑΝΔΕΚΑΙΟΙΑΓΩΝΟΘΕΤΑΙΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΤΟΙΣΔΙΟΝΥΣΙΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΣΕΛΕΥΚΕΙΟΙΣΤΑΥΤΑΔΕ
ΕΙΝΑΙΕΙΣΦΥΛΑΚΗΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

XLIX.

ΕΔΟΞΕΝΤΗΙΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΠΡΥΤΑΝΕΩΝΕΞΕΤΑΣΤΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΤΙΜΕΟΥΕΡΥΘΡΑΙΟΣΤΩΝΕΠΙΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΕΝΤΕΤΟΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΧΡΟΝΟΙΣΑΕΙΔΙΑΤΕΛΕΙΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝ
ΤΑ]ΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΣΣΩΝΤΗΙΠΟΛΕΙΗΜΩΝΚΑΙ[ΝΥΝ]ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΩΝΠΡΟΣΑΥΤΟΥΣΤΩΝΠΡΕΣΒΕ[ΥΤΩΝ
ΠΥΘΑΓΟΡΟΥΕΠΙΚΟΥΡΟΥΛΑΜΠΩΝΟΣΑΠΟΔΕΙΧΘΕΙΣΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΣΥΝΕΠΡΕΣΒΕΥΕΝ
ΚΑΙΣΥΝΕΠΡΑΤΤΕΦΙΛΟΤΙΜΩΣΜΕΤΑΤΟΥΤΩΝΑΗΝΧΡΗΣΙΜΑΤΗΙΠΟΛΕΙΟΠΩΣΟΥΝΚΑΙΟΔΗΜΟΣΦΑΙ
ΝΗΤΑΙΤΙΜΩΝΤΟΥΣΠΡΟΞΕΝΟΥΣΤΟΥΣΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝΤΗΝΠΟΛΙΝΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗΙΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙ
ΔΗΜΩΙΕΠΑΙΝΕΣΑΙΤΙΜΟΚΡΑΤΗ[ΤΙ]ΜΕΟΥΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟ[Ι
ΑΣΤΗΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΔΕΚΑΙΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑΚΑΙΟΣΤΕΦΑΝΟΣΕΝΓΡΑ[ΦΗΣΕΤΑΙΕΙ]ΣΣ[ΤΗΛΗΝ
ΚΑΙΑΝΑΤΕΘΗΣΕΤΑΙΕΝΔΕΛΦΟΙΣΕΣΤΟΙΕΡΟΝΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΕΠΙΜΕΛΗΘΗΤΩΣΑΝΟΙΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ
ΠΥΘΑΓΟΡΑΣΚΑΙΕΠΙΚΟΥΡΟΣΚΑΙΕΠΙΓΡΑΨΑΤΩΣΑ[ΝΟ]ΔΗΜΟΣΟΕΡΥΘΡ[Α]ΙΩΝΤΩΝΕΝΙ[ΩΝΙΑ]ΙΤΙΜΟΚΡΑΤΗΝ
ΤΙΜΕΟΥΕΡΥΘΡΑΙΟΝΤΩΝΕΠΙΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΑΝΑ....ΛΑΤΩΣΑΝΔΕΚΑΙΟΙΑΓΩΝΟΘΕΤΑΙΤΟΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΝΕΝΤΟΙΣ[ΔΙ]Ο[Ν]ΥΣΙΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΣΕΛΕΥΚΕΙΟΙΣΤΑΥΤΑΔΕΕΙΝΑΙΕΙΣΦΥΛΑΚΗΝ
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

TITULI LAMIENSES

SECUNDUM APOGRAPHA IN EPHEMERIDE ARCHAEOLOGICA
ATHENIS EDITA

(vide pag. 14.)

I. (in ephem. 68.)

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΑΓΑΘΑΝΟΡΟΣΤΟΥ..ΥΔΑΜΑΝΤΟΣΓΟΜ
ΦΕΟΣΤΑΜΙΕΥΟΝΤ[ΟΣΤ
ΑΣΠΟΛΙΟΣΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥΔΑΜΩΝΟΣΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
ΔΕΔΟΚΟΤΟΣ[Ε]Ν[ΤΑ]ΝΣΤΑ]Λ
ΑΝΤΟΥΣΔΕΚΑΠΕΝΤΕΣΤΑΤΗΡΕΣΜΗΝΟΣΒΩΜΙΟΥΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΔ[Α
ΤΟΥΛΥΚΟΥΚΑΙΘΗΒΑΣΤΑΣΕΥΚΡΑΤΕΟΣΑΓΑΘΩΝΚ[ΡΙΤ]ΟΒΟΥΛΟΥΑΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΟΣΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΥΤΟΥΑΜΕΛΑΟΥΚΑΙΔΙΚΑΙΑ[Σ
ΤΑΣΕΧΕΣΘΕΝΕΟΣΧΡΥΤΤΑΙΟΥΣΩΣΥΛΟΣΠΥΘΩΝΟΣΚΑΙΑΡΕΣΤΟ
ΚΛΗΣΠΥΘΩΝΟΣΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΤ ΩΝΟΣΤΘ
ΑΙΤΙΜΑΧΟΥΣΩΣΥΛΟΣΣΩΤΕΛΕΟΣΚΑΙΔΙΟΚΛΗΣΜΗΝΑΑΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΟΙΕΥΚΤΑΙΟΥΤΟΥ ΚΡΑΤ ΚΑΙΤ
ΝΟΥΣΤΑΣΑΝΤΑΝΔΡΟΥ Ρ ΟΠ ΟΣ ΣΘΕΝ
ΣΑΙ Ο ΕΟΣ ΝΟΣ
ΣΩΝΟΣΦ..ΜΑΓΟΝΝΙΚΗΦΟ[Ρ]ΟΥΚΑΙΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
ΚΑΛΕΙ ΔΟ
ΛΩΝΙΔΜΤΟΥΛΥΚΟΥΚΑΙΘΗΒΑΣΤΑΣΕΥΚΡΑΤΕΟΣΠ
ΛΝ ΑΣ
ΝΟΣΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΚΑΙ[ΣΩ]ΣΙΠΑΤΡΟΥΤΟΥΔΑ
ΛΑΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣΑΜΜΙΑΣΙΛΛΑΔΑΑ
ΤΙΜΑΣΤΑΣ ΑΣΩΝΟΣΙΤΩΝΟΣ

II. (69.)

ΣΤΡΑΤΑΓΕ]ΟΝΤΟΣΙΣΑΓΟΡΑΤΟΥΝΥΣ. ΑΝΔΡΟΥΛΑΡΕΙΣ[ΑΙΟΥΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟ
ΣΔΕΤΑΣ]ΠΟΛΙΟΣΠΥΛΑΔΑΤΟΥΝΙΚΑΣΙ[Β]ΟΥΛΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟ[ΙΔΕ
ΔΟΚΟΤΕΣ]ΕΝ[ΤΑ]ΝΣΤΑΛΑΝΤΟΥΣΔΕΚΑΠΕΝΤΕΣΤΑΤΗΡΑΣΒΩΜ[Ι
ΟΥ]. . . . . . ΙΦΙΛΩΝΟΣΤΟΥΔΑΜΩΝΟΣΑΡΕΟΥΝΙΚΑΠΟΣΙΣ
ΙΟΥ ΛΗΝ Δ ΘΥΝΙΚΑΣΙΑΣΛΕΟΝΤΟΣΒΙ
ΚΑΛΛΙΡΩΝΟΣΚΑΙΔΑΜΑΡΧΑΣΤΑΣΑΡΙΣΤΩΝΟ[Σ
Τ]ΟΥΛΕΟΝΤΟΣΧΡΥΤΤΑΙΟΥΒΑΚΧΙΟΣΒΑΚΧΙΟΥΥΠΟ
ΤΟΥΤΟΥΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥΤΟΥ
ΤΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥΝΙΚΑΝΙΚΩΝΟΣΘΕΟΔΩΡ ΟΥ
ΕΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΑ ΡΑ ΙΟΥΙΣΑΓΟΡΑΣΑΜΩΜΗ
ΥΛΟΥΤΟΥΠΥΛΑΔΑΚΑΙ[Π]ΥΛΑΔΑΤΟΥΝΙΚΑΣΙΒΟΥ[ΛΟΥ
ΑΡΧΙΚΛΕΟΣΑΡΧΙΚΛΕΟΣΤΟΥΚΛΕΟΛΑΕΔΟΝΤΟΣ
ΑΝΔΡΟΥΚΑΙΡΟΥΦΑΣΩΣΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΜΑΡ
ΡΟΥΚΑΙΚΡΛΤΑΣΤΑΣΣΩ ΛΟΥΠΑΝΑΜΟΥ
ΑΤΡΟΥΔΑΜΩΝΟΣΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΚΑΙΣΩΣΙ
ΜΩΝΟΣ

III. (71.)

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΛΕΟΝΤΟΣ[Τ]ΟΥ
ΜΙΑΣΚΛΕΩΝΘΕΥΡΩΝΟΣΑΝΕΤΡ/
ΘΡΙΞΑΛΛΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΗΛ
ΔΕΞΩΝΟΣΤΟΥΠΟΛΥΩΝΟΣ
ΜΗΝΟΣΘΡΙΞΑΛΛΙΟΥΑΠΟΛΛΟ
ΡΩΘΗΥΠΟΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΥΣΩ
ΘΩΝΟ\ ΜΗΝΟΣΘΡΙ
ΣΙΟΣ ΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟ

IV. (74.)

Σ NOΣTO
NIAAΠΕΛΕΥΘΕΡ[ΟΙ]ΔΕΔΟ[ΚΟΤΕ]ΣΕ[Ν]ΤΑΝ[Π]ΟΛΙΝΤΟΥΣΔΕΚΑΠΕΝΤΕ
ΣΤΑΤΗΡΑΣ [Μ]ΗΝΟΣ Ω.ΙΟΣΕΥΚΟΛΙΝΛΣΕΝΩΝΟΣΛΥΣΟΥΣΤΑΣΑΡΙΣΤΟ
ΑΤΕΟΣΓΕΥΣΤΟΥΕΙΡΑΝΑ[Κ]ΑΙΜΕ[Ν]ΑΝΔΡΟΣΛΥΚΟΥΣΠΕΡΧΙΔΑΞΛΥΛΛΕΩΝΙ
...ΙΜΩΝΑ ΟΥ Β ΑΛ ΓΛΛΑΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΤΟΥ ΕΡΙΓ ΕΟΣ
Ο ΟΝΥΣ
.ΑΧΟΥΤΟΥ ΚΑΔΙΩΝΟΣΤΕΙ ΕΝΟΣΙ ΛΕΟΣ ΤΗΣΟ Σ ΩΝΟΣ
:ΑΙΟΥΔΙ ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣΤΩΝΑΘΑΝΑΙΟΥΣΩΣ
.ΩΝΟΣ ΙΔΩΝΙΗΛ ΝΟΜΟΥΤΟΥΑΛΕΞΩΝΟΣΙ[Σ]ΑΡΓΥΡΟΝΛΕΟΝΤΟΣΙ
....ΟΤ ΚΡΤΩΝΟΣΙΣΤΡΑΤΩΝΟΣΤΟΥΛΕΩΝΟΣΥΟ ΓΡΟΝΟΥΝΙΚΑΝΩΡΝΙΚΑΝΩΡΟΣ
.....ΕΟΣΥ ΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΛΥΚΟΥΤΟΥ ΟΥΑΩΣΙΟΣΟΥΕΣΔ
........Γ ΙΙ.ΟΥΔΙΟ ΤΟΥΙΚΟΝΙΚΟΥ Α
Ω
ΣΩΤΗΡΙΔΑΣΑΡΙ ΩΝ
ΣΤΕΝΩΝΟΣΤΟΥΜΕΝΝΥΟΣΑ ΩΣΤΑΤΟΥΤΘΕΟΦΙΛΟ
...ΤΟΥΛΥΚΟΥ ΟΥΘΕ[Ο]ΦΙΛΕΟΣΘΕ

V. (73.)

ΕΥΑΜΕΡΙΑ
ΣΤΟΥΕΡΜΩΝΟ[Σ
ΑΤΗΣΗΛΕΥ[ΘΕΡΩΘΗ
ΑΣΤΥΙΙΛΟΥ ΜΗ[ΝΟΣ
ΤΥΡΙΩΝΗΛΕΥΘΕΡΩ[ΘΗ
ΤΟΥΞΙΛΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ
ΣΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟΑΡΙΣ
ΛΕΜΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣΙΠΠΟΔ[ΡΟΜΙΟΥ
ΧΙΩΝΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟΛΛ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΜΗΝΟΣ
ΣΩΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟΠΡΟ
ΝΟΛΛΟΥ ΜΗΝΟΣΑΠΕΛΛΑΙΟΥΣΤΡ
ΠΟΕΥΚΡΑΤΕΟΣΤΟΥΞΕΝΟΦΩΝ
ΚΑΤΙΟΥΣΤΡΑΤΟΝΙΚΑΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗ
ΤΑΣΧΑΥΡΟΥΣΥΕΥΔΟΚΕΟΣΜΕΙ

VI. (72.)

ΙΟΜΕΛ
ΤΑΣΝΙΚΥ
ΝΟΣ ΜΗΝΟΣ
ΓΕΥΣΤΟΥΔΟΡ
ΚΙΩΝΗΛΕΥΘΕ
ΡΩΘΗΥΠΟΛΥ
ΣΩΝΟΣΤΟΥ
ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΜΗΝΟΣΤΕΥ
ΤΟΥΟΛΥΜΠΙ
ΑΣΗΛΕΥΘΕΡΩ
ΘΗΥΠΟΜΑΧΙ
ΔΑΤΟΥΜΗΛ
ΝΟΣΜΟΣΧΙΩΝ
ΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗ
ΥΠΟΚΡΙΝΕΑ
ΤΟΥΜΗΚΩΝΟΣ
ΜΗΝΟΣΛΥΚΕ
ΟΥΣΩΣΤΡΑ
ΤΟΣΗΛΕΥΘΕ
ΡΩΘΗΥΠΟΑΡ
ΧΩΝΟΣΤΟΥΑ
ΜΕΥΝΩΝΟΣ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑ
ΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗ
ΥΠΟΠΟΛΕΜΙ
ΤΑΤΟΥΑΝΤΙ
ΚΡΑΤΕΟΣ
ΜΗΝΟΣΙΠΠΟ
ΔΡΟΜΙΟΥΣΩΣΙ
ΧΑΗΛΕΥΘΕΡΩ
ΘΗΥΠΟΣΙΜΟ
ΝΟΣΤΟΥΕ

Tabula I.
quo aedificiorum DELPHICORUM situs notatus est.

TABULA II.
Facies muri titulis inscripti.

